

VÉSZITS ANDREA

**ÁBRIS ÉS AZ
AZÚRKÉK PATKÁNY**

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

VÉSZITS ANDREA

**ÁBRIS ÉS AZ
AZÚRKÉK PATKÁNY**

Bölec Lilla rajzaival

ISBN 978-963-587-838-3
ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2025-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Vészits Andrea, 2025
Borító és illusztráció © Bölecz Lilla, 2025
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2025

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Csobod Luca
Korrektor: Lehotka Gábor
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Szentinek Zsolt
www.dabasinyomda.hu

A billegő szék kísértetfehér volt. A kórház folyosója penészzöld. Ábris a széken halálsápadt. A szűrős, sárga szagot, amit annyira utált, nem érezte, mert be volt dugulva az orra. Ellenben a szeméből meg dőlt a könny. A piros szeméhez pompásan ment a piros foltos bőre. Vannak csíkos tigrisek, kockás siklók meg pöttyös Ábris.

Apa fakó arccal, aggódva nézte hol őt, hol a lassan múlt időt a telefonján. Két ólomszürke órája vártak. Sokan voltak. Ábris fulladozva köhögött. Remélte, hogy most nem kap olyan csúnya asztmarohamot, mint legutóbb. Ennek érdekében, amikor apa nem nézett oda, gyorsan felfirkantotta a falra a piros foltos Ábrist. A kapkodás ellenére is elég élethű lett. A padlizsánlila köhögést is sikerült lerajzolnia. Tiszta szerencse, hogy indulás előtt gyorsan bedugott pár filctollat a zsebébe. Ha tehette, nem indult el otthonról filc nélkül. De nem mindig tehette, mert ha anya vagy apa észrevette, akkor otthon kellett hagyni. Még jó, hogy reggel siettek.

Amikor apa idegesen elsétált a folyosó végéig, Ábris gyorsan odarajzolta a piros foltos önarcképe mellé a borsózöld hátizsákját. Nem volt könnyű, mert kissé nedves volt a fal és foltokban mállott.

Amint megérkeztek az ügyeletre, Ábris szépen felakasztotta a hátizsákját az üres, piszkosfehér fogasra, aztán a legtávolabbi szabad székhez sétált a folyosón és leült. Elég messze volt a hátizsáktól. De apa magához vette, és odaállt vele szorosan mellé.

– Szeretted a hátizsákom ott a fogason – mondta Ábris.

– Jobb szeret velünk lenni – mosolygott apa.

Nem volt értelme vitatkozni. Egyszer már elhagytak egy vadiúj, tengerészkek hátizsákot az ügyeleten. Meg két mesekönyvet. Egy bordó octopust. Apa telefonját. Egy narancssárga kulacsot. A bizonyítványát. Az meglett.

Anya vajszerű cipősarka kopogott a folyosó fekete-szürke kockás kövén. Minden cipője kopogott, pedig sose hordott magas sarkút. Egyszerűen csak kopogva közlekedett. Odaverte a lábát.

Ábris odaszaladt hozzá és megölelte. Ma még nem is találkoztak. Még aludt, amikor anya elment. Már nagyon hiányzott.

– Mi történt? – kérdezte anya, miután összepuszlta. – Kutya, macska, madár, nyúl, hörcsög, egér, szamár, birka, ló, ökör, róka, nyest?

Anya idegességében felsorolt egy egész állatkertet. Mindenkit, akinek szőre vagy tolla van, tekintet nélkül arra, esélyes-e ilyen állattal találkozni szombat délelőtt Szeged belvárosában. Egy állatot azonban kifelejtett.

Ábris az igazsághoz híven csak a fejét rázta.

Akkor anya kérdően apához fordult, aki halkán azt felelte, hogy reggel beszaladtak az intézetbe. Meg kellett etetni az egereket, mert az asszisztense beteg lett. De persze Ábrist nem vitte be a laborba. Kint hagyta a folyosón. Az egész nem tartott tovább tíz percnél.

Ábris persze be se ment volna a laborba, ahol a kísérleti állatok voltak. Soha nem közelített szőrös vagy tollas állathoz. Volt mindenféle allergiája, de a legsúlyosabb a szőrallergiája volt.

Még sose járt apa munkahelyén a sokemeletes, húszszintes házban. Apa biológus és kutató. Gyógyszerkísérleteket folytat. Egereken. Azért csinálja, hogy gyógyítani lehessen a betegségeket és meg tudja menteni az emberek életét. Ábris úgy gondolta, hogy apa valóságos hős és nagyon büszke volt rá.

Amíg az intézet kanyargós folyosóján várakozott, a fűtőtest mellé odarajzolta apát kezében egy szép nagy, vérvörös injekciós tűvel. Nem feltűnő helyre, mert általában nem szerették, hogy összefirkálja a falat. Pedig már az ősemler is rajzolt a sziklákra a barlangjában és a templomokat is kifestették és úgy hívták, hogy freskó. A falrajzoknak valahogy varázsereje van. Sajnos ezt még anya és apa se értette meg. És még kevésbé a tanító nénik és az igazgató bácsi. Tele volt az ellenőrzője intővel. Apa évente többször is kifestette az osztályt meg a folyosót. Anya gyakran járt be a fogadóórákra. Mert ha Ábris egy hónapig, esetleg kettőig meg is állta, hogy nem rajzolt az iskolában a falra, utóbb mindig elbukott.

Pedig nagyon igyekezett. De aztán egyszer csak muszáj volt. És mert ő nem vihetett filcet az iskolába, kölcsönvette a padszomszédját. És amikor aztán intőt kapott, csak még inkább rajzolt. Az igazgatói iroda falára is, amíg arra várt, hogy leszidják a falra firkálásért. Akkor az igazgató bácsit majdnem megütötte a guta. De aztán beletörődtek. Ábris kitűnő tanuló volt, és a falfirkálási szenvedélyétől eltekintve nagyon jó gyerek. Más panasz soha nem volt rá. Anya és apa mindent meg is engedtek neki. Egyszer hallotta, amint apa azt mondja anyának, hogy úgy látszik, Ábris genetikusan képtelen a rosszaságra, s hogy ezt vajon kitől örökölte. Ezek szerint abban az úgynevezett emberi DNS-ben van egy jóságért felelős, ritka gén, ami neki megvan. Ábris is nagyon szeretne volna tudni, ezt kitől örökölte.

Apa elég hosszán elmaradt. Az intézet banánzöld folyosója meg nem kínált sok látnivalót. Ábrisnak pisilnie kellett és bement a rosszul megvilágított mosdóba. Miután kezet mosott, rajzolt egy szép sárgát pisilő kisleányt a kagylósínű piszoár mellé. Ahogy kifele tartott, a repedt tükörben megcsillant valami csoda szép kék. Egész pontosan azúrkék. Valaki más is dekorálja itt a vécét, futott át Ábris agyán. Ezt már megnézi magának. Megfordult és közelebb ment. De az azúrkék nem freskó volt, hanem élt. Hegyes, azúrkék orra volt, ami sebesen mozgott. Kerek füle. Hosszú farka. Még a remegő bajsa is kék volt. A sarokban lapult. Ábris leguggolt hozzá. Még soha életében nem volt kettesben

egy állattal. Ráadásul ilyen közel. De talán a színe miatt is gyönyörűnek találta. Belenéztek egymás szemébe és valahogy összekapcsolódott a tekintetük. A fényes-fekete gombszemekből sütött a rémület. Ábris a gyomrában is érezte a kis állat bénító rettegését. Hirtelen nem tudta eldönteni, vajon az ő tekintetéből mi sugárzik, de akármi is volt, nem számított, mert a szemét előntötte a könny. Azúrkékszőr-allergia.

– Ne aggódj – suttogta –, én is baromira félek tőled! Nem szeretnék most allergiás rohamot kapni. Apával múzeumba megyünk, ha végzett. Bocs, nem akartalak zavarni.

Óvatosan felállt, lassan kiment és behúzta maga mögött a kopott ajtót. Odakint gyorsan, lopva megtörölte a szemét.

Apa már végzett, a nyitott ablaknak támaszkodva állt és egy hófehér köpenyes férfivel beszélgetett, akinek az epezőld keretes szemüvege meg a maszkja is fel volt tolva az izzadó homlokára. Amikor Ábris odaért hozzájuk, a férfi épp azt mondta:

– És miután beadtam neki ezt az új szert, az az egy kísérleti állat kék lett.

– Kék? – csodálkozott apa. – Ez merőben szokatlan.

– Igen. Hétfőn fel is boncolom, és akkor kiderül, hogy mitől.

– Ez engem is érdekel – mondta egészen felvillanyozódva apa. – Szóljál, amikor csinálod, és átmegegyek.

Ábris tudta, mit jelent a boncolás. Csak halottat boncolnak fel, akár ember, akár állat az illető. Mert felvágják és belenéznek a testébe. Az meg nem megy élve. Ezek szerint az az azúrkék kis állat ennek a szemüvegesnek a kísérletéből szökhett meg. Ha elkapják, megölik, csak hogy kiszedjék belőle a titkát. És ez a gondolat hirtelen teljesen elborzasztotta Ábrist.

– El kell szaladnom a vécére! – hadarta és már futott is, mielőtt apa rámutathatott volna, hogy pont most volt. Még nem tudta, mit fog csinálni. Mindenképp szólni kell a kis kéknek, hogy veszélyben van! Figyelmeztetni, de hogyan? Különbén meg már így is halálra van rémülve szegény.

Ábris óvatosan csukta be maga mögött a mosdó ajtaját és nagy levegőt vett. Gyorsan kell cselekednie! Szerencsére még nem ette meg a sajtos szendvicset. Előszedte a borsózőld hátizsákjából, kicsomagolta a fánk színű szalvétából és kivette belőle a sajtot. Apró falatokra törte. Aztán egy darabkát letett nem messze a rettegő, azúrkék kis állattól. Majd kissé odébb még egyet és még egyet. Kirakott egy szép kis okkersárga sajtvénnyt, ami a nyitott hátizsákjába vezetett. Csak most ne jöjjön be senki!

Ábris olvasott egyszer egy mesét, ami arról szólt, hogy minden egér szereti a sajtot. Az azúrkék persze nem egér volt, ezt egyből látta. De hasonlított. Csak kicsit nagyobb volt. Valószínűleg rokon. És akkor

talán ő is szereti a sajtot. Szerette. Szépen felfalta az ösvényt, aztán a hátizsák szélénél megtorpant és felnézett Ábrisra. Olyan tiszta értelem sugárzott a tekintetéből, mintha a kis azúrkék fejben fürgén cikáznának az azúrkék gondolatok. Ábris biztatóan nézett vissza rá, amíg csak el nem öntötték megint a szemét a könnyek. Homályosan úgy látta, hogy az azúrkék bajusz megremeg, aztán a kis állat elszántan besétált a borsózöld hátizsákba. Ábris óvatosan rácsatolta a tetejét, felállt és felemelte a táskát.

Lassan kifújta a visszatartott levegőt. Eddig meg is volna. Hanem most mi legyen? Sejtette, hogy ebből baj lesz. Nem is kicsi. De fogalma sem volt róla, mi mást tehetne. Ha szól, a kis azúrkéket visszaviszik oda, ahonnan megszökött. És hétfőn megölik, hogy megtudják, mitől lett kék. Ábris nem akarta, hogy ez megtörténjen. Ezt nem engedheti. Nem tudná elviselni. Ő ezt a kis állatot már ismeri. Beszélt vele. És a bizalmával se élhet vissza. Rábízta az életét, amikor besétált a hátizsákjába. Hát ő meg fogja menteni, kerül, amibe kerül. Nem fog elárulni egy kis azúrkék állatot, az biztos. Ezt anyáék se kívánnák tőle. Már ha tudnának róla. De szerencsére nem tudnak.

Apa a vécéajtóban várta. Ábris átadta neki a hátizsákját, hogy kifújhassa az orrát. Aztán nála is felejtette. És igyekezett kicsit lemaradni, távolságot tartani, amennyire lehetett.

Az volt a terve, hogy a múzeumban majd beadják a borsózöld hátizsákját a ruhatárba, és akkor remélhetőleg

kicsit csökken az allergiája. De nem jutottak el a múzeumba, mert a kocsiban nagyon köhögni kezdett. Apánál meg nem volt gyógyszer. Hívta anyát, aki nem vette fel, mert biztos tanítvánnal volt és olyankor nem lehet telefonálni. Akkor jött az ötlet az ügyelettel. De nem kerültek sorra.

Anyánál volt rózsaszín gyógyszer. Anyánál mindig van. Ábris bevette és jobban is lett. Nem vártak tovább a kórházban, hanem hazaindultak.

Apa vitte a borsózöld hátizsákot, ezért Ábris anyával ment. De egyébként is vele ment volna, mert imádta anya dupla autóját, amiben kettő volt mindenből. Kormány is. Amihez persze neki nem volt szabad nyúlni. És nem is nyúlt. De amikor beszállt, akkor foghatta kicsit, meg akkor is, amikor hazaérkeztek. És hét év múlva anya ezen a meggyszínű autón fogja őt is megtanítani vezetni. Már alig várta.

Ábris gondosan az előszobai fogásra akasztotta a hátizsákját, aztán bevonult a szobájába töprengeni.

Először is bekapcsolta apa régi laptopját, amit nemrég örökölt meg és nagy becsben tartott. Kopott, hamuszürke jószág volt, mert apa nem vigyázott annyira a dolgaira, de ő azért nagyon boldog volt vele. Meg akarta határozni, miféle állat a kis azúrkék. Rövid kutakodás után arra jutott, hogy egy fiatal házi patkány. *Rattus rattus*. Azúrnak nevezte el.

Gyorsan ki kellett találnia azt is, hol helyezze el. Körülnézett a szobájában. Azúr lakhelye nem lehet közel az

ágyához meg az íróasztalához, ahol sok időt tölt, mert akkor folyton allergiás lesz. Csakhogy az ágya a szoba egyik végében állt, az asztala a másik végében, a kettő közt meg a nagy semmi.

Tett egy kört a lakásban. A szülei szobája kizárva. A keskeny előszobában csak komor, sötétbarna fogasok voltak meg alatta a cipők. A konyhában anya folyton takarít. Az almazöld csempés fürdőszobában sincs alkalmas rejtkehely. Maradt a gardrób. A fürdőszobából nyílt, és narancssárga csíkos, beépített szekrények álltak benne. Olyan magasak, hogy még anya se éri fel a legfelső polcot. Pláne nem a szekrény tetejét. Azt csak nagytakarításkor porolja le. A fémlétráról. Viszont a szekrény teteje és a citromsárga plafon közt van még legalább fél méter. Ott lesz Azúr lakása. Az jó hely. Elég tágas egy patkánynak. Futkosni is lehet. Van egy kis, kerek ablak, ahol jön be fény. Itt biztonságban lesz. Anya egy hete nagytakarított. Lentről meg senki se veheti észre. Kivéve, ha Azúr kijön a szekrény szélére. Akkor megláthatják, mert elég feltűnő a színe.

Amíg apa főzött, anya lement kiporszívózni az autót. Ábris kihasználta, hogy most senki se figyel rá és beosont a gardróbba. Kinyitotta a szekrényt és a polcokat létrafokoknak használva felmászott a tetejére. Csak hasmánt fért el, de ez nem gond. Kihalászta a zsebéből a színes krétákat. A sarokba azúrkékkel rajzolt egy házat, hogy Azúr tudja, az az övé. Ajtó, ablakok, és szépen be is bútorozta, ágy, kerek asztal,

szék. Ez egyelőre megteszi. Később majd még bővíti a lakhelyet.

A tető szélétől tenyérnyire lévő kerítést rövid gondolkodás után hófehér krétával rajzolta, mert apa munkahelyén is minden fehér volt, és oda Azúr biztos nem vágyik vissza.

Apa halat sütött mindenféle zöldséggel.

– Nemsoká eszünk! – mondta, amikor Ábris kiment a borsózöld hátizsákjáért.

A konyhaasztalon egy kifakult újságpapíron még ott állt halomban a répa és a karalábé héja, a brokkoli meg a karfiol torzsája. Ábris óvatosan felmarkolt pár apróbb darabot és gyorsan zsebre vágta.

– Mihez kell a kesztyű harminc fokban? – csodálkozott apa.

Ábris zavarba jött. Az előbb előszedte a fiók mélyéről és zsebre gyűrte a két ujjas, norvég mintás kesztyűjét, de az egyik kicsit kilógott.

– Azt játszom, hogy te vagyok... a laborban – találta fel magát. Felhúzta a kesztyűket és feltette a kék maszkot, ami még a járvány időszakából maradt, és úgy gondolta, most majd jó szolgálatot tesz, ha együtt lesz Azúrral.

Apa kissé meghatottan, mosolyogva nézte.

– Hirtelen nem is tudom, melyik vagyok én... te vagy én...

Nevettek. Ábris azért nem szívből. Nem szokott hazudni. Még nagyon füllenteni se. Meg is lepte, hogy

milyen jól megy neki. De ez nem töltötte el örömmel. Inkább aggodalommal. Majd még rászokom a hazugságra – gondolta. Még csak az kéne.

Sietett a gardróbba, felmászott a szekrény narancs-sárga tetejére és a répa- meg a karfioldarabkákat a kis, rajzolt asztalkára helyezte. Majd felvitte a hátizsákot is, óvatosan kinyitotta, hátrébb húzódott és türelmesen várt. Tudta, hogy Azúr közeledik, mert könnyes lett a szeme és kapart a torka. Először az izgatottan mozgó, azúrkék orr jelent meg a nyílásban és a nagy, rezgő bajusz. Azúr tétován megállt, gyanakodva kikémlt, habozott. Aztán észrevette Ábrist és határozottan felismerte. Nagy bizalommal tekintett rá. Ábris legalábbis így látta, aztán már nem látta, mert dőlt a könnye. Azúr talán megérezte a zöltségek illatát, mert a háza felé vette az irányt, szépen besétált a gondosan megrajzolt ajtón és nekilátott elfogyasztani az elemózsiát a kis kék, kerek asztalról.

Ábris szívesen elnézte volna még egy darabig, ahogy jó étvágyal eszik, de hiába törölgette a szemét, a könnyein át alig látott valamit. Csak a csámcsogást hallotta. Elhatározta, hogy legközelebb napszemüveget is vesz.

Ábris szótlánul és gépiesen lapátolta magába az ebédet, pedig a hal volt az egyik kedvence. Anya aggódott is, hogy talán valami baja van. Kedvesen kérdezgette, de Ábris nem nagyon tudott mit válaszolni. Csak bámulta a tányérján lévő méregzöld brokkolit és az

azúrkék patkányra gondolt. Egész délután egy pillanatra se nem ment ki a fejéből. Remélte, hogy jól érzi magát a szép kis házában, és főleg, hogy nem kalandozik le a szekrény tetejéről. Ha apa vagy anya összetalálkozik vele valahol a lakásban, akkor mindennek vége. Bele se mert gondolni.

Ábris kisebb szívdobogást kapott, amikor anya este felé bement valamiért a gardróbba és hosszabban elidőzött. Nagyon fülelt, hall-e sikítást. Nem hallott. Anya nem vette észre Azúrt.

Ábris több osztálytársának volt kutyája, macskája, tengerimalaca, nyula, sőt nyestje is, de ezekről csak hallomásból értesült, mert az állatok miatt nem mehetett át hozzájuk. Ezt sokszor nagyon is sajnálta, különösen, ha zsúr volt, de beletörődött. Nem érdekelték az állatok. Képeken se. Egyszer egy nagyon szőrös oroszlán látványától is allergiás lett. Attól fogva nem nézegetett állatos képeket se.

Sok időt töltött a szobájában és keveset a szabadban, mert a szabadban általában állatok is voltak. Meg barátságatlan növények. De szeretett otthon lenni. Sokat rajzolt. És még többet festett. Mert voltak dolgok, amiket nem lehetett lerajzolni vonallal, csak színnel. És ők legjobb barátok voltak a színekkel. Ábris mind egyikőjüket meg tudta különböztetni, bármennyire is hasonlított egyik a másikra. Bárkit könnyedén elő tudott hívni a színek közül, és az első szava az volt, hogy kék. A rajzolás meg a festés mindig megnyugtatta.

De tökéletesen csak a falak tudták magukba szívni a kavargó érzéseit.

Aki belépett a szobájába és végigsétált a falak mentén, az mintha Ábris életében sétálgatott volna. A legelső falrajza az ablak alatt volt. Háromévesen festette. Amikor nagyon rosszul volt, és még nem értette, miért. A rosszulletet ábrázoló, lóbordó festmény kissé megkopott az eltelt idő alatt. Lehet, nem mindenki ismerte volna fel, hogy egy rosszulletet ábrázol egy Ábris által elnevezett, különleges színnel. A legutolsó rajza az íróasztala mellett virított és csütörtökön készült, amikor Magdi néni vigyázott rá. Magdi néni a házban lakott és nyugdíjas óvónő volt, akinek hosszú pályafutása alatt elege lett a gyerekekből. Ezt persze anyáék nem vették észre. Magdi néni mindig kedvesnek mutatta magát, de Ábris tudta, hogy nem szereti őt, és csak a pénz miatt viseli el, amit anyáék fizetnek neki. Anya és apa többnyire felváltva dolgoztak, hogy tudjanak vigyázni rá, de főleg a nyári szünetben ezt nem mindig lehetett megoldani. Olyankor jött a Magdi néni. Szerencsére szinte egész idő alatt anyáék szobájában terpeszkedett a kávébarna kanapén és nézte a tévében az ostoba műsorokat. Ábris így rajzolta le őt egy vörhenyesszürke felhőben, ami fogságba ejtette a kanapéval együtt. Az első és az utolsó falikép között számtalan sok rajz és festmény készült, amik már szinte teljesen beborították a földtől a plafonig a falakat. Még jó, hogy ezt a sok rossz érzést, aggodalmat, félelmet és szorongást nem

neki kell cipelnie, hanem átvették a falak, akik erősebbek, mint ő, és talán nem is érznek.

Ábris kicsit elhúzta a faltól az ágycát, és a rendszeren a matrac takarásában lévő részre lerajzolta Azúr azúrkékkel. Életében először rajzolt állatot, de jól sikerült. Hasonlított. Ábris megnyugodott, és visszatolta a helyére az ágycát. Tudta, hogy anya mindent észrevesz. A kék patkány nagyon is felkeltené az érdeklődését, és az nem lenne jó.

Este sokáig nyitott szemmel feküdt a sötétben. Amikor anyáék is eloltották a villanyt, feltette a lángvörös fejlámpáját, a sárga napszemüveget, kesztyűt, maszkot húzott és csendben kiosont a gardróbba.

Azúr már várta. A fehér kerítésen belül ült és feszülten figyelt. Lassan lóbálta a kék farkincáját.

– Hoztam neked egy egész répát, mert tudom, hogy rágnod kell. Légyszi, ezen élezd a fogad, ne a szekrényen! – suttogta Ábris. – A vacsid alma és dió. És összkomfortosítom a házad. Konyha, fürdőszoba. Bocs, hogy eddig nélkülözned kellett.

Azúr megértően pislogott.

Ábris gyorsan megnagyobbította a házát az azúrkék krétával. A konyhába egy kis piros tálkát tett vízzel, a fürdőszobai vécébe elhelyezett egy rózsaszín rongyot és apró darabokra tépett papírtörölt, ami felszívja a nedvességet.

– Mennem kell! Szép álmokat! – mondta halkán Ábris.

Úgy látta, mintha Azúr szomorú lenne, amiért el-
megy. Egy pillanatig habozott, de aztán arra gondolt,
napszemüvegben, könnyes szemmel a fejlámpa pislá-
fényénél talán rosszul látta, és ezért óvatosan lemászott
a szekrényről.

Már a fürdőszobában volt, amikor lépteket hallott.
Letépte a világoskék maszkot meg a kesztyűt és gyor-
san bedobta a szennyestartó mögé. Aztán a mosdóhoz
ugrott és kikapta a pohárból a fogkefáját.

Anya aggodalmas arccal állt az ajtóban.

– Valami baj van?

– Dehogy! Csak mintha még valami lenne a fogam-
ban – magyarázta buzgón Ábris, mit keres ilyenkor
éjjel a fürdőszobában.

– De miért fejlámpában és napszemüvegben mosol
fogat? – csodálkozott anya.

Ábris erre hirtelen nem tudott mit mondani. Anyá-
val tanácstalanul nézték egymást.

•

*Ketrecben születtem. Ezt persze akkor még nem tudtam.
Sok testvérem volt. Pont olyanok, mint én.*

*Voltak ott nem patkányok is. Fehér színűek. Két lábon
jártak és nem volt farkuk. Ők hozták az ételt. Egyszer az
egyik kétlábú a fehér mancsával megfogott és felemelt. Kül-
lönös érzés volt a semmiben lenni. Aztán váratlanul meg-
harapott. Nem értem, miért csinálta. Én nem bántottam.*

*Hegyes és éles foga lehetett, mert szúrta. És fájt. Aztán
a semmiben lebegve visszakerültem a ketrecbe.*

*Mi mindannyian szép szürkék vagyunk. De azután,
hogy az a kétlábú megharapott, megváltozott a színem.
Kék lettem. Kék a lábam, kék a farkam. Gyanítottam,
hogy a fejem is kék lett, de azt nem láttam. Attól fogva
a többiek nem játszottak velem. Azt mondták, nem vagyok
rendes patkány. Más vagyok. Folyton csúfoltak. Bántot-
tak is emiatt. Egyre többet. Pedig nem tehettem róla. És
nem is lettem más, mert ugyanaz voltam. Csak kéken.
Nagyon-nagyon rossz volt. Senki se védett meg. És hiába
álltam ki magamért, kék patkányságomért, nem segített.
Nem hallgattak meg. Ők sokan voltak, én meg egyedül.
Nem akartam így élni.*

*Hát meglógtam. Amikor a kétlábúak az ételt hozták.
Tudtam, hogy a ketrecen kívül is van élet. Még nem ta-
pasztaltam, de azért tudtam a szabadságról. Sokkal na-
gyobbnak bizonyult, mint a ketrec. A szabadságban nem
voltak más patkányok, de kétlábúak igen. Sokan. Elölük
is bújtam, mert azok meg harapósak. És talán a semmin
keresztül visszalebegtetnének a ketrecbe. Először féltem,
hogy kiszagolnak, de a kétlábúaknak semmit sem ér az
orruk. Csak feleslegesen foglalja a fejükön a helyet. A fülük
se valami jó. Még hegyezni se tudják. Csak arra kellett
vigyáznom, hogy ne lássanak meg. A szabadságról hamar
kiderült, hogy mégse olyan nagy. Pár patkányfutamodásnyi
az egész. Mint egy jó nagy ketrec. Sok lopakodás és lapulás
és feltapadás után végül felmásztam egy szűrős szagú, fehér*

fészekbe. Már voltak ott. Ketten. Szürkék. De egyik se patkány. Nem mozdultak. Olyan hidegek voltak, mint a ketrec rácsa. A fejük lyukas, a lábuk helyén megfogak. Nem zavarta őket, hogy én is ott vagyok. Én se zavartam őket. Csendben heverészttem és el is szunyókálhattam. Arra riadtam, hogy inog a fészek. Aztán mintha elindult volna, pedig nem volt lába. Mégis ment. A két lyukas fejű hangosan összekoccant. És kintről is mindenféle zajokat hallottam. Csiszatólást. Nyikorgást. Nyekergést. Zubogást. Amikor végre megállt a fészek, kikémleltem. Kissé megállt a szővem. Egy kétlábú magára vette a fehér rejtekhelyem. Na most mit csináljak? Ha végigszaladok rajta, azt biztos még egy kétlábú is megérzi. Hát ugrottam. Lesz, ami lesz. Nem estem nagyot. Valami hidegen lecsúsztam és meglapultam. Aztán a kétlábú elment és minden fekete lett. Még szerencse, hogy én sötétben is látok. Az orrommal. Körülszimatoltam. Rossz, szúrós szagok. Minden hideg volt és síkos. Sehol a legapróbb rés. Még egy akkora lyuk se, amin egy sovány egér átférne. Hát még én. Fel-alá futkostam. Ennivalót se találtam. Pedig már nagyon éhes voltam. Kezdtém kétségbeesni. Mihez kezd a patkány szökésben? Azt eldöntöttem, hogy nem megyek vissza.

És akkor a nagy feketeségből hirtelen nagy fehérség lett és megjelent egy kicsi kétlábú. Ez okosabb volt, mint a nagyok, mert hiába lapultam, mégis észrevett. Először nagyon megremültem. Lehet, hogy már kiskorukban is harapósak? Vagy elkap és visszavisz a ketrecbe?

De aztán láttam, hogy ő is más. Nem fehér, mint a többi kétlábú. Csak nem kék, mint én, hanem piros. Piros a feje.

Máshol meg zöld a bőre és dióbarna. Elég érdekes. De a szeme kék. Olyan kék, mint én. Ez hogy lehet?

Nem értettem, hogy mit cincog. Sajnáltam, hogy elment. Haragudtam magamra, amiért nem mondtam neki semmit. De késő.

Elvitte magával a fehérséget is. Szomorkodtam a feketeségben. Ó, én ostoba szökött patkány! Jól fejbe vágtam magamat az erős farkammal. És akkor a kis kétlábú hirtelen visszajött. Messziről éreztem, hogy izgatott. Én is izgatott lettem. Előszedett valami ennivalót, amit még sose kóstoltam, de az illatából megállapítottam, hogy sajt. Tudok dolgokat, amiket még sose tapasztaltam. Ez velem született. Örököltem a tudást a felmenő patkányaimtól. A sajt különben ízlett. Az apró termetű kétlábú úgy rakta le a sajtdarabokat, hogy az ennivalóösvény egy borsószínű fészekbe vezessen. Most nem cincogott, csak a szeme sürgetett. Amiből víz folyt. Az nem volt kék. A feje viszont még pirosabb volt, mint eddig. Nem sokat tétováztam. Besétáltam a fészekbe. Lesz, ami lesz. Élni életveszélyes. De sokkal jobb, mint nem élni.

Hosszan ment velem ez az újabb, láb nélküli fészek, hol lassan, hol gyorsan. Volt, hogy állt. Zajok is voltak. Ismeretlenek. Kicsit ijesztőek. Sok idő telt el. Egyszer óvatosan kikémleltem a fészekből és valami csodálatos kéket láttam a fejem felett. Olyan kék volt, mint én. Csak sokkal-sokkal nagyobb. Hatalmas. Nem láttam a végét. Nagyon megörültem. Itt van nekem ez a kis kétlábú meg ez a végtelen kék. Több nem is kell.

Amikor aztán végre kinyílt a fészek, alaposan meglepett a kis kétlábú. Ez tudja változtatni a színét. A teste sárga lett. De a feje az változatlanul piros. Mint a leander virága. Persze én még sose láttam leandert, csak öröklés útján tudom, hogy milyen szép és főleg illatos. A felmenő patkányaim nagyon szerethették. Így aztán elneveztem a kis kétlábút Leandernek.

Az én Leanderem szép nagy helyet talált nekem. Sokkal nagyobb, mint a ketrec volt. És rácsok sincsenek. Készített nekem szép kék lakot. Kényelmeset. Finom almát is hozott.

Miután elment, bejártam mindent és aludtam egyet. Azt álmodtam, hogy újra a ketrecben vagyok. Nagyon örültem, amikor felébredtem. Egy másik kétlábú léptei-re. Lapítottam. Nem áll szándékomban más kétlábú előtt mutatkozni.

Már feketeség volt, amikor Leander visszajött. Világított a feje, de valamitől nem láttam a szemét. Ettől elbizonytalanodtam. Nem értem, mit cincog, de a szeme segít, hogy mégis megértsem. Már ha látom.

•

Ábris csak hajnal felé tudott elaludni. Addig Azúr sorsán töprengett. Meddig tudja titokban tartani, hogy egy kék patkány lakik a gardróbban? Nem sokáig. Már ma este is majdnem lebukott.

Talán szabadon engedhetné. De hol? A parkban biztos nem, mert arrafelé sokan járnak, autók is. Veszélyes hely. Esetleg a Boszorkányszigeten. Csak egyszer volt ott, régebben, az osztállyal egy kiránduláson, de úgy emlékezett, az ösvényt néhol sűrű bozót szegélyezte. Ott talán Azúr elrejtőzhetne. Felkelt, óvatosan elhúzta az ágyat, és a fejlámpa fényénél Azúr köré élénkzöld bokrokat rajzolt. Kicsit ügyetlenkedett, mert növényeket se szokott rajzolni, nemcsak állatokat, de végül nem lett rossz. Mondhatni, sikerült szekkó volt. Így nevezik, ha a festő, jelesül most ő, a száraz falra fest. Viszont a sok zöld közül kivirított, valósággal kiabált az azúrkék folt. Esélytelen. Azúr egy napig sem maradna ott életben.

Ábris ezután sorra vette az osztálytársait. Igazán nem volt jóban egyikükkel sem. Annyira semmiképpen, hogy rájuk bízta egy patkány életét. Még kifelegcségnék. Angiban talán meg lehetne bízni, de ő meg nyaral.

Gyorsan lerajzolta Angit is a citromsárga esőkabátjában és mellé a nyaralást. Egy sebes, kobaltkék patakot, mert az fut ott a smaragdzöld kert alatt, és a nagyszülőket, mert azokhoz utazott. És miközben Angi nagymamáját meg nagypapáját rajzolta, ami nem volt nehéz, mert Angi mutatott róluk színes fényképet, hirtelen eszébe jutott a megoldás. Borzalmas volt még csak belegondolni is, de tudta, hogy ezt kell tennie.

Reggeli után bevonult a szobájába és magára csukta az ajtót. Hosszan keresgélt az interneten, de végül megtalálta a telefonszámot. Volt egy mentazöld, buta telefonja, hogy bármikor bárhol tudja hívni a szüleit, ha rosszul lenne.

Ábris dobogó szívvel bepötyögte a számot. Hosszan kicsöngött. Már épp le akarta tenni, amikor felvették.

– Haló, tessék! – rikkantott bele egy vidám hang.

Ábris a torkát köszörülte.

– Hahó, ki beszél? – kérdezték a vonal túlsó végén.

– Ábris vagyok – nyögte ki végül.

– Kicsoda vagy? Nem értem.

– Ábris. Anya gyereke.

– Milyen anya? – érdeklődött csodálkozva a nő, aki a telefont felvette.

– A ti lányotok anya – magyarázta türelmesen Ábris.

– A mi lányunk anya?! – ismételte meg értetlenkedve a fiatalos hang. Aztán kis csönd támadt. Majd jött a döbbenetes felismerés. Éktelen kurjantás formájában.

– Ábris! Te már olyan nagy vagy, hogy önállóan telefonálsz?

– Kilencéves vagyok – felelte Ábris önérzetesen és kicsit ki is húzta magát.

– Szent Kleofás!

A rikoltást újabb csend követte.

– Különben Duci vagyok... a nagymamád.

Ezt persze tök felesleges volt mondania.

– Tudom – válaszolta méltósággal Ábris. – Én hivatalak.

Ezúttal hosszabbra nyúlt a csend.

– Hogy jutott eszedbe felhívni? – tette fel végül az elkerülhetetlen kérdést Duci.

– Szeretnék elmenni hozzátok – bökte ki elszántan Ábris.

– Hozzánk? Látogatóba? – lepődött meg Duci.

– Pár napra.

Duci jól hallhatóan a torkát köszörülte. Mint akinek elakadt a szava.

– És mikor?

– Minél előbb. Elég sürgős.

– És anyád mit szól ehhez? – kérdezte kissé zavartan Duci.

Ábris sóhajtott.

– Még nem tud róla. Gondolom, nem fog örülni.

Duci is sóhajtott.

– Én is azt hiszem.

– Meg kell győznöd, hogy elengedjen.

– Nekeeeeem? – csúszott fel Duci hangja.

– Muszáj elmennem hozzátok – jelentette ki határozottan Ábris.

– De miért?

– Nem mondhatom meg.

– De hát nálunk állatok vannak, és te meg... – magyarázta kissé kényszeredetten Duci.

– Sátrazhatnék a kertben – vágott közbe Ábris.
 – Micsinálnál?!?!?
 – Sátraznék. Van kert, nem?
 – Van – ismerte el kelletlenül Duci.
 – Akkor csak egy sátor kell. Azt lehet kölcsönözni.
 Láttam a neten – hadarta Ábris.
 – Ez nem olyan egyszerű...
 – Még soha nem kértem tőled semmit! – tört ki Ábris. – De ez most élet-halál kérdése.
 – Élet-halál kérdése? – döbbsent meg Duci. – Nem viccelsz?
 – Nem – felelte komolyan Ábris és várt.
 Ekkor nyílt az ajtó és belépett anya.
 – Kivel beszélsz? – kérdezte, amikor meglátta Ábris kezében a mentazöld telefont.
 – Az anyukáddal – bökte ki Ábris és nagyot nyelt.
 Anyának elkerekedett a szeme és kissé remegő kézzel elvette Ábristól a mobilt.
 – Halló! – szólt bele elvékonyodott hangon.
 – Szia, drágám! – válaszolta derűsen Duci. – Jó, hogy beszélünk. Ábris felhívott, hogy szeretne eljönni hozzánk néhány napra látogatóba.
 – Hogyhogy felhívott?! – hápogott anya és kezdett pirosodni az arca.
 – Telefonon, drágám – magyarázta vidáman Duci. – Holnap leszaladnánk érte apáddal. De te is felhozhatod, ha lenne hozzá kedved.

– Mégis, hogy képzeled? – kérdezte anya most már nagyon dühösen. – Csak így, hirtelen. A semmiből. És tudod, hogy milyen allergiás. Vagy már elfelejtetted?

– Ábris el akar jönni hozzánk – hallatszott Duci határozott hangja a telefonból. – A többit majd megoldjuk.

Anya Ábrisra nézett. Kérdőn és egyben hitetlenkedve. Ettől Ábrisnak összeszorult a gyomra.

– El akarok menni... vagyis nagyon szeretnék. Kérlek szépen!

Anyának elsötétedett a tekintete.

– Visszahívlak – mondta a telefonba és kinyomta.

Ezután egy rettenetes beszélgetés következett. Ábris életének legrosszabb beszélgetése.

Anya azt mondta, ő megérti, hogy Ábris nagyszülőkre vágyik. És biztos ő is hibás abban, hogy a dolgok ilyen rosszul alakultak. De a kedvéért megpróbálja rendbe hozni. Most nagyon sok a dolga, mert hirtelen az egész város meg akar tanulni autót vezetni. De a jövő hét végére meghívna a szüleit ebédre, és akkor Ábris találkozhatna velük.

– Duci holnap eljönne értem – mondta leszegett fejjel Ábris.

– Még sose voltál távol tőlünk egy napot se – sóhajtott anya.

Ezt Ábris is jól tudta, és már előre rettegett is, hogy milyen rossz lesz.

– És akkor elmennél idegenekkel...

– Nem idegenek. Az anyukád meg az apukád – mondta Ábris, hogy magát is meggyőzze.

– Persze hogy nem idegenek – helyesbített gyorsan anya. – Úgy értettem, hogy nem ismered őket. Emlékszel egyáltalán rájuk? Vagy hogy hogy néznek ki?

Mi tagadás, Ábris nem nagyon emlékezett. Duciból csak a nevetése maradt meg, és hogy gipsz volt a karján. Hóféhér gipsz, ami össze volt firkálva. Abból, akit férfi létére Böbének szólítottak, még ennyi se. Csak az, hogy egyfolytában fényképezett. Egy csillogó objektív volt a feje helyén Ábris emlékeiben.

– Duci felajánlotta, hogy én is rajzolhatok a gipszére – motyogta Ábris.

– Neki se kellett volna – csóválta a fejét rosszallóan anya. – Hatvanévesen már igazán nem kéne összefirkálni mindent.

Ábris most arra gondolt, hogy ő is összefirkál mindent, és hogy ezt talán ettől a Ducitól örökölte, de nem szólt.

Anya meg azt kezdte magyarázni, mennyire izgulna Ábris miatt, hiszen Duciek nem tudnak semmit az allergiájáról, hogy hogyan kell kezelni, és ott van az a sok szőrös állat. Amik mindig is fontosabbak voltak nekik, mint az unokájuk.

– Sajnálom – mondta anya, mert érezte, hogy ezzel elvetette a sulykot.

– Semmi baj – felelte Ábris és az azúrkék patkányra gondolt. Most neki is mindennél fontosabb egy állat.

– Maradjak itthon holnap? – kérdezte hirtelen anya. – Csak négy órám lenne, végül is lemondhatom.

– Inkább elmennék Ducival, ha lehet...

Anya nem hitt a fülének. Kérte Ábrist, magyarázza meg, miért akar ilyen hirtelen elmenni az ismeretlen nagyszüleihez. Mit vár ettől?

– Nem tudom – hebegte Ábris, mert az igazat nem mondhatta meg.

– Vagy valamiért tőlünk akarsz elmenni? Valami bánt? Valami rossz történt, amit nem mondasz el? De hát mi mindent megteszünk érted. Amit csak tudunk. És még annál is többet. Nekünk csak az a fontos, hogy neked jó legyen. Hát nem szeretsz minket? Nem szeretsz engem? – kérdezte vékony hangon anya, és tiszta könny lett a szeme.

– Dehogynem szeretlek! – kiáltotta Ábris, és hevesen megölelte az anyját. Hogy is gondolhat ilyet. Senkit se szeret jobban a világon. És mindig hiányzik is neki. Néha szégyelli is, hogy mennyire. Elvégre ő már nem kisgyerek. Elvégezte a harmadikat. Olvas, fest, naplót ír. Ismeri a számrendszereket.

Anya visszaölelte Ábrist és sírt. Aztán már zokogott. Apa erre jött be.

– Összebögd a gyereket, drágám! – hámozta ki Ábrist anya karjából. Megpusztilta őket, és egy almazöld

papírsepeivel gyengéden megtörölgette anya könnyes arcát. Vidoran érdeklődött, hogy mi a nagy dráma, de neki is leesett az álla, amikor anya elmondta, hogy Ábris felhívta Ducit és holnap el akar menni hozzájuk.

– Ó! – mondta apa. – Engem ki nem állhatnak.

Ábris megdöbbsent. El se tudta képzelni, hogy valaki ne szeresse apát. Senkinek nem volt a környezetében olyan klassz apukája, mint neki. Mindenki irigyelte.

Apa leült az enciánkék ágyra és az ölébe vette Ábrist.

– Tudod, hogy mindent elmondhatsz nekünk – magyarázta kedvesen. – Nincs titok. Mi is mindent megbeszélünk veled. Nem történhet semmi rossz. Mondd el, mit szeretnél! Ha esetleg valami rosszat csináltál, amit nem nagyon tudok elképzelni, akkor sincs baj. Megoldjuk. Nem kell elmenned. Mi nagyon szeretünk téged.

Bárcsak elmondhatná az azúrkék patkányt! Micso-da megkönnyebbülés lenne! De apa ezt biztosan nem értené meg, mert a munkáját nagyon komolyan veszi. És végül meggyőzné, hogy vissza kell adnia a szökött patkányt. És akkor... akkor megölnék Azúrt. Mindenképp megölnék, hogy megtudják, mitől lett kék. Ilyen a tudomány. Apa mondta. Vannak áldozatok. De Azúr nem lesz áldozat! Azúr nem! Ráadásul anyáék annyira féltik a hülye allergiája miatt. Ezért se engednék, hogy megtartsa Azúrt. Mondjuk, eddig ő is nagyon félt. Most is fél, de nem foglalkozhat ezzel.

Apa csak nézett rá, nagyon aggodalmasan és nagyon szomorúan. Ábrisanak meghasadt a szíve és elfogytak a szavai. Kitört belőle a zokogás és hangosan bömbölni kezdett. Nem tudták megnyugtatni. Aztán a köhögés is rájött. Kissé fulladozott. Anyáék nagyon megijedtek. Rohangáltak a piztáciazöld sprével, de nem hatott. Ábris egész testében remegett és sípolva levegő után kapkodott.

Akkor anya váratlanul azt mondta.

– Holnap reggel felviszlek Pestre. Körülnézel, és ha még akkor is szeretnéd, ott maradhatsz. Rendben?

Ábris erre még jobban zokogott, de most már megkönnyebbülésében. Nagyon szorosan átölelte anyát.

– Köszönöm! – hüppögte. – Te vagy a legjobb, és én téged szeretlek a világon a legeslegjobban! Ugye tudod? És ugye nem haragszol rám?

– Dehogyan haragszom – mondta anya.

Ábris kifújta az orrát és ivott egy pohár vizet. Újra nyugodtan szedte a levegőt. De aztán eszébe jutott az utazás, és ettől lázba jött.

– Induljunk korán! Hétkor. Lehet? Most el is kezdek csomagolni. Felhívhatom Ducit?

Anya bólintott és megpróbált mosolyogni. Annyira jól azért nem ment neki.

– Holnap reggel korán indulunk – kiabálta bele a telefonba Ábris.

– Szereztem egy sátrat – felelte Duci.

Szóval biztos volt benne, hogy megyek – gondolta Ábris. De ezt a felfedezést megtartotta magának.

Délben, amíg anyáék a főzéssel voltak elfoglalva, gyorsan vitt ennivalót Azúrnak. De azért a maszkról, szemüvegről, kesztyűről nem feledkezett el, mert nem akarta, hogy egy allergiás roham esetleg meghiúsítsa az utazást. Vitte a krétákat is, és rajzolt egy malac-rózsaszín-kénsárga-tengerkék-opálzöld-karmazsin-piros-püspöklila-lóbordó ugróiskolát, hogy Azúr ne unatkozzon, mert olvasta a neten, hogy a patkányoknak kell a játék. Azúr érdeklődve nézte, ahogy dolgozik.

– Bocs, hogy nem jöttem reggel – suttogta Ábris –, de volt egy kis balhé. Ne ijedj meg, nem komoly! Nálunk nincsen olyan. De holnap megyünk Duciékhoz. Anyukám anyukájához meg apukájához. Messze laknak, Budapesten. Még ovis voltam, amikor utoljára találkoztunk. De ők biztos szívesen fogadnak egy patkányt. Legalábbis remélem.

Azúr nagy szemmel bámulta Ábrist, amíg beszélt, aztán némi szimatolás után nekilátott bekebelezni az apró darabokra tört Túró Rudit. Nem kifejezetten patkánynak való eledel, de most ezt sikerült szerezni.

•

Remekül berendezkedtem Leandernél a hatalmas láda tetején. A ládában a kétlábúak a színeket tartják. Mert

mindegyik képes változtatni a színét, nem csak Leander. A két nagy kétlábú is, akik itt laknak vele. Bejön az egyik narancssárgán és kimegy dióbarnán. Vagy almazölden. Esetleg szilvakéken. És többnyire nem is egy, hanem többszínűek. Tetszik. Sokkal jobban, mint azok a kétlábúak, akik mindig csak fehérek.

Valószínűleg van valami közöm ezekhez a színváltó kétlábúakhoz. Én szürkéből azúrkék lettem. Színváltó patkány vagyok. Ők színváltó kétlábúak. Talán ők is patkányok voltak régen, csak aztán két lábra álltak.

Jól érzem magam, csak sokat vagyok egyedül. Leander ritkán jön és csak rövid ideig marad. Egyre színesebb. A mellső lábán meg se tudom számolni a színeket, az arca meg kék, mint én. De a szemét sajnos nem látom, mert valami mazsolabarna takarja. És így nem tudom kitalálni, mit akar, mert a cincogását változatlanul nem értem.

Leander tett színeket a láda tetejére is. Érdekes alakjuk van. Sétálgatok bennük és szórakoztatom magam. Unatkozni rossz.

A láda tetejéről ki lehet látni a szép kékre, de nem lehet kimenni. Olyan, mintha nem lenne ott semmi, mégis van ott valami. Át lehet rajta látni, de nem lehet rajta átmenni. Ez furcsa. Inkább fordítva lenne. Szeretnék kiszaladni és körülnézni.

Érdekelne, hogy patkányokon és kétlábúakon kívül kik élnek még ezen a világon. Például látok innen egy szép, nagy ragyogózöldet, ami biztos él, mert mozog. A helyét nem változtatja, mégis mozog. Talán nem is egy élőlény,

hanem sok. Nagyon izgalmas. Hosszan elnézegetem. De szeretném meg is szagolni. Az orrommal jobban megismerek valamit, mint a szememmel. Azt hiszem, én egy felfedező patkány vagyok.

•

Ábris úgy döntött, kevés holmit visz magával Duciékhoz, mert nem akart sokáig maradni. Fogalma sem volt, hány napot bír ki anya nélkül. Két nap is felfoghatatlanul hosszúnak tűnt. És apa is rettentően fog hiányozni. Vajon mennyi idő alatt tudja biztonságba helyezni Azúrt? Nem kezdheti azzal, hogy hozott egy kék patkányt, és örökre fogadják be. És mi van a többi állatukkal? Azok hogy lesznek meg Azúrral? Azt se tudja, hányan vannak és mifélek. Anya szerint egy egész állatkert. Hát nem lesz könnyű! Itthon ne felejtse a gyógyszert! Visz több maszkot, kesztyűket, hosszú ujjú trikót meg nadrágot. Remélhetőleg nem lesz meleg. Játékot nem visz, csak a filckészletét meg a krétákat. Majd anya könyveit olvassa, amik ott maradtak a régi szobájában Duciéknál.

Ábris úgy tervezte, hogy Azúr a borsózöld hátizsákjában fog utazni. Azt már ismeri. A hátizsákot meg berakja a csomagtartóba, hogy ne tüsszögjön egész úton, mert akkor anya még jobban fog aggódni. És biztos, ami biztos, reggel bevesz egy gyógyszert. Megbeszélte anyával. Persze nem Azúr, hanem Duciék sok állata miatt.

Hajnaltól felriadt és azon töprengett, vajon van-e a csomagtartóban elég levegő egy patkánynak?

Valószínűleg anyáék se tudtak aludni, mert egyszer látta, hogy sárga fénycsík szűrődik ki a résnyre nyitott ajtajukon az előszobába.

Reggel anya egy bögre kakaóval ébresztette, és amíg ő az ágyban heverve kortyolgatta, mesét olvasott neki. Ábris ezt nagyon szerette, de most nem ízlett a kakaó. A felét se bírta meginni. Amíg fogat mosott meg készült, anya nagyon lassan a mosógépet szedte ki. Apa is később ment csak be dolgozni, hogy el tudjon tőle búcsúzni.

Együtt reggeliztek a szépen megterített asztalnál, de senkinek nem volt étvágya. Anya egy darabka barna pirítóson rágódott, apa otthagya a kávéját. Ábris úgy érezte, egy falat se megy le a torkán. Bármit is eszik, hányni fog. Csak egy kisebb zöld almát ragadott fel a mézszínű pultról azzal a felkiáltással, hogy ezt magával viszi. Persze valójában Azúrnak szánta.

Azúrnak, akit nem tudott kicsempészni a gardróból. Anya ugyanis nem mozdult el a fürdőszobátükör elől. Vagy tízszer megfésülködött és kis habozás után ki is festette magát, pedig nem szokta. De jól akart kinézni.

Annyira jól akar kinézni a szülei miatt, hogy kifesti magát – töprengett Ábris. Ez azért fura.

– Tetszeni fogsz Duciéknak szemfesték nélkül is – mondta anyának, aki erre elpirult. – Te vagy a világon

a legszebb! És nem csak azért, mert az én anyukám vagy.

Ebben szerencsére apa is megerősítette.

De azért anya még kétszer átöltözött és egy fél órát töltött a gardróbban. Aztán apa zuhanyozott.

Végre indulásra készek voltak. Azúr viszont még mindig a házában tartózkodott, és nem a borsózöld hátizsákban. Ábris kénytelen volt húzni az időt az alkalmas pillanatra várva, amikor észrevétlenül beosonhat a gardróbba és kicsempészheti Azúrt. Háromszor is visszament a szobájába. Kétszer kipakolta a hátizsákját. Rakosgatta a játékait. Négyszer pisilt. De csak nem jött el az az alkalmas pillanat. Anya vagy apa mindig a közelben volt, és feltűnt volna nekik, ha magára csukja a fürdőszoba ajtaját. Anya azt hajtogatta, hogy maradhatnak itthon, megmondhatja nyugodtan, ha meggondolta magát. Senki sem fog haragudni.

Dehogyan gondolta meg magát! Mit gondolna meg?! Ki akarna elmenni napokra a tök ismeretlen nagyszüleihez?! Méghozzá egyedül! Hát ő biztos nem! De nincs más választása. Ő nem akar menni! Neki Azúr miatt muszáj. Mennie kell.

Anya már egy ideje ott toporgott az előszobában, gondosan megfésülve, kifestve, festék lemosva, újra kifestve, kétszer is átöltözve. Apa másodszor ment ki a konyhába vizet inni. Mindig másik pohárból. Ábris a sírás határán téblábolt a szobájában. És akkor apa határozottan azt mondta:

– Indulás vagy maradjatok itthon!

És Ábris sóhajtva bólintott, hogy indulás, és apa felvette a sporttáskát, amiben a ruhái voltak, meg a borsózöld hátizsákját, amiben nem volt benne Azúr, és kinyitotta a karamellszínű bejárati ajtót.

Ábris kétségbeesetten nézett körül a félhomályos előszobában, mielőtt kilépett volna a napfényes folyosóra. Ilyen nincs! Ők felmennek Pestre, Azúr meg, akiért ez az egész út van, itt marad. Mit csináljon? Talán még nem késő kitalálni valamit. Lázasan töprengett. De semmi se jutott az eszébe. Apa gondosan bezárta mögöttük a lakásajtót.

Ábris csigalassan vonszolta magát lefelé a hamuszürke lépcsőn, mintha ólomsúlyt cipelne. A fordulóban megállt, és megkötötte az okkersárga cipőfűzőjét. Előbb az egyiket, majd a másikat. Nagy gonddal és egy lajhár sebességével. Anya és apa szomorúan néztek. Aztán tovább kellett menni. Kiléptek a kapun. Az autó csak pár méterre állt. Anya kinyitotta a csomagtartót, apa betette a hátizsákot meg a sportszatyrot.

Ragyogóan sütött a nap, vakítóan kék volt az ég és enyhe szellő fújdogált. Zizegtek a smaragdzöld levelek. Minden olyan békés volt. Csak Ábris szeretett volna ordítani. Levetni magát a piszkos járdára és teli torokból üvölni. Beleverni a fejét a rücskös, homoksárga falba. Jó erősen.

Anya megpuszilta apát és beült a volán mögé. Apa várakozón Ábrisa nézett. Anya beindította a motort.

Valaminek történnie kell! Ez képtelenség! Csak ki-
talál valamit! Nem lehet ekkora hülye!

Apa Ábris felé lépett, hogy búcsúzóul megölelje.
Ábris, ha már nem verte a falba a fejét, legalább ide-
gesen a vörösen csillogó hajába túrt, és akkor végre
eszébe jutott.

– A baseballsapkám!!! – rikoltott fel. – Elfelejtettem.

– Egyszer se volt a fejedem, mióta megvan – mond-
ta a kormány mögül anya. Jogos. Ábris utálta, ha bármi
a fején volt és a hajához ért. Télen is csak a legnagyobb
hidegben húzott sapkát.

– De most kellhet! – nézett könnyögően apára.

– Visszaszaladok érte – felelte egy másodpercnyi
habozás után apa, de Ábris már ugrott is.

– Egy pillanat alatt megtalálom.

És már nyargaltak is fel a lépcsőn, és ahogy apa
kinyitotta a bejárati ajtót, Ábris már rontott is be
a lakásba.

Feltépte a gardrószelekrény ajtaját, kikapta a szilva-
kék baseballsapkát és azzal a lendülettel már a szelekrény
tetején is volt.

Azúr az ugróiskola közepén ült, a lóbordó négyszög-
ben és álmatagon a kék farkát lóbálta.

Ábris elé tette a felfordított sapkát és azt suttogetta:

– Ugorj bele! Könnyögök, gyorsan!!

Azúr a sapkára nézett, aztán figyelmesen Ábrisra,
akinek a szíve a torkában dobogott. De a dobogáson
át is hallotta apa közeledő lépteit.

Mivel rájöttem, hogy én egy felfedező patkány vagyok,
de a semmin át nem tudok kimenni az érdekes kékbe, hát
legalább lemásztam a helyemről, a láda tetejéről, amiben
a színeket tartják a kétlábúak. Jó magas, de én meg ügyes
vagyok. Szépen ereszkedtem, csak a végén csúsztam meg.
És lehuppantam valakire. Nagyon ugrottam ijedtemben.
Még nyakon vág! Ki szereti, ha váratlanul ráesnek. Még
ha csak egy könnyű patkány is. De a szőrös lény nem moz-
dult. Vártam megszéppenten. Semmi. Ez csak szőr volt,
de nem tartozott hozzá senki. Egyáltalán nem élt, csak
feküdt. Végig a láda előtt. Mozdulatlanul hevert.

Amikor felbátorodtam és végigsétáltam rajta, láttam,
hogy bordó is, meg sárga is, meg sötétkék is, meg világoskék,
és összetekerednek rajta a színek. Hát furcsa a kétlábúak
világa, mondhatom.

Aztán egyszer csak vége lett a szőrnek, és olyan hideg
és csúszós lett a talpam alatt, mint azon a helyen, ahol
Leanderrel először találkoztam. És mindenféle erős szagok
csavargatták az orrom. Gyorsan ki innen. Átszaladtam
egy széles nyíláson és a talpam alatt most már se szőr nem
volt, se csúszós. Csak valami kemény és világosbarna, amin
azért kopogtak a körmeim. Megtorpantam. Most merre?
Ha már idáig eljöttem, megkeresem Leandert.

Ahol álltam, feketeség volt, de láttam egy kis fehérséget.
Odalopódtam. Ahol a fehérség kijött, ott én bementem.

Megint valami szőrösre léptem, de most már nem ijedtem meg. Ez se élt. Úgy látszik, a kétlábúaknál ilyen élettelen szőrök vannak sokféle. Megfigyeltem, hogy nesztelenül lehet rajtuk járkalni. Talán ezért.

Itt is volt olyan semmi, amin csak át lehetett látni, de átmenni nem. De ez a semmi sokkal nagyobb volt, mint az a semmi, amivel először a ládámnál találkoztam. És most nem a szép kéket láttam a semmin keresztül, hanem kint is feketeséget, amin átjött sok kis, fényes ezüst messziről, közlelől meg olyan érdekes sárgák. Sok sárga sorban és mintha megették volna a feketeséget. Jól elbámémszkodtam.

Aztán folytattam a felfedezést. Mivel megszeméltam a kalandozásban, innivalót kerestem. Találtam is, jó magasan, de felmászta érte. Ismeretlen volt a szaga. Két lábra kellett állnom, hogy beleérjen a nyelvem. Fú, de keserű volt! Prüszköltem egy nagyot, mire az a valami, amiben a keserű itóka volt, csörömpölve feldől és rám ömlött a tartalma. Felvisítottam. Megcsúsztam és hanyatt estem. Abban a pillanatban mindent elöntött a fehérség és én megláttam az egyik nagy kétlábút. Egyenesen rám bámult a haragoszöld szemével és utánam tapogatott a mellő mancsával, amit nem használ járásra. Mély hangon cincogott, nagyon mérgesen. Nem bírtam mozdulni. Szinte súrolta a bundámat. Aztán egy másik hangot is hallottam. Az se Leander volt. De akkor hol lehet Leander?

Csak hevertem abban a tócsában. Mozdulatlanul. Még a kék bajsom is megmerevedett. Felfedezni jó, de veszélyes. Ezt észben fogom tartani legközelebb. Már persze ha lesz legközelebb.

Az volt a szerencsém, hogy a kétlábúaknak nemcsak a hallása meg a szaglása pocsek, de a szemük se valami éles. Nézett, nézett, de nem látott. Egyszer csak megint feketeség lett.

Ész nélkül rohantam kifelé. Csak el ne tévedjek. Majd máskor keresem meg Leandert.

Visszataláltam. Hála a kék orromnak. Felszáguldottam a lakomba és lerogytam. Nagyon sokáig tartott, mire letisztogattam a bundámat. Ráadásul borzalmas ízem volt. Pocsek dolgokat isznak a kétlábúak.

Arra ébredtem, hogy nagy a jövés-menés a ládám körül. Főleg az egyik nagyobb kétlábú mászott bele többször is. Ilyen gyorsan még sose váltogatta a színeit. Szinte káprázott a szemem. Leander viszont nem jött. Hiába vártam. Pedig ilyenkor szokott. Hiányzott. És nem az ennivaló miatt, amit mindig hozott. Nem is voltam éhes. Inkább még mindig háborgott a gyomrom a kétlábúak borzalmas italától. Aztán nagy csend lett. Gondoltam, alszom tovább.

Erre félálomban hallom, hogy jön Leander. Mit jön! Rohan. Még magamhoz se tértem, már ott volt a láda tetején, és libegve egy nálam sötétebb kék színű fészket csapott le az orrom elé. Hozzá meg elfulladva cincogott, gondolom, azt, hogy másszak bele, mert azt mutogatta hevesen

a mellső mancsával. De közben az egyik nagy kétlábú közeledő lépteit is hallottam. Olyasféle léptek voltak, amelyeneket még a ketrecből ismertem. Kellemetlenül ismerős léptek. Rosszat jelentők. És akkor meg rejtőzni kell. Mi legyen?

Izgatottan dübörgött Leander szíve, mintha ki akarna törni a mellkasából. Mintha el akarná érni az én szívem. Megértettem, nagyon fontos lehet neki valamiért, hogy ebbe a fészekbe én most belemászak. Hát belemásztam. Először zubantunk, aztán Leander visított. Majd kiderült, hogy nemcsak színváltó, de még szőrös is, mint én. Sőt, sokkal szőrösebb. Nagyon meglepődtem.

•

Amint Azúr belemászott a szilvakék baseballsapkába, Ábris már csúszott is le a gardrószelekrény tetejéről, méghozzá akkora lendülettel, hogy a padlón kötött ki és jól megütötte magát. Csupa kék-zöld folt lett, de erre csak később, este derült fény, fürdéskor. Kiáltani mégsem fájdalmában, hanem ijedségében kiáltott, hogy Azúr esetleg kiesett a sapkából, amit még zuhantában sem engedett el. De szerencsére nem esett ki.

– Mi történt? – kérdezte rémülten apa.

– Elcsúsztam – felelte Ábris és fürgén feltápászkodott.

– Nem ütöted meg magad?

Ábris a fejét rázta.

– Annyira nem sietünk, hogy kitörd a nyakad – könnyebbült meg apa. – Látom, megvan a sapka.

Ábris nem örült annak, hogy apa a kezében tartott sapkát bámulja. Méghozzá merően.

– Mintha mozogna – jegyezte meg feltámadó érdeklődéssel. – Muti! Van benne valami?

– Dehogy! – vágta rá villámgyorsan Ábris, és még mielőtt apa közelebről szemügyre vehette volna, nagyon óvatosan, kissé összefogva felemelte a szilvakék sapkát és a fejére tette. Érezte Azúr hegyes karmait a fejbőrén. A hideg kis tappancsait. A vörös haján a lélegzetét.

Ábris felsikított. Ugrott egyet. A hideg futkározott a hátán. Tiszta lúdbőr lett.

Apa megriadt.

– Mi van?

Ábris nagy levegőt vett. Összeszedte minden erejét.

– Bocs, apa, csak úgy jött. Sikoltozni van kedvem – nyögte ki, mert ez volt az igazság.

Mindene irtózatosan viszkedett, valami erősen csavarta az orrát, marta a torkát. Feltartóztathatatlanul megindult a könnye, amit az öklével törölgetett zsebendő híján. Alig látta a lépcsőt. Vakon botorkált lefelé.

Nem fogok allergiás rohamot kapni, a gyógyszert is bevettem, minden rendben lesz, nem fogok allergiás rohamot kapni! – mondogatta magában. Csak egy sapka van a fejemen, na meg egy kis patkány, de másoknak is volt már a fején patkány és nem esett bajuk. Jó, talán

nem épp a fején, de, mondjuk, a kezében vagy a vállán vagy akárhol. Nem kapok rohamot, semmi bajom, jól vagyok, nem kapok rohamot! Gyorsított, szinte már száguldott le a lépcsőn, persze nem látta, hogy hová lép, de minél előbb le kellett érnie. Remélte, hogy nem töri ki a nyakát. Még jó, hogy csak a másodikon laknak. Eggyel több emeletet nem bírt volna ki.

Hevesen tüsszögött és fulladozva köhögött, amikor végre kivágódott a kovácsoltvas kapun. Apa szerencsére egy kicsit lemaradt, anya meg telefonált.

Ábris a csomagtartóhoz ugrott, kinyitotta és lendületesen előrehajolva lekapta a fejről a baseballsapkát. Ott feküdt benne a hátára fordult, karmos lábaival az égre kalimpáló Azúr, és döbbenet bámult bele egyenesen Ábris könnyáztatta arcába, mert soha nem voltak még szemtől szemben, egymáshoz ennyire közel.

– Bocsánat, semmi baj! – suttogta Ábris, kitapogatta a hátizsákját és óvatosan belecsúsztatta Azúrt szilváké sapkástul. Aztán gyorsan lecsukta a csomagtartót. Most már patakokban ömlött a könnye.

Apa, aki közben leért, vigasztalóan magához ölelte és a haját simogatta.

– Semmi baj, Ábriskám. Nem kell ott maradnod, ha nem akarsz. Mire hazajövök, itthon is lehetek. Autózatok egy jót anyával és kész.

Bárcsak visszajöhetnék – gondolta Ábris –, akkor nem lenne ilyen pokoli nehéz!

Ha az ember allergiás, nem lehet eldönteni, hogy allergiája van vagy bánata, hogy sír vagy csak víz folyik a szeméből. Néha magunk se tudjuk – gondolta Ábris.

Iszonyú rossz volt elválni apától legalább két napra, de valószínűleg többre. Milyen rettenetes lesz elválni anyától. Ebbe bele se mert gondolni. Nem szabad egész úton ezen rágódnia. Inkább élvezze az autózást, amit annyira szeret. Nézi anyát, ahogy vezet, tekeri a kormányt, sebességet vált, belepillant a tükörbe, előz, ügyesen manőverez. Tanulja a vezetést.

A gyöngyszürke ülésmagasító kényelmes, és csak így szabad elöl ülnie. Még nincs 150 centi, csak 139. Anya szigorúan betart minden szabályt, mert a vezetés veszélyes üzem. A sok hülye miatt, aki szembejöhet. Sajnos nem mindenki anyától tanult vezetni.

Szerencsére nagy volt a forgalom az autópályán, így anya az útra koncentrált és nem vette észre, hogy Ábris szemét időnként elönti a könny. Feltűnés nélkül törölgette. Volt nála egy vizespalack is, abból kortyolt, ha úgy érezte, köhögnie kell. Ez többször is segített. Viszonylag keveset krákogott. Remélte, hogy Azúr nem fél a csomagtartóban. Megtalálta az almát és megette. Talán el is aludt.

Egyszer megálltak tankolni. Anya egy kávé is ivott, mert megfájdult a feje.

– Én vagyok az oka? – kérdezte aggódalmasan Ábris, de anya megnyugtatta, hogy nem, inkább apa

borsmentateája, amit az ágya mellett tart arra az esetre, ha éjszaka felébredne és megszomjazna. Persze sose ébred fel, de ma álmában leverte a bordó bögrét és az egész kidőlt. Lett egy borsmentatenger. Apa természetesen azt állította, hogy nem ő volt, és villanyt gyújtott anya arcába, hogy megkeresse a tettést. Aki nyilván ő maga volt, ki más is lehetett volna. Viszont anyát úgy felébresztette ez a kis közjáték, hogy órákig csak forgolódott.

Ábrist gondolkodóba ejtette ez az éjszakai történet és kilométereken át csak hallgatott.

Aztán dugóba keveredtek és lassan araszoltak az összefüggő kocsisorban, ahol egymást érték az égett-pirítós-színű, citromsárga, meggypiros, banánzöld, krémszínű, szederkék, céklavörös, padlizsánlila, kakaóbarna és ezüstszürke autók. Mégis irgalmatlanul gyorsan felértek Budapestre. Soha nem volt még ennyire közel egymáshoz ez a két város.

Ábris szerette a zöld Dunát, talán mert folyó mellett nőtt fel, és lelkesedett a hidakért. Imádott átkelni rajtuk autóval vagy akár gyalogosan. Most nem élvezte. Ahogy áthajtottak a Margit hídon Budára, valahogy tudta, hogy hamarosan megérkeznek. Pedig talán sose volt Duciék házában. Anya is egyre idegesebb lett. Közledek.

A sokemeletes házak elfogytak, a kisebb villákat harsogó zöld kertek vették körül. Aztán eltűnedeztek a házak és a kanyargós út sűrű erdőn futott keresztül.

Amikor kiértek a fák közül, megint alacsony házak közt haladtak. Hirtelen befordultak egy keskeny utcába, aminek hepehupás volt az aszfaltja, és megálltak egy kissé rozsdás kapu előtt. A házból semmi se látszott, mert teljesen befutotta a borostyán meg a vadszőlő. Még az ablakok előtt is lógott, mint valami fényeszöld függöny.

– Jesszusom! – kiáltott fel anya. – Ezt nem hiszem el! Kész bogártanya!

Ábris nem félt a bogaraktól, mert nem volt szőrök, de nem is nagyon ismerte őket, így nem szólt.

A házból, ami elég messze volt a piros kerítéstől, izgatott csaholás hallatszott.

– Megint legalább két kutyát tartanak! – sóhajtott fel anya.

Ábris nem sóhajtott, csak csendben félt. Eddig csak jó messziről látott kutyát.

– Kijönnek? – kérdezte aggódalmasan.

– Kicsodák? A kutyák? – kérdezett vissza anya.

– Duciék.

– Remélem, nem kell itt ülnünk az autóban estig – felelte fanyarul anya.

Ekkor kitérült a ház tengerkék bejárati ajtaja, és a nyílásban megjelent egy nagy, szőrös fehér gombolyag, majd látnivalóan cseppet sem önszántából eltűnt. Aztán heves dulakodás következett, ezúttal egy nagy, vörösesbarna szőrös valamivel, majd becsapódott az ajtó. Egy magas, vékony, suta mozgású alak került

ki győztesen a csetepatéből, és most szapora léptekkel, erősen lihegve tartott a kapu felé.

Anya a kormányt markolta elfehéredő ujjakkal és nem mozdult. Ábris viszont kiszállt és a kapuhoz ment.

– Jó korán jöttetek – vigyorgott már messziről Duci, aki a neve ellenére kifejezetten sovány volt.

– Nem szeretnénk alkalmatlankodni – felelte élesen anya, ahogy mégiscsak kikászálódott az autóból.

Duci közben kinyitotta a kaput és megállt Ábris előtt. Egyáltalán nem úgy festett, ahogy egy nagymamát elképzelsz az ember. Élénk narancssárga vászonkalap ült kócos, szőke haján, kopott farmert viselt és egy olyan kinyúlt, vízkék trikót, amit egy bögre kávé izogató fekete macska díszített idegen nyelvű felirattal. Ábris kiolvasta, de nem értette.

– Ábriskám, de jó, hogy itt vagy! Megölelhetlek?

Ábris bizonytalanul bólintott.

Duci megölelte. Ábris óvatosan visszaölelte. Rögtön be is könnyesedett a szeme.

– Tiszta szőr vagy! – mondta Ducinak szemrehányóan anya.

– Tíz perce öltöztem át, csak volt egy kis ütközet az ajtóban – védekezett Duci. – Bejöttök?

Anya habozott.

– Bevinném a hátizsákom – szólt közbe gyorsan Ábris. Azúr nem maradhat a csomagtartóban, mert a napon álló autó felmelegedhet.

Anya kelletlenül kivette a hátizsákot a csomagtartóból és odanyújtotta Ábrinak.

– Ennyi az összes cuccod? – kérdezte csodálkozva Duci a kis borsózöld hátizsákra mutatva. – Te aztán lazán utazol.

– Van egy táskám is – mondta zavartan Ábris.

– Vigyem? – készségeskedett Duci.

– Majd később! – hűtötte le anya.

Hát ez nem indult jól, Ábris is érezte.

Ekkor újra kitarult a ház tengerkék ajtaja, és megjelent egy magas, mackós mozgású férfi kezében fényképezőgéppel. A szabad kezével akarta behúzni maga után az ajtót, de a fehér gombolyag lendülete erősebbnek bizonyult és máris elvágtatott mellette a kapu irányába. A hatalmas, szőrös vörösesbarna szorosban a nyomában lihegett. A csukott kertkapuhoz érve fül-siketítő csaholásba fogtak. Az égig ugráltak, de legalábbis a piros kerítés tetejéig és csattogtatták éles fogaikat. A szőrmók fehérnek akkora sárga agyari voltak, hogy nem fértek el a szájában.

Ábris frászt kapott és rémulten kapaszkodott anyába.

– Ne félj, Opálka meg Agyar így örülnek! – magyarázta vidáman Duci. – Mondtam nekik, hogy jössz és már nagyon vártak.

– Ábris fél a kutyaiktól – szögezte le mérgesen anya.

– Ugyan már, miért félne? – hitetlenkedett Duci. – Nagyon barátságosak.

Közben a magas férfi is megérkezett a kapuhoz és csinált Ábrisoról és anyáról pár fényképet.

– Jaj, ne már! – csattant fel anya.

A kopott, kék kertész nadrágot és őszülő bajszot viselő férfi leengedte a fényképezőgépet.

– Ki akarok jönni! – jelentette ki nyugósen.

– Hát gyere ki, Böbikém! – vágta rá Duci.

– Látod, hogy nem tudok a kutyáktól – magyarázta idegesen a férfi, aki ezek szerint Ábris nagyapja, Böbe volt, akárhogy is tett szert erre a női névre.

Duci derűsen legyintett, aztán bepréselte magát a résnyre kinyitott kapun és fűgén megragadta a kutyák nyakörvét. Böbe kiugrott az utcára és anélkül, hogy becsukta volna maga után a rozsdás kaput, anyához lépett és hevesen magához ölelte.

– Drága kislányom! – jajdult fel szívszaggató hangon és sírni kezdett.

– A kapu! Ne hagyd nyitva! – kiabálta neki Duci. – Nem tudom tartani a kutyákat.

De hiába. Böbe csak zokogva ölelte anyát, aki lefagyva állt az ölelésben.

Ábris odaugrott és gyorsan becsukta a kaput, bár a keze reszketett. Nézte a kerítésre ugráló kutyákat és legszívesebben visszaszállt volna az autóba. Csak el, minél messzebb innen! De mielőtt megmozdulhatott volna, Böbe most rá csapott le könnyes ábrázattal és viharosan megölelte.

– Annyira hiányoztál, Ábriskám! – kiáltotta a fülébe, miközben a fényesfekete fényképezőgép, ami valahogy Böbe nyakába került, kényelmetlenül Ábris mellkasának nyomódott.

– Nyugodtan meglátogathattad volna bármikor, ha már annyira hiányzott! – jegyezte meg éles hangon anya.

– Ne legyél szívtelen! – jajdult fel sebzetten Böbe.

A kertben közben kisebb ütközet zajlott le a kutyák és Duci között, aki megpróbálta betoloncolni őket a házba, de nem járt sikerrel. A teljes kudarcot végül Duci is beismerte.

– Gyertek be! – kiáltotta lihegve. – Fogom őket, amíg felmentek a hátsó teraszra.

Ábris nézte a kutyákkal viaskodó Ducit, és nem hitte, hogy sokáig vissza tudja tartani őket. El fogják rántani, kiszabadulnak és rávetik magukat. Iszonyúan kalapált a szíve. Rettegett. Képtelen bemenni. Nem mozdult a lába. Csak állt halálsápadtan a kapuban.

Böbe ránézett és megértette.

– Nyissál kaput! – szólt oda anyának, aztán felkapta Ábrist és imbolyogva megindult vele a gazos kerti ösvényen. Már a ház sarkánál jártak, amikor az Opálka nevezetű vörösésbarna, hatalmas szörnyeteg utolérte őket. Ábris Böbe válla fölött látta, hogy Duci a földön ül és teljes erejéből az Agyar nevezetű fehér vadállat narancssárga nyakörvébe kapaszkodik. És közben igen

csúnyákat mond, olyanokat, amilyeneket nem szabad. Egy káromkodó nagymama. Na, szép!

De ezen Ábris nem igazán ért rá megbotránkozni, mert Opálka méretes orra veszedelmesen közel került a meztelen lábához. Aztán hozzá is ért. Valami egyszerre jéghideg és forró. Ábris sikoltott. Böbe megbillent, de aztán visszanyerte az egyensúlyát és egy ormótlan drótakadályon átemelve letette Ábrist.

Ábris egy teraszon találta magát, amit korlát vett körül. A lépcsőfeljáratot egy uborkazöld kerítésdarab zárta el, ami a korláthoz lett drótozva. Böbe, Opálka és most már Agyar is a lépcsőn nyomakodtak. A kutyák vadul prüszköltek és izgatottan ugráltak.

– Tegnap csináltam – büszkélkedett Böbe a hevenyészett akadályra mutatva. – Sejtettem, hogy nem lesz könnyű a kutyákkal. Egyáltalán nem hallgatnak Ducira.

A házból a teraszra nyíló széles üvegajtóban megjelent anya és Duci. Ügyesnek és fürgének kellett lenniük, hogy kislisszanjanak anélkül, hogy a két macska is velük tartson. A macskák méltatlankodva nyávogtak odabent.

– Ez egy örültekháza! Nem hagyom itt a gyereket! – próbálta anya túloldítani a fülsiketítő macskavernyákolást, amibe kutyaugatás is vegyült.

Ábris eddig azzal nyugtatta magát, hogy ha a Böbe által eszkábált akadály nem tudna ellenállni a kutyák újabb rohamának, akkor beiszkolhat a teraszajtón

a házba. Legfeljebb allergiás lesz. De most ott álltak a macskák két lábon a teraszajtóban és veszettül karmolták az üveget. Csapdába esett. Nem menekülhet. Mindenhonnan veszély leselkedik. Rettegett. Még sose érezte magát ilyen nyomorultul. Ezt nem fogja kibírni. Nem megy. Képtelen rá. Szörnyen szégyellte magát, hogy megfutamodik. Megbukott. Egy gyáva kaki. Cserben hagyja Azúrt. De nem tehet mást. Hazamegy anyával. Ettől megnyugodott.

Böbe közben megkerülte a házat és a kutyák is vele mentek. Egy perc múlva egyedül jelent meg a teraszon. Még a macskákkal se kellett közelharcot vívnia, mert valahová időközben eltűntek.

Böbe levetette magát egy nugátszínű, fonott székbe és kattogtatni kezdett a fényképezőgéppel.

– Üljetek csak le! – mondta Duci a terasz közepén álldogáló Ábrisnak és a korlátnak támaszkodó anyának. – Hozok kávé meg csináltam madártejjet.

– Madártej?! – kérdezte aggódva Ábris, mert enni se szerette az állatos dolgokat, és mára különösen elege volt már az állatokból.

– Anyád kedvence – felelte vidáman Duci és bevitrolázott a házba.

A madártej egy rém ronda, de nagyon finom édes-ségnek bizonyult. Egy nagy, csorba tálban a sűrű, aranyárga folyadék tetején kis fehér cafatok úsztak.

– Nem sikerült elég szépre a hab – mondta szerényen Duci.

– Ennél rondább madártejét még életemben nem láttam – állapította meg anya, aztán szédítő sebességgel befalt egy teli tányérral és rögtön repetázott.

Ábris éppen csak belenyalt, azt is csak azért, mert korgott a gyomra. Most jött rá, milyen éhes, hisz nem is reggelizett.

– Finom – állapította meg csodálkozva és megevett még egy kanállal. Aztán még egygel. – Szeretem a madártejet.

– A madártejet mindenki szereti – mosolygott Duci. – Képzeld, még a cicák is! Féltem is, hogy belefejenek, amíg egy percre leraktam a tálat a konyhaasztalra. De szerencsére el voltak foglalva a hátizsákkal.

– A hátizsákkal?! – kérdezte Ábris halálra váltan és egy pillanatra elállt a szívverése. Azúr! Jaj! Csak nem esett baja? Azok a vadállatok szaglásszák a hátizsákat, vagy talán már tépik is a hatalmas karmaikkal? És ha kiszedik valahogy Azúrt? Neeem!!! Mennyire retteghet szegény. Ő aztán csak tudja!

Még mielőtt végiggondolhatta volna, hogy mit kellene csinálni, már fel is ugrott az asztaltól, feltépte a teraszajtót, és ész nélkül vágatott be a házba egy tágas, rendetlen szobán át, ami tele volt könyvekkel, ki egy üvegezett verandára, ami meg dugig volt növényekkel. És a sűrű, méregzöld dzsungel szélén egy bordó széken ott hevert a hátizsákja, ahogy belépéskor Duci letehetette. A két hatalmas macska is a széken trónolt és a hátizsákat szagolgatta nagy érdeklődéssel.

A kutyák a szék előtt nyomakodtak és ők is a hátizsákra meredtek. Rá senki se figyelt.

Ábris egy hatalmas csataordítással odaugrott a székhez, felkapta a hátizsákot és lélekszakadva száguldott vissza a teraszra. Az üvegajtót úgy csapta be maga mögött, hogy majdnem kiszakadt.

Anya, Duci és Böbe döbbenet bámulták a produkcióját.

– Kihoztam volna neked a hátizsákad, ha szólsz, hogy szükséged van rá – mondta Duci. – De nem kell aggódnod, nem tesznek kárt semmiben.

Ábris nem tudott szólni, majd kiugrott a szíve. Óvatosan kinyitotta a hátizsákot és belenézett. Azúr riadtan, de sértetlenül nézett vissza rá.

– Megvan minden? – érdeklődött Duci.

Ábris megkönnyebbülten bólintott.

– Itt maradok – jelentette ki eltökélten.

•

Nagy a világ. Sokkal nagyobb, mint képzeltem. Még szinte magamhoz se tértem a felfedezéstől, hogy Leander is szőrös, mint én, s hogy ez talán közös felmenő patkányokat meg kétlábúakat jelent, amikor már megint a régi, borsózöld fészekben találtam magam és a fészek mozgott. Nagyon gyorsan és nagyon sokáig. És valahogy duruzsolt. Leander tett bele nekem egy szép almát, azon rágódtam, aztán elaludtam, mert sötét és meleg volt.

Fülsiketítő zajra riadtam fel. Olyanra, ami veszélyt jelent. Menekülj! – szólalt meg a fejemben a figyelmeztetés. Megfeszültek az izmaim. Már tudtam. Ezek kutyák. Ősi ellenségei a patkányoknak. Ha elkapnak, végem. Megölnek és talán meg is esznek. Hú, de szép kilátások! Gyorsan meg kéne lógni előlük. De hogyan? Nem tudok kimászni a fészekből. Viszont ha én nem tudok kimászni, akkor talán ők meg nem tudnak bemászni. Már persze, ha jól okoskodok. De mi van, ha nem?! Aztán meghallottam Leander hangját és ettől megnyugodtam. Bízom benne. Eddig is mindig megmentett.

Próbáltam nyugodt maradni a hatalmas hangzavarban, amit a kutyák keltettek. Aztán lassan mozogni kezdett velem a fészek, és végül már nem hallottam a kutyák csaholását, csak messziről. Leander se volt már a közelemben.

A fészek a csendben pihent. Benne meg én. De én nem pihentem. Hanem szimatoltam. Roppant izgalmas szagokat éreztem. Próbáltam kitalálni, melyik szag honnan eredhet. Az egyik nagyon kellemes illat volt, harsogóan friss és zöld. Szinte simogató. A másik valami finom enni-való lehetett. Jó lenne megkóstolni! Épp csak kicsit belelógatni a rózsaszín nyelvemet.

Egyszer csak valami nagyon erős, furcsa szag csavarta meg az orrom. Ez megint nem jelentett jót. Tudtam. Aztán meghallottam a szaghoz tartozó hangot. Macska!!! Nem is egy! Még halálosabb ellenségei a patkányoknak, mint a kutyák. Veszélyes ragadozók! És kiszimatoltak. Tudják,

hogy ott vagyok, még ha nem is látnak. És el akarnak kapni. Éreztem az izgatott lélegzetüket a fészek anyagán át. A karmos mancsukkal kívülről tapogatták és a vékony anyagon keresztül hozzám is értek. Nagyot ugrottan. És belőlem meg majd kiugrott a szívem. De attól, hogy megmozdultam, csak vérszemet kaptak, és még izgatottabban és erősebben verték a fészket. Megdermesztett a rémület. Megfagyott a vér az ereimben. Ami talán szintén kék lett. Fagyott kék vérem. A lélegzetem is elakadt. Két oldalról támadták a fészket. Egyszerre. És egyre erősebben. Végem!

De akkor dübörgést hallottam meg éles, fülsiketítő vijjogást, és tudtam, hogy ez Leander. Ő volt. Felkapta a fészket és már röptünk is.

Amikor benézett hozzám, láttam, hogy szegény még jobban kíván, mint én. Hogy ő is ugyanazt a rettegést érezte. Remélem, nem esett baja. A kétlábúaknak talán nem ellensége a kutya meg a macska.

•

Anya nem várta meg az ebédet. Hiába jött azzal Duci, hogy a kedvencét főzte, töltött paprikát, amit mindig szerelmi bánatában evett, mert mást nem is tudott megenni. És hiába mondta Böbe, hogy előszedte a régi diákat és már fel is állította a diavetítőt a nappaliban. Anya hajthatatlan volt. Attól fogva, hogy Ábris kimondta, itt marad, mintha megfagyott volna. És azonnal készülődni kezdett.

Ábris nem bánta. Legalább nem lesz ideje meggondolni magát és nem fog bögni, mert akkor anyának még nehezebb lesz. Az ő szíve meg mindenképp megszakad, annak mindegy.

– Hívjál, ha haza akarsz jönni, és azonnal indulok érted! – mondta anya és felállt.

– Mi is haza tudjuk vinni – jegyezte meg Duci.

Anya úgy tett, mintha nem hallotta volna. Válasz helyett elővett egy sűrűn teleírt, halványsárga papírt és Duci kezébe nyomta.

– Összeírtam mindent. Légy szíves, olvasd el nagyon figyelmesen!

Használati utasítást kell hozzám írni – gondolta szomorúan Ábris –, mint egy mosógéphez.

– Elolvasom. De azért hidd el, nem vagyok teljesen hülye! – felelte Duci. – Tudok vigyázni egy gyerekre.

– Nagyon remélem. Próbáljatok kicsit felnőttek lenni!

Duci és Böbe nem tiltakoztak. Ezek szerint az öregek nem felnőttek – töprengett Ábris. Mi lehet a különbség?!

Anya odament Ábrishoz és összeölelkeztek.

– Érezd jól magad, drágám! – ezzel megcsókolta az arcát, aztán a teraszajtóhoz lépett. – Nem érdemlitek meg ezt a gyereket! – szólt még vissza, amikor gyorsan lenyomta a sárgaréz kilincset.

Ábris elámult. Miért kéne őt megérdemelni?! Micsoda ő, egy kitüntetés?

Ezen úgy elmerengett, hogy szinte észre se vette, hogy anya elment. Csak amikor az autó felbúgó motorját meghallotta, akkor tudatosodott benne, hogy megtörtént, amitől a legjobban rettegett. Az elválás. Viszont már túl is volt rajta. Ez most borzalmasan rossz, de már lehet várni, hogy vége legyen és anya visszajöjjön érte. És ő gyors lesz, amennyire csak tud. Ha minden jól alakul, talán már holnap hazamehet. Hány óra is az? Talán harminchat, és mindössze egyet kell aludni... De a lelke mélyén nem hitte, hogy minden jól alakul.

Szerencsére nem jutott ideje ezen borongani, mert Duci szuszogva egy nagy, zöldesfekete csomaggal jelent meg a teraszon, miután kikísérte anyát.

– Mi ez? – kérdezte Ábris kíváncsian.

– A sátrád. Hová állítsuk fel?!

– Ezt csak bízd rám, Ducikám! – szólt közbe magabiztosan Böbe. Betrappolt a házba, és egy perc múlva megjelent a teraszlépcsőnél, hogy átemelje Ábrist az akadályon.

Ábris felkapta a borsózöld hátizsákját, úgy indult Böbéhez.

– Nyugodtan itt hagyhatod – mondta Duci, de Ábris a fejét rázta.

– Jobb szereti, ha velem van.

– Megértem – vigyorgott Duci.

Böbe lelkesen végigkalauzolta Ábrist a hatalmas kerten, ami sűrűn be volt nőve különféle fákkal és

vörös bokrokkal. A kisebb tisztásokon sárga meg kék meg lila meg piros vadvirágok virítottak és térdig állt a gaz. Néhol száraz ágak meg a tavalyról maradt avar ropogott a lábuk alatt.

Böbe kétlépésenként megállt és alaposan felmérte a terepet. Szigorúan sátorállítási szempontból. Volt nála egy vastag, csokoládébarna füzet, abba jegyzetelt. És kis rajzokat is készített. Valamint fényképeket. Jó sokat.

Ábris megállapította, hogy Böbe nagyon ügyetlenül rajzol, de persze ezt nem tette szóvá. Esetleg majd később tanít neki néhány fogást.

Böbe a méregzöld törpetujánál kezdte a terepszemlét, ami a neve ellenére legalább kétszer olyan magas volt, mint a ház és roppant terebélyes. Sűrű ágai miatt alkalmatlannak ítéltetett. A ferde törzsű diófa megfelelő lett volna, csakhogy azon Csajkovszkij, a rozsdabarna mókus lakott, aki állandóan dióval dobál, ha háborgatják. És sajnos remekül céloz.

Egy újabb szőrös állat – gondolta sóhajtván Ábris. Örült, hogy amíg háromszor is megkerülték a fát, Csajkovszkij nem mutatkozott.

Az egyik tisztást alaposan körbejárták, de Böbe két vadonatúj túrást fedezett fel, és nem szabad zavarni a vakondot, mert hasznos. Ábris buzgón bólogatott. Egy szemhunyaszt se tudott volna úgy aludni, hogy alatta furkál valaki, egy bizonyos vakond. Ezek szerint az állatok mindenütt ott vannak.

A kerítéshez közeli tisztáson egy nagy, vörös hangyabolyt találtak.

– Hangyák nélkül Duci szerint megállna a Földön az élet, ezt még a hülyék is tudják – mondta Böbe.

Ábris eddig nem tudta, de esze ágában se volt bevallani.

Azt a napos területet, ahol az itatók voltak – egy nagy, ezüstösen csillogó tepsi és kisebb, ananászsárga meg korallpiros műanyag tányérok –, szabadon kellett hagyni tekintettel a sünökre, a gyíkokra, a békákra és főleg a madarakra, akikkel tele volt a kert. Meg a levegő. Mert egyfolytában szálldostak. Ábris néha kénytelen volt behúzni a fejét, olyan alacsonyan röptek.

A görbe almafán meg egy galambszürke gerlepar fészkelt. Tollas társaság. Nagyon érzékenyek.

Böbe bánatos képet vágott és gondterhelten sóhajtozott. Mint mondta, szerette volna a legkisebb rosszat választani.

– Járjunk körbe még egyszer! – javasolta.

– És ha kijönnek a kutyák a kertbe? – kérdezte Ábris.

Böbe csodálkozva nézett rá.

– Mi köze ennek ahhoz, hogy hol állítjuk fel a sátrad?

– A szőrallergiámhoz van köze.

Böbe hümmögött. Szemmel láthatóan teljesen megfedkezett Ábris szőrallergiájáról.

– Akkor nem jó a kert – ismerte el a bajszát rágva. Tanácstalanul néztek egymásra.

– Akkor felállítjuk a teraszon! – derült fel Böbe.

– És mi lesz a cölöpökkel? – kérdezte Duci, aki a teraszon a szalmasárga nyugágyban olvasott, de ezek szerint azért fél szemmel és fél füllel követte a kertben zajló eseményeket. – Belevered a burkolatba?

Böbe fölényesen felkacagott.

– Ezt bízd csak rám, Ducikám! Nyugodtan olvass csak tovább!

És Ducikám rábízta és nyugodtan tovább olvasott.

Ábrist azonban a sátor helyénél is jobban érdekelte a vakondlakta tisztás közepén meredező, rikító színekre pingált madárijesztő. Ilyen rondát még életében nem látott. Még őt is megriasztotta, pedig nem volt madár. De így, szárny híján nem röppent el, hanem a lába gyökeret vert előtte.

– Tetszik a madáretető? – kérdezte boldogan Böbe. – Többfunkciós. Télen etető, nyáron meg madárlak, fészkelőhely. Én csináltam – tette hozzá büszkén.

– Kár, hogy a madarak ezt nem tudják – szólt közbe a teraszról Duci.

– Azt, hogy Böbe csinálta? – kérdezte Ábris.

– Nem. Azt, hogy nekik készült. Még sose ment madár a közelébe.

Ábris viszont, mivel nem volt madár, bátran közelebb ment. Emeletes házikó akart lenni sátoztetővel,

ajtók, ablakok, két terasz, belül szobák. De a falak ferdek voltak, a tető csálén állt, az ablakok és az ajtók girbegurbák, és összefolytak a rikító, össze nem illő színek. Hát nem egy ezermester műve, az biztos. Viszont egy sima, koromfekete vasoszlop tetején állt. Egy tisztás közepén.

– Ez szuper! – kiáltott fel Ábris. – Lehet most az enyém, ha a madaraknak úgyse kell?

Böbe el volt ragadtatva.

– Persze – felelte lelkesen.

– Ez lesz az én titkos helyem. Beköltözöm.

Miután Böbe a terasz felé indult, Ábris kinyitotta a hátizsákot. Azúr éberén ült a szilvakék baseballsapkában az almacsutka mellett.

– Megtaláltam a lakásodat – suttogta neki Ábris. – Legalábbis átmenetileg. Itt nem férnek hozzád se a kutyák, se a macskák.

Azúr kíváncsian pislogott és lassan lóbálta a kék farkincáját.

– Csak be kellene jutnod a házba. Úgy értem, másznod...

Ábris maga is tudta, hogy ez nem fog menni. A reménybeli patkánylak olyan magasan volt, hogy lábujjhegyen kellett pipiskednie, ha be akart nézni a földszintre.

– Jól van – sóhajtotta, hatalmas levegőt vett és óvatosan megfogta Azúrt. Ő is beleremegett az érintésbe

és a patkány is. Azúr kicsit ficánkolt, különösen, amikor a levegőbe került, Ábris meg borzadozott a szőr érintésétől. Nagyon fura volt. Selymes, csúszós, meleg és szabálytalanul lüktetett. Nem volt jó érzés. Inkább kellemetlen. Legszívesebben eldobta volna, de erőt vett magán, és egy lendülettel letette Azúrt a kis ház előtti lapos, spenótzöld teraszra. A keze itt-ott piros lett és viszketett, de más nem történt. Bámultak egymás szemébe. Először könnyek nélkül. Ábris csodálkozott. Úgy látta, Azúr is csodálkozik. Ami szintén meglepő volt.

– Szerzek neked kaját – ígérte Ábris és a terasz felé indult.

– Ebédeljünk meg, mielőtt felveszük a sátrat! – javasolta Duci.

– Nem tart sokáig – felelte fölényesen Böbe.

Duci megvonta a vállát. Ábris kihasználta az alkalmat és kért egy kis répát rágcsálni. Duci a felszeletelt répa mellé két szelet sajtos kenyeret is hozott. Ábris csak később értette meg, hogy miért.

Böbe hatalmas lendülettel látott munkához és nagyon tudományosan. Kiterítette a világoskék felállítási útmutatót és alaposan tanulmányozta. Közben a bajszát rágta. De sehogy se tudta egymásba illeszteni az ezüstszürke merevítőket. Aztán összeillesztette, de valószínűleg rosszul, mert nem lehetett rátenni a brokkolizöld ponyvát a keretre. Végül valahogy mégis

beleerőltette, és akkor kissé csálén, de a sátor állt. Böbe lihegett és verejtékezett. Egy cölöpöt megpróbált beleverni a terasz kopott kőburkolatába, de nem ment bele. Viszont a virágmintás burkolat szépen végigrepedt. Böbének céklavörös lett a feje. Duci csak egy pillanatra nézett fel a vaskos könyvből, amit olvasott, de nem szólt. Csak a keresztbe tett lábát lóbálta.

Tisztára, mint Azúr a farkincáját – gondolta Ábris.

Böbe idegesen rágyújtott egy cigarettára.

– Még jó, hogy nagyapád leszokott a dohányzásról – jegyezte meg Duci.

– Akkor miért cigizel? – kérdezte Böbét csodálkozva Ábris.

– Nagyanyád csak szellemeskedni próbál – felelte gúnyosan Böbe.

– Anya szerint csak a nagyon buta és felelőtlen emberek cigiznek – bökte ki Ábris, de azonnal rájött, hogy ezt nem kellett volna mondania.

– Anyád is mindent jobban tud... ebben a nagyanyádra ütött – fújta ki a füstöt keserű mosollyal Böbe.

Ábris óvatosan elhúzódott a füstfelhő kacskaringós útjából. Anya sokat beszélt a passzív dohányzás ártalmas hatásáról.

Duci ügyesen kihasználta a cigarettaszünetet és előállt a bizonyos töltött paprikával.

Ábris fülig paradicsomos lett, a sárga trikójára is bőven jutott, és kétszer repetázott.

– Tényleg jó bánat ellen – állapította meg teli szájjal.

Szerencsére nem kérdezték meg, milyen bánata van, mert akkor elsírta volna magát. Most anyának eszem a töltött paprikát – gondolta és minden falattal kicsit könnyebb lett a szíve.

A töltött paprika Böbe agyműködésére is serkentőleg hatott, mert ebéd után azzal az ötlettel állt elő, hogy víztömlőkkel fogja kipányvázni a sátrat.

– És honnan szedsz víztömlőket? – érdeklődött Duci, de Böbe csak legyintett.

– Azt bízd csak rám!

Duci meg rábízta.

Azt javasolta Ábrisnak, sétáljanak egy nagyot az erdőben. Amíg távol vannak, Böbe végez a sátorral és kiengedheti a kertbe futkosni a kutyákat.

Ábris örült a sétának. Talán útközben szóba tudja hozni Azúrt. Vagy ha nem is pont őt, akkor a patkányokat úgy általában, és kipuhathatja, mi a véleménye Ducinak.

Ábris legnagyobb meglepetésére a smaragdzöld erdő az utca végén kezdődött. Azonnal hatalmas fák vették körül és ő nagyon kicsinek érezte magát. Még a fény is halványzöld volt, amiben haladtak a keskeny ösvényen. A dús lombkorona eltakarta a ragyogókék eget s még az utat is benőtte a fű. A levegő éles volt és sűrű, megtöltötte a tüdejét és tisztára söpörte. A füle megtele lett madáracsicsérgéssel és a lombok szüntelen susogásával. Az erdő belé áramlott és nem maradt benne másnak hely. A legkülönösebb érzés volt, amit valaha

is érzett. Rengetegzöld-érzés. Fogalma sem volt, milyen hosszan mentek, mert magától vitte a lába. Nem is akarta, hogy vége legyen. De talán nem is lesz vége.

– Benne vagyok az erdőben és az erdő bennem van.

Duci elmosolyodott.

– Én is ezt érzem. Csak nem tudtam ilyen pontosan és szépen megfogalmazni.

– Tényleg?

– Mindennap, ahányszor csak kijövök ide. Majd negyven éve.

– Mindennap kijövünk – mondta lelkesen Ábris, és sebesen ment tovább a kanyargó ösvényen a fehér törzsű fák között. Soha nem járt még erre, de biztos volt benne, hogy jó irányba halad. Mint később kiderült, megmásztak egy kisebb hegyet. A Kecskéhatat. De azt is benőtte a ragyogózöld erdő. A gerincen kissé ritkább volt, itt-ott látni lehetett egy darabka kék eget. Egy darabka azúrkék eget.

Már szürkült, mire hazaértek.

Böbe a kertkapuban állt és már messziről idegesen gesztikulált. Nem értették, mit kiabál, mert a kutyák is hangosan csaholtak.

– El se tudtam képzelni, hol a ménkűben vagytok! – harsogta, hogy túlordítsa Opálkát és Agyart.

– Hol lettünk volna, kirándultunk – felelte mosolyogva Duci.

– Mostanáiiiig?!

De Ducit nem lehetett kizökkenteni. Derűsen megvonta a vállát és elsétált Böbe mellett.

– Anyád már négyszer telefonált – mondta Böbe szemrehányóan Ábrisnak.

Ábris meglepetten nézett rá. Amióta beléptek az erdőbe, nem gondolt anyára. De most persze rögtön hiányozni kezdett. És szégyenkezett is, amiért ilyen hosszú időre csak úgy megfeledkezett róla.

Mivel a kutyáknak szokás szerint eszük ágában sem volt bemenni a házba, Böbe megint felkapta Ábrist, becipelte a kerti ösvényen, és letette az elbarikádozott teraszra, ami ezúttal úszott a vízben. Ábris el is csúszott és fenékre ült. Nem ütötte meg magát, de a levendulakék nadrágja csuromvizes lett.

Mint utóbb kiderült, azok a bizonyos vízi koloncok, amiknek a brokkolizöld sátrat kellett volna rögzíteni, rögzítés helyett egyszerűen kilyukadtak és elöntötték a teraszt.

– Csónakázótó lett belőle – jegyezte meg Duci, miután szemrevételezte az elöntött teraszt. – Felfújunk egy gumimatracot, és majd azon alszik éjjel a gyerek.

– Mi lenne, ha csak egyetlenegyszer nem szellemeskednél! – mérgelődött Böbe.

Amíg a nagyszülei vitakoztak, Ábris gyorsan felhívta anyát.

– Anya, az erdő csodálatos, te ezt tudad?!? Nem költözhetnénk ki az erdőbe? – kiabálta bele a telefonba.

– Jól vagy? Nagyon aggódtam – felelte anya.
– Jól vagyok, ettünk töltött parikát, tényleg jó bánat ellen, és aztán Ducival erdőztünk – hadarta lelkesen Ábris.
– Mostanáig? – kérdezte megütközve anya.
– Persze, most is csak azért jöttünk haza, mert már sötétedett. Megmásztuk a Kecskéhátat és voltunk a Vörös Pocsolyánál is.
– Az nagyon messze van.
– Dehogy, nagyon gyorsan odaértünk.
Anya közel sem lelkesedett annyira, mint Ábris, és inkább témát váltott.
– És hol fogsz aludni?
– Böbe felverte a sátrat.
Ez nem volt hazugság, tényleg felverte, csak összemlott. De ezt anya nem kérdezte.
– Feküdj le időben, drágám, és moss rendesen fogat!
Ábris megígérte. Nagyon nehéz volt letenni a telefont. Ötször búcsúztak el. Anya hangja sírós volt. Ábris meg a könnyeit nyeldeste.
Duci csinált Ábrisnak tejbegrízt vacsorára. Az egyik kedvence, de ritkán evett, mert anya szerint egészségtelen. Duci ezek szerint másként gondolja. Volt rajta cukor és kakaó bőven. Még jó, hogy anya nem látta.
Ábris kis répát is kért meg almát, Azúrra tekintettel. Amikor Duci becsábította a házba a kutyákat a vacsora ígéretével, Ábris átmászott a teraszlépcsőt elbarikádoló uborkazöld akadályon és szaladt Azúrhoz.

Azúr fancsali képet vágott. Vágyakozva nézett ki a kis háza püspöklila ajtaján. Ábris azonnal megértette.
– Szeretnél egy kicsit futkosni a fűben?
Azúr bólintott. Ábris legalábbis úgy látta. Habozott. Mi lesz, ha Azúr elszalad és nem jön vissza? Ha eltéved? Ha a kutyák vagy a macskák találják meg?
– Az élethez kell egy kis merészség – döntötte el a délutáni tapasztalatai alapján. Felvett a földről egy elsárgult falevelet, azzal óvatosan megfogta Azúrt és letette a földre.
– Ne menj messzire! – suttogetta.

•

Leander mellső mancsa nem szőrös!! Szép sima és finom meleg. Megfogott vele és röptetett, de nem harapott meg, mint az a fehér kétlábú ketreces koromban. Persze nem is tételeztem fel róla, hogy megharapna. Leander nem olyan. Új helyet talált nekem. Ez nem olyan tágas, mint az előző volt, inkább szűkös. Ez is magasan van, de itt nem merek lemászni, mert csúszós az út lefelé, és félek, nem tudnék visszajönni. Viszont vannak kisebb-nagyobb rések és azokon fantasztikus illatok áradnak be. Csupa-csupa harsogó zöld vesz körül, amit már Leanderéktől is láttam a semmin át. És tényleg élnek ezek a zöldek. Úgynevezett növények. Szép, magas fák izgi formájú barna lábakkal és dús, bozontos lombokkal. Lent a földön vidám, nyurga fű nő és mindenféle sárga, kék, lila, piros, bordó, rózsaszín virág.

Már tudom, hogy készül a dió, ami a kedvencem. Egy ilyen fán terem. Itt nem is kellene engem etetni, tudnék szerezni kaját magamnak.

Láttam a kutyákat, akiket eddig csak hallottam. Hatalmasak. A vörösesbarnából talán száz patkány is kitelne, a fehérből meg ötven. De a kutyák nem színváltóak, mint a kétlábúak. Csak eszetlenül futkároztak mindenféle és nem is vették észre, hogy beköltöztem a kis lakomba. Vagy talán nem is érdekelte őket. Úgy látom, nagyon odavannak a kétlábúakért.

Amikor már feketeség lett, megint jött Leander a finom ételekkel. Nagyon vidámnak látszott. Kicsit irigyeltem, hogy ott áll abban a szép finom fűben és ő megértette. Leröptetett a házikóból és letett a földre. Cincogott is valamit, de persze nem értettem.

Na, ilyen a boldogság. Zöld a színe. Bársonyos szálakból álló, ringatózó rengeteg. Csupa illat. Minden illat egy történet. Nincs annyi idő, ami alatt ki lehetne szagolni. Én csak szimatoltam, rohantam, megint szimatoltam, aztán eldobtam magam és hemperegtem. Háttha zöld leszek a boldogságtól. Eddig nem lettem.

Futni is nagyon jó. Futni és semmi se állít meg. Leander utánam szaladt, de persze nem ért be. Nem tudtam, hogy ilyen gyors vagyok. A kétlábúak meg ilyen lassúak. Ezt ő is belátta, megállt és lekuporodott a földre. Nyújtogatta a rózsaszín mellső mancsát és halkán cincogott. Némileg kétségbeesetten. Talán azt hitte, búcsú nélkül elhagyom. De én nem tennék ilyet. Visszakocogtam

hozzá, ő meg a mellső mancsába kapott és felröptetett a lakomba. Nem örültem. Szeretem Leandert, de szeretnék szabad lenni. Valahogy meg kellene értetnem vele. Csak még egyszer kijussak, nem jövök többé vissza ebbe a kis patkányfogóba...

•

Ábris gyomrában kavargott a tejbegríz, amíg arra várt, hogy Azúr visszamenjen hozzá. Már akkor nagyon megijedt, amikor Azúr megiramodott és eltűnt a magasra nőtt fűben, és percekig nem mutatkozott. Nem merte nagyon hangosan szólógnatni, nehogy Duciék meghallják. Még abban sem volt egészen biztos, hogy Azúr tudja a nevét. Talán nem is Azúrként gondol magára. Lehet, nem is ismeri ilyen behatóan a színeket. Hogy lehetett ilyen buta és felelőtlen, hogy kiengedte? Azúr nem is sejti, mekkora veszélyek leselkedhetnek rá egy ilyen hatalmas kertben.

Már hallotta Duci közeledő lépteit a ház melletti ösvényen, amikor hirtelen megjelent mellette Azúr. Csupasz kézzel felkapta és betette a házba. Még borzadózni sem volt ideje. Szerencsére már egészen sötét volt, Duci nem láthatta a patkányt.

Ábris azért aggódott kicsit, hogy esetleg megkérdezi, mit csinált itt a madárháznál a töksötétben, de Duci nem kíváncsiskodott. Egy sárga-barna csíkos tekercs volt a hóna alatt.

– Feküdtél már függőágyban? – érdeklődött vidáman.

– Még nem – felelte Ábris. Eddig nem sok időt töltött a szabadban.

– Itt az ideje kipróbálni.

Szóval a sárga-barna csíkos holmi egy függőágy volt, amit Duci kigöngyölt és némi habozás után egyik végét felakasztotta a barackfára. A másik végével kicsit körözött, de egyik közelben álló fáig sem ért el.

– Sebaj, kötéllel meghosszabbítom.

Ábris nem kérdezte, Duci miért akarja kiakasztani most este ezt a függőágyat, mert még mindig Azúr sétáján járt az esze. Rosszul is elsülhetett volna. Óvatosabbnak kell lennie.

Duci nemcsak a kötelet hozta magával, hanem Bőbét is, aki nyakában a fekete fényképezőgéppel fújtatott mögötte és hangot adott a nemtetszésének.

– Nem vagy normális – jelentette ki keresetlen egyszerűséggel. – Ezt te se gondolhatod komolyan.

– Van jobb ötleted? – nézett rá vigyorogva Duci.

Nem volt.

Amikor kiderült, hogy Duci az ő számára akasztotta ki a kertbe a függőágyat, Ábris egyből megértette a nagyapja felindulását.

– Hogy ebben aludjak? – kérdezte rémülten.

– Persze, teljesen biztonságos.

Duci bele is feküdt és jól meghintáztatta magát.

– Nem szakad le. Beletesszük a hálósákat. Különbösen meleg az éjszaka, nem fogsz fázni.

Mintha csak a hidegtől kellene tartani vagy a függőágy leszakadásától. Egyedül a vaksötétben a szabad ég alatt egy mindenféle veszélyeket rejtő kertben. Jobb erre nem is gondolni. Ha anya ezt tudná, azonnal autóba ülne és eljönne érte. De nem tudja. Jaj, anya!

Duci ügyesen zsilipelte a kutyákat, s amíg Opálka és Agyar kirohantak megszemlélni a függőágyat, bekalauzolta Ábrist a fürdőszobába zuhanyozni és fogat mosni.

A macskák kitartóan vernyákolnak a hálósobából és rendületlenül kaparták a dióbarna ajtót.

A kutyák meg a macskák nem sokat tartózkodhattak a homokszín csempés fürdőszobában, mert Ábris csak kicsit könnyezett és párat tüszögött. Eddig fel se tűnt neki, hogy amióta megérkeztek, alig jelentkezett az allergiája. Így hosszan pancsolt a pacsulirózsaszín habban és cseppet sem sietett a fogmosással, mert minél későbbre akarta halasztani a függőágyval való találkozást.

Duci betett neki egy puha kispárnát felhőkék, macskamintás huzatban. Nem tudhatta, hogy ő még egy macska képétől is allergiás lehet. De nem lett. A hálósák pont olyan smaragdzöld volt, mint a környező falevelek. Duci beemelte Ábrist a függőágyba és felhúzta a hálósák cipzárját. A függőágy szépen ringatózott.

Ábris levegőt se mert venni, nehogy még jobban ki-
lengjen. Ebben nem fogja kibírni az éjszakát. El se mer
aludni. És ahogy ott dermedten feküdt a koromfekete
ég alatt, hirtelen elviselhetetlenül rátört anya hiánya.
Anya, anya, anya, anyaaaaaa!!!

Ott volt vele a kis telefonja, de tudta, ha most felhív-
ja, akkor bőgni fog és haza akar majd menni. A saját
ágyában aludni a jó kis szobájában, nem ebben az ingó
alkotmányban a szabad ég alatt.

Böbe a teraszon állt és idegesen dohányzott, fel-fel-
parázslott a cigarettája a sűrű sötétben. Aztán bement
a házba és döngve becsapta maga mögött a teraszajtót.

Duci meg odahúzott egy krémszínű fonott széket és
leült a függőágy mellé.

– Mesélte anyád, hogyan szökött meg a nagyszülei-
től? – kérdezte hirtelen.

– Micsodaaa?!?

Ábris annyira elcsodálkozott, hogy még a bánatáról
is megfeledkezett. Felkönyökölt, mire a sárga-barna
csíkos függőágy lendületesen megindult alatta, de most
ezzel se törődött.

– Hogyhogy megszökött? Honnan? És hány éves
volt? – kérdezte izgatottan.

– Pont, mint te. Böbe szüleinél kellett volna töltenie
két hetet. Ők is Budapesten laktak, csak elég messze
tőlünk.

– És mennyi idő után szökött meg?

– Másfél nap – felelte vigyorogva Duci. – Hétfő reg-
gel vittem oda, és kedden ebéd után szó nélkül lelépett.

Ábris megpróbálta elképzelni anyát copfos kislány-
ként az ismeretlen nagyszülőknél. Még a homlokát is
ráncolta az erőfeszítéstől.

– Miért lépett le?

– Hiányoztunk neki – válaszolta magától értetődően
Duci. – És talán nem is érezte jól magát. Nem volt
jóban a nagyszüleivel.

Milyen érdekes – gondolta Ábris. Anya nem volt
jóban a nagyszüleivel, és én sem vagyok jóban a nagy-
szüleimmel. Vagyis mostanáig nem voltam jóban. Ezek
szerint nemcsak a szemünk színét vagy a balkezességet
örököljük, hanem ilyen bonyolultabb családi dolgo-
kat is. De ezeken talán lehet változtatni, ellentétben
a szemszínnel.

– És miért ment el hozzájuk, ha nem voltak jóban? –
kérdezte kíváncsian Ábris. Biztos nem egy azúrkék
patkány megmentése miatt, mint ő, arra mérget vett
volna. De vajon mi lehetett anya nyomós oka?!

– Én szerkesztő voltam egy könyvkiadóban és több-
nyire itthon dolgoztam – magyarázta Duci. – De akkor
helyettesítenem kellett a főnökömet és mindennap be
kellett mennem a kiadóba, ami nagyon messze volt és
én nem vezetek autót.

Ábris elképedt.

– Nem vezetsz? Hogyhogy? Mindenki vezet...

Duci nevetett.

– Tudom, hogy minden hülye tud autót vezetni, de én nagyon ügyetlen vagyok. Irtó nehezen megszereztem ugyan a jogsit, de végül úgy döntöttem, mindenki jobban jár, ha nem ülök a volán mögé. Így aztán nagyon korán kellett indulnom reggel, hogy bebussozzak a szerkesztőségbe, és este későn értem haza. Böbe még még korábban ment és még később jött, mert igazgató létére ő nyitotta az irodát és utolsónak távozott. Nagyon szeretett dolgozni, túlságosan is. Munkamániás volt.

– És az rossz?

Ábris nem tudta mire vélni ezt a munkamániát. Figyelmesen nézte Duci arcát, amit szépen felszántottak a finom ráncok.

– Ha az ember túl sokat dolgozik, kevesebb idő jut a családjára, a barátaira vagy arra, hogy csak úgy éljen. Én az egyensúlyban hiszek, de különbözőek vagyunk és mindenkinek más a jó.

Ezzel Ábris is egyetértett. Bárcsak mindenki így gondolná! Mennyivel egyszerűbb lenne.

– Nem akartam, hogy anyád egész nap egyedül legyen a házban, ezért megkérdeztem, táborba menne-e inkább vagy a nagyszüleihez – folytatta a szökés történetét Duci.

– És ő a nagyszüleit választotta – bólogatott megértően Ábris, aki még sose volt táborban. – De rossz döntés volt.

– Alighanem – mosolyodott el Duci. – Ebéd után anyád fogta Brumit, az ezüstszürke mackóját és azt mondta, kimegy kicsit játszani a gangra. De nem játszott, hanem leszaladt egyenesen a kapuhoz, amit akkoriban még nem zártak és ki az utcára.

– És nem tévedt el? – aggodalmaskodott Ábris, aki még az iskolába se mehetett egyedül, pedig az csak tíz percre volt gyalog.

– Nem, mert a villamossín mentén baktatott, amivel mindig utaztunk, aztán meg követte a busz útvonalát.

– Okos! – lelkesedett Ábris és nagyon büszke volt anyára. – Milyen messze volt?

– Majdnem tíz kilométer. Két és fél órát kutyaolt.

– Az rengeteg! – ámuldozott Ábris. – Anya nem semmi gyerek volt.

– Hát nem! – ismerte el Duci.

Volt valami kis csúfondároság a hangjában, amire Ábris felfigyelt.

Anya megőrülne, ha ő csak tíz percre is eltűnne.

– És ti mit szóltatok? – kérdezte óvatosan.

– Én frászt kaptam – vágta rá Duci. – Ugyanis Böbe apja csak nekem mert megtelefonálni anyád eltűnését. Sose bocsátottam meg nekik, hogy elvesztették a gyereket. Egyébként ismertem annyira anyádat, hogy rögtön tudtam, megszökött. Már abból, hogy gondosan magával vitte Brumit. Ugyanis nem tudott nélküle aludni. Amellett, mint te is megjegyezted az előbb,

okos volt, nem ment volna el senkivel. És akkor még más idők is jártak. Nem volt olyan veszélyes. De attól rettegettem, hogy esetleg valami baja esik, amíg egyedül átvág a forgalmas városon. Lélekszakadva rohantam a szerkesztőségből előbb Böbe szüleihez, aztán onnan haza. Itt találtam a kapuban a földön ülve, mert kulcsa nem volt.

Ábris megpróbálta elképzelni a szökevény anyát, amint kilencévesen büntudatosan kuporog a ház előtt a faközöld fűben. Nem nagyon sikerült neki.

– És nagyon leszidta? – kérdezte részvétellel.

– Nem, mert borzasztóan megkönnyebbültem, hogy semmi baja. De aztán két hétig, amíg én mindennap dolgoztam, egyedül volt itthon és nem mehetett sehová.

– És nem félt egyedül?

Ábrist még annyi időre se hagyták egyedül, amíg anya leszaladt a közeli közértbe. Vagy vitte magával, vagy megvárta apát.

– Nem. Akkor egy sárga bokszernő volt, Hasszán. Édes kutya volt, de nagyon harapós. Senkit se engedett be.

Szóval már akkor is nagyon veszélyes kutyákat tartottak – gondolta Ábris. És ez azóta se változott, sajnos.

– És miért nem szólt nektek anya, hogy nem akar a nagyszüleinél maradni?

– Ezt sose tudta megmagyarázni – csóválta a fejét Duci.

Talán neki is valami titka volt, mint nekem – töprengett magában Ábris. Nem akarta, hogy legyen, de lett. Mint nekem. Szegény anya!

– Hirtelen rátört, hogy haza kell jönnie – folytatta Duci. – Ezt mondta. És talán attól félt, hogy a nagyszülők marasztalnák vagy én esetleg megpróbálnám rábeszélni, hogy maradjon még.

– És megpróbáltad volna?

Duci hosszan eltűnődött a válaszon.

– Őszintén, fogalmam sincs. Nem gondoltam, hogy ennyire rossz neki, ha távol van tőlünk.

Akkor ebben is nagyon hasonlítok anyára, morfondírozott magában Ábris. Nekem is nagyon-nagyon-nagyon rossz.

– De én nem fogok megszökni – folytatta most már hangosan. – Szeged túlságosan messze van. Egy hét alatt se érnék haza gyalog.

Duci szélesen elmosolyodott.

– Szóljál nyugodtan, ha haza szeretnél menni! Akár az éjszaka közepén is. Viszlek.

Ábris visszamosolygott. És a következő pillanatban már aludt is. Nem álmodott.

Félelmetes rikoltásra riadt. Nem kutya hangja volt, nem is macskáé. Még sose hallott ilyet. Persze mikor is hallhatott volna? Valami szörnyeteg lehet. Egy még félelmetesebb állat, mint az eddigiek. Lapult a függőágyban és fülelt. Ágak recsegték. Egészen közel.

Aztán újra felhangzott az a vérfagyasztó rikoltás. Kétszer egymás után. Pont a feje felett. Összeszorította a gyomrát a jeges rémület. A koromsötétben semmit se tudott kivenni. A ház iszonyú messze volt. És különben is, hogy jutna be?! Óvatosan a telefonja után tapogatózott. Nagy nehezen megtalálta a smaragdzöld hálósákban, de lemerült. Ott volt teljesen egyedül, kiszolgáltatva valami egyre közelebb lopakodó veszélynek.

Ekkor egy erős horkantás ütötte meg a fülét. Olyan váratlanul, hogy ijedtében ugrott egyet, és ettől vadul megindult vele a sárga-barna csíkos függőágy. Kapaszkodott görcsösen. Két kézzel. Csak most ne essen ki!!! Mert a horkantás a függőágy alól jött. Pont ráesne. Vajon mi lehet? A horkantás megismétlődött, aztán egyenletes horkolásba csapott át. Ez kissé megnyugtatta Ábrist, mert ha veszélyes is a függőágy alatt tartózkodó lény, legalább most alszik. Óvatosan lesandított és kimeresztette a szemét. Egy ember feküdt a földön, akinek fehér volt a feje. Ez Böbe lesz – gondolta megkönnyebbülve Ábris. Egy perc múlva előbújta a felhők mögül a sápadt hold és halvány fénye megvilágította a skarlátvörös gumimatracon kuporgó Bóbét meg a mellette heverő fekete fényképezőgépét. Az is ott aludt vele.

Ábrisnak egy pillanat alatt elszállt minden félelme és melegség töltötte el a szívét. Böbe nem hagyta őt egyedül. Vigyáz rá. Nem is ébreszti fel. Hadd

pihenjen. A rikoltás nem ismétlődött meg. Majd reggel megkérdezi, miféle szörnyeteg lehetett.

Remélem, Azúr látja a házából, hogy itt vagyok közel, nem hagytam egyedül és vigyázok rá. És nem fél – gondolta Ábris és elaludt.

•

Ami a fejünk felett van, az egyszer olyan szép kék, mint én, egyszer meg fekete. Ha kék, akkor olyan, mintha üres lenne, de ha fekete, akkor rengeteg állat népesíti be, akiknek világít a szeme a sötétben. Onnan fentről bámulnak le ránk az égi állatok. Én meg innen bámulok fel rájuk. Nekik meg az én szemem világít a sötétben. Tetszik.

Felmásztam a patkánylak tetejére és ott töltöttem a fekete időt. Hanyatt feküdtem és világítottam. Langyos szél borzolta az azúrkék bundámat. Szeretem a szelet. Csak akkor mentem be a szín pompás lakomba, amikor meghallottam azt a rikoltást. Macskabagoly. Az ilyen állat azt gondolja rólam, hogy enni való vagyok. Szerencsére gyorsan odébbállt, mert csend lett és visszatérhettem a tetőre.

Kis idő múlva jól kupán vágta. Fú!!! Fáj. Zokon vettem. Ki lehet ez a gaz állat, aki ilyen csinál velem? Egy távolabbi ágon hintáztatta magát. Rőt-vörös, nagyon borzas, akkora farokkal, ami nagyobb, mint ő. Nem olyan szép, mint egy patkány, de azért jól néz ki. Sokat javított a megítélésén, hogy rájöttem, dióval dobál. Feltörtem és megettem. Sajnos többet nem dobott. Próbáltam vele

beszédbe elegyedni, de nem válaszolt. Csak ült ott a mancsában egy szép nagy dióval és a pamacsos fülét tekergette. Reméltem, hogy Leandert nem dobja meg.

Leander tőlem nem messze aludt egy olyan fészekben, ami ide-oda mozgott. Most ő is felvette a fű meg a lomb színét, mert teljesen zöldre változott. Csak a feje maradt piros. Egy nagy kétlábú feküdt alatta a földön. Fehér fejjel és kékesfekete testtel. Érdekes hangokat hallatott. Irigyeltem, hogy a fűben felszik. Én is fogok a fűben feküdni egyszer. Bársonyos zöld fűben kék patkány.

•

Böbe és Ábris egyszerre ébredtek. Már hét ágra süttött a nap.

Ábris lemászott Böbéhez, hogy segítsen neki felkelni a skarlátvörös gumimatracról, ugyanis állítólag elmacskásodott a dereka. Úgy látszik, hogy akinek sok állata van, azzal ilyen állatos dolgok történnek.

Ábris egyedül nem is bírta felhúzni Böbét, de aztán jött Duci, és ketten, ha nagy nehezen is, de megbirkóztak a feladattal. Böbe így is kétszer fenékre esett, emiatt kicsit szitkozódott, Duci meg vihogott.

– Téged ki kéne találni, Ducikám! – morgolódott Böbe, de aztán ő is elnevette magát, amikor másodszor is kiterültek. – Röhögjete csak a vén marhán! – mondta legyintve és mindhárman nagyon röhögtek.

– Hallottam már mindenfélét a nagyszülőkről, de még senki se mondta, hogy ilyen viccesek – jegyezte meg Ábris és ezen csak még jobban nevettek.

Azúrnak viszont lógott az orra. Nem nyúlt a finom reggelihez se, sajt és sárgabarack volt a menü, csak vágyakozva bámult le a kertbe.

– Most nem sétálhatsz, mert kijöhetnek a kutyák – sutogta neki Ábris. – Talán majd este.

De Azúr nem vidult fel ettől a bizonytalan ígértől, csak szomorúan nézett.

Ábris Azúr rosszkedvén rágódott, amíg reggelize. Kakaót és mazsolás kalácsot evett a teraszon. Nagyon finom volt, mégse élvezte. Valahogy neki is rossz lett a kedve. Jó lenne felhívni anyát! De aztán eszébe jutott, hogy lemerült a mobilja. Nagyot sóhajtott. Nem gondolta, hogy ilyen nehéz megmenteni egy patkányt. Nagyon nehéz. Mielőtt elsírta volna magát, Böbe megjelent anya régi, türkizzöld biciklijével, és felajánlotta, hogy megtanítja bringázni. Ez régi nagy vágya volt, és el se hitte, hogy most hirtelen valóra válik.

Böbe beledugott egy okkersárga lécet a bringa ülése mögötti résbe, és így segített megtartani Ábrisnak az egyensúlyt. Az utca nyílegyenes volt és az erdő felőli szakaszon nem is annyira hepehupás. Ábris egyre magabiztosabban tekert, Böbe meg mellette loholt. Egyszer Ábris megbillent, de nem ütötte meg magát.

– Nagyon ügyes vagy. Pár nap alatt megtanulod –
lihegte Böbe.

Ábris is így gondolta. Meg valószínűleg Opálka és Agyar is, akik a piros kerítésen át kitartóan figyelték a sikeres bringaoktatást. Kidugták borzas fejüket a rácsok közt és különféle vakkantásokkal kísérték Ábris minden mozdulatát. Ábris jobban örült volna, ha nincs ekkora és ilyen zajos kutyaközönsége, de nem volt mit tenni. Próbált nem tudomást venni Opálkáról meg Agyarról és a biciklizés örömeire koncentrálni.

A nap egyre magasabban járt és erősen tűzött a poros kociútra. Böbe barnára sült homlokán izzadság-
cseppek gyöngyöztek.

– Nem vagy szomjas? – kérdezte Ábrist. – Nekem muszáj innom valamit, mert kutya melegem van. Teljesen kitikkadtam.

Már megint állatos dolgok történnek Böbével – gondolta Ábris. Ő is szomjas volt, de nem volt kedve átkelni a lába után kapkodó kutyákon.

– Hoznál nekem limonádét? Addig én kint maradok – pendítette meg óvatosan. Nem valószínű, hogy Böbe ebbe belemegy, de azért megpróbálja. Anyáék soha egy pillanatra se hagyták egyedül az utcán. Nem hagyták egyedül sehol.

Ábris legnagyobb meglepetésére Böbe szó nélkül bólintott és beslattyogott a házba.

Ábris letámasztotta a türkizzöld biciklit és az erdő felé sétált. A szomszéd háznak hatalmas, kétautós

garázsja volt hívogatóan hófehér falakkal. Ábris előkapta a bordó filcét, ami most is a zsebében lapult és gyorsan lerajzolta a bringázást. Böbét, ahogy szalad, és saját magát a bringán. Már majdnem készen volt, amikor egy vasmarok megragadta a vállát. Ábris rémülten feljajdult.

A vasmarok tulajdonosa egy hatalmas darab ember volt tűzvörös fejjel. Egy durva rántással maga felé fordította Ábrist és az arcába üvöltött.

– Na, most elkaptalak, te gonosztevő! Egy életre megemlegeted, hogy ide firkáltál. Kiszorítom belőled a szuszt, te bitang! – és csak rázta Ábrist, mint egy rongybabát.

Na, most végem! – gondolta Ábris halálra váltan és behunyta a szemét, a férfi meg csak egyre hangosabban ordított.

De az ordításba hirtelen más hangok is vegyültek, valami óriási robaj, csattanás és dübörgés, majd a következő pillanatban az ember elengedte Ábrist. Ábris a földre huppant, és onnan bámulta, ahogy a hatalmas férfit könnyedén a garázs hófehér falának dönti Opálka. Két aranybarna mellső lábát a vállára tette és egészen közelről lihegett a vörös arcába. A nagy darab ember vékony hangon sikoltozott. Agyar védelmezőn Ábris és a támadója közé állt és félelmetesen morgott.

Böbe és Duci rohanva jöttek.

– Nem esett bajod? – térdelt le Duci a földön ülő Ábrishoz.

– Már jól vagyok – szepegte Ábris és sírva fakadt. – Opálka és Agyar megvédték.

Böbe közben megfogta Opálka rózsaszín nyakörvét és leszedte a szomszédról, akinek tüstént visszajött a hangja.

– Ez a komisz kölyök összefirkálta a falam, ezek a dögök meg megtámadtak – kiabálta az öklét rázva.

– Ez nem egy komisz kölyök, hanem az unokánk – felelte szintén emelt hangon Böbe.

– És ha még egyszer csak egy ujjal is hozzáér... – mondta fenyegetően Duci és villámokat szórt a zöld szeme.

– Én nem értem hozzá – hazudta szemrebbenés nélkül a szomszéd.

– Dehogynem! – vágta rá élesen Duci. – Ha nem ért volna hozzá, Opálkáké nem döntötték volna ki a kaput. Nem szokásuk.

– Ezek vadállatok – hörögte a nagy darab férfi.

– Inkább maga a vadállat – vágott vissza harciasan Duci.

Erre a szomszéd nem tudott mit mondani, csak a szemét forgatta.

Duci közben megszakértette Ábris rajzát.

– Kitűnő! Örülhetne neki. Feldobja ezt az unalmas falat.

– Koszos firka – morogta a vöröslő orra alatt a testes fickó.

– Téved – felelte gúnyosan Duci. – Nagyon szép szekkó.

A szomszédon látszott, hogy életében most hallja először ezt a szót, és gőze sincs róla, hogy mit jelent. Duci nem magyarázta el neki, hogy a szekkó az, amikor a festő, jelesül most ő, Ábris a száraz vakolaton dolgozik, mint egy szobafestő. Meghagytam állati hülyeségben – mondta később Duci vigyorogva Ábrishoz. Mint kiderült, ez is az egyik szavajárása volt, természetesen ez is állatos. Mi más?! Ebben hasonlítottak egymásra Bőbével.

Amíg a goromba szomszéd a szekkó jelentésén törte a barátságtalan fejét, Duci derűsen Ábrishoz fordult.

– Nem érdelem meg a rajzod. Szeretném, ha a mi garázsunk falára csinálnál egyet. Ezt meg lefestjük! Mit gondolsz?

Ábris bólintott. Már megszokta. Nem ez lesz az első szekkója, ami erre a sorsra jut.

A szomszéd morogva elvonult. Agyar egy darabon szintén morogva kíséerte.

Ábris csak akkor vette észre, amikor megindultak hazafelé, hogy a kapu tőből kiszakadt és a járdán hever.

– Szép munkát végeztek a drágák – állapította meg nagy vidoran Duci.

– De vissza nekem kell rakni – felelte kevésbé derűsen Bőbe.

– Segítek – mondta gyorsan Ábris.
Bőbe ettől egyből felvidult.

A kutyák beszaladtak a kertbe.

Bőbe megállt a kapu hűlt helyén.

– Felvegyelek?

Ábris nagy levegőt vett és megrázta a fejét.

– Nem, kösz – és bizonytalan léptekkel elindult az ösvényen a ház felé.

A kutyák az elrekesztett teraszlépcsőnél ültek és lihegtek. Nagy, piros nyelvük kilógott a szájukból és villogtak az agyaraik. Mert Opálkának is agyari voltak, nemcsak Agyarnak, csak míg Agyaré sárgás, addig Opálkáé hófehér.

– Köszönöm! Nagyon rendesek vagytok – mondta Ábris a kutyáknak. – És bocs a szőrallergia miatt. Nem tudlak megsimogatni benneteket.

Ábrishoz fogalma sem volt, vajon Opálka és Agyar értik-e, amit mond, mindenesetre vidáman, csillogó szemmel néztek rá és lendületesen csóválták a farkukat.

Bőbe most ért a teraszlépcsőhöz.

– Levehetnénk ezt az akadályt, és akkor egyedül is tudnék közlekedni. Nektek meg nem kéne mindig körbe menni – javasolta Ábris.

Bőbe egyetértett. Több szögből is lefotózta a megsemmisítésre ítélt művét, aztán egy narancssárga harapófogó segítségével eltávolította.

A kapuval már lényegesen nehezebben boldogultak. Böbe ingerült lett. Kikiáltotta Ducit is a kertbe, összevissza utasította, hogy mit csináljon, hová álljon, hogy emeljen, de mindig elégedetlen volt vele.

– Nem próbálnád meg kivételesen összeszedni magad, legalább egy pillanatra, ahelyett, hogy vihorászol? – kérdezte zabosan.

Duci tényleg nevetgélt, de nem Bőbén vagy a kapuállítás kudarcán, hanem csak úgy általában mindig vidám volt, és különben sem a nevetgélés miatt nem haladtak.

Böbe lecsapta a szerszámokat és mérgesen dúlt-fúlt. Átmenetileg még a fényképezésről is elfeledkezett.

– Na, én feladom. Ezt így tényleg nem lehet – háborgott. – Legfeljebb nem lesz kapu. Úgyse jön ide senki. Ez aztán elég vicces lesz.

Ábris már korábban rájött, hogy Böbe nagyon ügyetlen, de ezért mindig másokat hibáztat. Leginkább Ducit.

– Anya sokkal ügyesebb, mint apa – jegyezte meg halkán.

Böbe meghökkent és abba hagyta a lamentálást.

– De nem baj, mert apa meg sokkal jobban főz – folytatta rendületlenül Ábris.

– Én nem tudok főzni – mondta kissé sértődötten Böbe.

– Te szuperül fényképezel. És anyát te tanítottad meg olyan jól vezetni.

Böbe ezen hosszan elgondolkodott és csendben maradt. Duci megragadta az alkalmat és köhintett.

– Tudom, hogy tök hülye vagyok az ilyesmihez, de a hülyének is lehet szerencséje.

Ezzel fürgén megemelte a kaput, Ábris segített neki és együttes erővel és nagyokat nyögve a helyére emelték. Kicsit csálé volt, de állt, csak meg kellett erősíteni.

– Ja, így könnyű! – mondta kissé gúnyosan Böbe. De aztán megerősítette az olajzöld zsanérokat, és a kaput így már zárni is lehetett.

– Arra az esetre, ha mégis jönne valaki – vigyorgott Duci, aztán a fejéhez kapott. – Szent Kleofás, a hús már biztos szénné égett!

És akkor már Ábris és Böbe is látták a koromfekete füstöt, ami szép kacskaringósan szállt a ragyogókék égre a nyitott konyhaablakból.

Most már Opálka és Agyar is szimatolni kezdett, de eddig az ő figyelmüket is teljesen lekötötte a kapuállítás körüli felhajtás. Ott heverésztek a közelben és le nem vették a szemüket a buzgón serénykedő Ábrisről. Követték minden mozdulatát. Sokszor találkozott a pillantásuk. Ábris csodálkozva állapította meg, hogy pont olyan kifejező a tekintetük, mint Azúrnak.

Amikor ebédelni indultak, Ábris úgy döntött, hogy megsimogatja a kutyákat. Nagyon hálás volt nekik, hogy megvédték attól a rémes embertől, és szerette volna kimutatni a háláját. Ráadásul a kutyák most nem ugráltak, nem csaholtak, csak barátságosan

néztek. Először óvatosan Agyart simogatta meg a hátán. Nagyon érdekes tapintása volt a fehér szőrének. Ábris először nem is tudta mihez hasonlítani. Talán a gyapjúhoz. Agyar viszonzásul finoman megnyalta a kezét. Rózsaszín nyelve érdes volt. Ábris ettől azért kicsit megborzongott. Még soha nem nyalta meg senki. Opálka aranybarna szőre meg olyan volt, mint a legfinomabb bársony. Pont, mint Azúré. Opálka a változatosság kedvéért a nedves orrát dugta oda Ábrishoz. Ebből ő azt szűrte le, hogy nem lehet szárazon megúszni a kutyatartást. Nem kellemes.

Aztán gyorsan kezet mosott a kopott kék kerti csapnál. Nem pirosodott ki a bőre és csak kicsit szipogott. Két-három könnycseppet, ha ejtett. Ez érdekes. Sokkal rosszabbra számított.

Duci már megterített a teraszon egy citromsárga abrosszal.

– Rántottát eszünk, mert a húsnak annyi... Meg a láboshoz is.

– Ezen a héten már másodszor – mormolta a bajsza alatt Böbe.

A kutyák feljöttek a teraszra és leheveredtek. A macskák irigyen bámultak ki a csukott teraszajtón.

Ábris kicsit sajnálta őket, de még nem állt készen két újabb állatra.

•

Vannak, akik maguktól tudnak repülni. Fent maradni a semmiben. Anélkül, hogy a kétlábúak reptetnék őket. Egy bizonyos szárnnal. Vagyis kettővel. Ez nagyon hasznos dolog. Kár, hogy a patkány nem szárnyas.

A kerti szárnyasok ketten vannak és szép szürkék, amilyen én voltam, de a nyakuk körül hófehér. Egy távolabbi fán van a szárnyaslakuk, ami elég szellős lehet, mert nincs teteje. Nem is valami nagy. Kucorognak benne. Szegények! Nehogy kiessenek! Engem nem közelítenek meg, sajnós. Hiába hívom őket. Intettem is nekik a kék mellső lábammal, ahogy Leandertől láttam. De semmi. Csak néznek azzal a fekete, düledt szemükkel és tátognak a szép sárga csőrükkel. Pedig könnyen átrepülhetnének és akkor lenne társaságom. De ezek a szárnyasok nagyon félénkek.

Leander, amint felébredt, hozott finom enniivalót, de nem röptetett ki a patkánylaktól, hogy szaladgálhassak a rengeteg zöld fűben. Rosszkedvem lett, nem is ettem. A szabadságra gondoltam. Biztos veszélyes, de megéri.

Hogy veszélyes, gyorsan kiderült. És nemcsak patkányra, de kétlábúra is. Messziről Leander rémült sikoltását hallottam és a kutyák ugatását. Valami olyasmit kiabálhattak, hogy bajban van. Bántják. A kétlábúak talán nem értették, mint mondanak vagy nem voltak a közelben. Nagyon izgultam. Hogy siethetnék a segítségére? Próbáljak mégis lemászni ezen a csúszóson? Épp indultam volna, de már nem volt rám szükség. A kutyák bedobták magukat és valahogy megmentették. Leander sértetlenül

került elő. A patkány általában nem barát a kutyákkal, de ezek ketten rendesek.

Úgy nézem, Leander is megbarátkozott velük. Ott feküdtek mellette, egész közel, amikor a kétlábúak ettek. Örülök. Én is ettem. Várom nagyon a szabadságot, de amíg eljön, nem szeretnék éhen halni.

•

Böbe ebéd alatt kicsit duzzogott, mert utálta a rántottát, de aztán kitalálta, hogy épít egy lombházat Ábrinak, és ettől felvidult. Már csak azt kell eldönteni, melyik fára. Rögtön el is megy megvenni a faanyagot.

– Inkább gyakoroljuk a bringázást! – kérte tele szájjal Ábris. – Jó nekem a függőágyban. Neked nem is kell már kint aludni, Opálka és Agyar majd ott lesznek velem. Nem fogok félni.

Böbe alaposan megrágta a javaslatot a kenyérhéjjal együtt, és úgy tűnt, elfogadja. Gyakorolták a bringázást, és szerencsére a goromba szomszéd nem mutatkozott. De azért Ábris ragaszkodott hozzá, hogy a kutyákat is kivigyék.

– Jó ötlet – morogta Böbe –, így legalább nem döntik ki megint a kaput. Nem könnyen szereltem meg.

Ábris már segítség nélkül is ügyesen tekert, de aztán egy hupli kifogott rajta és jó nagyot esett. A térdéről lejtött a plezúr, meg a tenyeréről is és kicsit vérzett. Fájt rendesen, de nem sírt. Duci lefertőtlenítette és

macskamancsmintás sebtapasszal beragasztotta. Úgy döntöttek, mára elég a bringázásból. Erre Böbe bevágta magát az öreg, kobaltkék Peugeot-ba és még csak elment faanyagot beszerezni a lombházhoz.

De előtte még lefotózta Ábris rajzát, ami a szomszéd garázsát díszítette. Aztán Duci és Ábris szépen lefestették hófehér festékkel. Valahogy jó móka volt és Ábris csak egy kicsit sajnálta a rajzát.

– Gondolkodtam, és legszívesebben a fürdőszobátükör mellett látnék egy ilyen szekkót – mondta vidáman Duci. – Akkor, ha belenézek a tükörbe, mindig te néznél vissza rám.

– Fürdés előtt megcsinálok – felelte boldogan Ábris.

Görögdinnyét uzsonnáztak. Opálka és Agyar is kapott, mert a gyümölcs egészséges. Aztán Duci narancssárga vászonkalapját egy orgonalilára cserélte és erdei kirándulást javasolt. Vitték a kutyákat is, akik meg voltak kergülve az örömtől. Körbe-körbe rohangáltak, aztán Agyar hanyatt vágta magát és négy lábával az égre kalimpálva hempergett a harsogó zöld fűben.

Ez a kirándulás egészen más volt, mint amikor előző nap kettesben mentek.

– Most egy falka vagyunk – magyarázta Duci –, akik együtt mozognak. Agyar a falkavezér.

– Miért pont ő? – csodálkozott Ábris. Opálka a neve ellenére sokkal nagyobb volt és sokkal erősebb.

– Mert Agyar meg van róla győződve, hogy közünk neki van a legtöbb esze – vigyorgott Duci.

– És tényleg? – kérdezte bizonytalanul Ábris. Latolgatta magában a lehetőséget, hogy egy kutya esetleg okosabb, mint ő.

– Agyar befogadott kutya, sokáig kóbor volt, nem gondoskodott róla senki – magyarázta Duci. – Egyedül kellett életben maradnia nagyon pocsék körülmények közt, és rengeteg mindent megtanult. Ezért azt hiszi, ő tud mindent a legjobban. Én meg hagyom, hadd örüljön.

Agyar, mintha csak megértette volna, hogy róla folyik a szó, odaszaladt Ducihoz és várakozóan felnézett rá. Duci megsimogatta. Legszívesebben Ábris is megsimogatta volna, csakhogynem tudna utána hol kezdet mosni, és nem akart megkockáztatni egy kis allergiás rohamot, ami elrontaná a kirándulást.

– És ha Agyar valamit rosszul tud? – faggatózott Ábris, ahogynem továbbmentek a napfoltos ösvényen. Duci nem késlekedett a válasszal.

– Akkor gáz van. Próbálok finoman közbelépni, ő meg természetesen jól megsértődik.

– Olyan, mint Böbe – állapította meg Ábris.

Duci felnevetett.

– Igen. Se az emberek, se a kutyák nem tökéletesek. De jól van ez így. Szeretem Böbét is meg Agyart is olyannak, amilyen.

Ábris azt gondolta, hogy azért Duci eléggé közel van a tökéleteshez, de nem szólt. Csak megfogta Duci kezét és szóltanul mentek keresztül a réten az aranysárga vadmimózák, kék búzavirágok és lila vasfüvek között.

Megint csak sötétedésre értek haza, de Böbét most nem a kapuban, hanem egy halom mahagónibarna úgynevezett furnérlemez és vastag gerendák közt találták. És nagy gondban, mert seholy sem kapott olyan könyvet, amely a lombházak építéséről szólt volna.

– Sebaj, keresünk az interneten – vigasztalta Ábris.

Ducinak volt egy okkersárga laptopja, amin Ábris gyorsan kiismerte magát, és rengeteg lombházat találtak. Böbe nem is tudott választani. Legszívesebben mindet felépítette volna.

Aztán anya telefonált és remegett a hangja. Már többször hívta Ábrist, de hiába, mert lemerült a telefonja. Most végül Duci mobilján érte el. Nem tett szemrehányást, de Ábris azért kihallotta a szavaiból, hogy mennyire aggódhatott. Nagyon el is szégyellte magát, amiért nem hívta fel anyát. Nem is értette, hogyan történhetett ez. Valahogy elfelejtette. Olyan sok izgalom volt. Annyi érdekes esemény. Ez persze nem meglepetés. Nagyon szerette volna megnyugtatni anyát, ezért gyorsan elmesélte, hogy tanul bringázni, még hozzá az ő régi, türkiz biciklijén és már remekül megy. A szomszédokról és az esésről óvatosan nem tett említést. Nem akarta anyát feleslegesen idegesíteni.

– És milyen az allergiád? – kérdezte kissé szorongva anyja.

Ábris elcsodálkozott a kérdésen. Hirtelen nem is tudta, mit feleljen.

– Csak nem vagy rosszul? – riadt meg anyja. – Nyugodtan megmondhatod. Ott az a sok szőrös állat...

– Nincsen semmi – felelte tétován Ábris. – Tényleg, meg is feledkeztem róla. Gyógyszert se vettem be. Pedig...

Azt akarta mondani, hogy még meg is simogatta a kutyákat, de elharapta a mondatot, mert anyának ez már sok lenne.

– Pedig? – szaladt fel anyja hangja.

– Pedig... pedig egyszer-kétszer eléggé közel jöttek hozzám.

– És nem féltél?

– Nem – vágta rá megkönnyebbülten Ábris, hogy végre igazat mondhat. – Már egyáltalán nem félek tőlük.

Anya nagyot sóhajtott. Biztos azt hiszi, hogy csak meg akarom nyugtatni – gondolta Ábris.

Az egész nap remekül telt, de most, hogy beszélt anyával, megint nagyon elkezdtek hiányozni a szülei. Valami nagy, sötét üresség támadt benne, ami el akarta nyelni. Legszívesebben sírt volna, olyan félelmetes és olyan rossz volt. Annyira magányosnak és elveszettnek érezte magát. Ő csak egy kicsi gyerek teljesen egyedül. Anyát akarja és apát. Most azonnal. Elöntötték szemét

a könnyek és összeszorult a torka. Mindjárt bömbölni kezd. Nem bírja tovább.

Duci megérezhette, milyen végtelen elkeseredettség és rémület kerítette hatalmába, mert megint odaült a sárga-barna csíkos függőágy mellé a krémszínű, fonnott székbe.

– Holnap reggel mutatok neked valamit, ha egy pillanatra bejössz a házba – kezdte titokzatosan.

– Mit? – támadt fel Ábris kíváncsisága.

– Egy szép nagy lyukat a kisszoba kávébarna parkettáján – suttogetta Duci –, aminek meg van pörkölődve a széle. A mustársárga szőnyeggel van letakarva, és időről időre valaki majdnem kitöri a bokáját, amikor véletlenül belelép.

Ábris ezt nagyon is jól el tudta képzelni. Duciékhoz illő esemény.

– És mitől van a lyuk?

– Karácsonyi történet – árulta el Duci.

– Szeretem a karácsonyi történeteket – derült fel kissé Ábris.

– Sejtettem – mosolygott Duci. Kicsit megváltozott a hangja, mintha megcsillantak volna benne az arany és ezüst karácsonyi gömbök és a csillagszórók. Meg a diós és mákos bejglik fényes háta. Ábris pontosan látta, amit Duci mesélt.

– Ez jó régen történt. Akkoriban még éltek a szüleim és Böbe szülei is, tudod, akik elvesztették anyádat. És egy nénikém is velünk lakott, Kereszt. Karácsonyeste

az egész család nálunk gyűlt össze ebben a házban, és itt volt anyád unokatesója is, Moni. Két évvel volt idősebb anyádnál, nagyon szerették egymást, de örökösen veszekedtek. A Jézuska – akiben már rég nem hittek – rengeteg ajándékot hozott nekik, többek közt sok-sok rumos meggyet, mert az volt anyád kedvence. A lakomának is beillő vacsora után – halászlé, töltött káposzta, bejgli, reformtorta – mi, felnőttek kártyázni kezdtünk, kopogós rómit játszottunk forintos alapon, ők meg közben Monival még gyorsan felfalták az összes rumos meggyet. Ettől kissé mebuggyantak és hevesen összevitakoztak azon a létfontosságú kérdésen, hogy vajon éghető-e a műanyag. Anyád szerint igen, Moni szerint nem. Anyád tüstént egy kísérletet javasolt a tudományos kérdés eldöntésére, mert a tudományos kérdések ugyebár így szoktak eldőlni. A kísérlet abból állt, hogy anyád zsákmányul ejtette a kedvenc, kobaltnék műanyag fésűmet meg egy doboz gyufát, és az előbbit az utóbbival szépen meggyújtotta. A történetnek ezen a pontján el kell árulnom neked, hogy a műanyag remekül ég. A hajdanvolt, szépséges fésűm egy pillanat alatt lángra kapott, füstölve lobogott és meggyulladt tőle még a tölgyfa parketta is. Mert talán mondanom se kell, hogy a kísérlet a szobában zajlott. Anyádat mélységes elégtétellel töltötte el, hogy már megint igaza lett, Moni erősen bosszankodott, a padló meg vígan lán-golt. Egyre nagyobb területen. Csak Kereszt kifinomult szaglásán és páratlan lélekjelenlétén múlt, hogy nem

égett le a ház, mert időben megérezte a füstszagot és egy bordó rongyszőnyeggel ügyesen eloltotta a tüzet.

– Nagyon izgi lehetett! – vigyorgott Ábris, aki ropantul élvezte és teljesen átélte a történetet. – Nem is gondoltam, hogy anya ilyeneket csinált. Azt hittem, ő olyan jó gyerek volt.

– Épp ellenkezőleg – húzta el a száját kajánul Duci. – De persze nem akartam letörni a tudományos érdeklődését, csak megkértem, hogy ne kísérletezzon, ha egyedül van itthon, és avasson be a terveibe, nehogy megsérüljön vagy felrobbantsa a házat.

– De nem lett tudós – állapította meg Ábris.

– Nem baj. Az a fontos, hogy szereti, amit csinál és nagyon jól csinálja – mosolygott Duci.

– Apa lett helyette tudós – folytatta Ábris. – De tudósnak lenni nagyon-nagyon nehéz.

– Gondolod?

– Igen – bólogatott gondterhelten Ábris. – De ezt csak nem régóta tudom.

És Azúrra gondolt. Az ő kék patkányára, aki megszökött egy tudományos kísérletből, és aki miatt ő most itt fekszik egy sötét kertben egy sárga-barna csíkos függőágyban, távol a szüleitől.

Duci várt, hogy mond-e még valamit, de nem faggatta, csak ült ott mellette és fogta a kezét, amíg Ábris el nem aludt.

Kellemes álma volt, amiből valami sziszegő, furcsa hang ébresztette fel. Még éjszaka volt, de a hold

gyengén megvilágította az egész kertet és ezüstbe öltöztette. Ábris felkönyökölt, körülnézett és kihagyott a lélegzete. Duciék egyik macskája, a drapp színű és áthatóan kék szemű, valami sziámi ott ült ugrásra készen Azúr házának a tövében. Ő adta ki azt a sziszegő hangot. Fúj! Ez kiszagolta, hogy Azúr ott van! De vajon hogy jutott ki a kertbe? Ábris nem tudta, mit csináljon. Próbálja elkergetni? Igazság szerint félt azoktól a hosszú, hófehér karmoktól, amivel ez a sziámi olyan kitartóan karmolta mindig az üveget. Hol lehetnek a kutyák? Gyorsan körülpillantott. Agyar és Opálka tőle vagy két méterre mélyen aludtak egy-egy királykék kockás pokrócon, amit Duci tett ki nekik. Agyar még kejeesen horkolt is. Ébressze fel őket?

Ábris feszülten figyelt és lázasan töprengett. Nem juthat fel Azúrhoz a sziámi azon a csúszós oszlopon, az biztos, nyugtatta magát. Hátha el is megy.

Ekkor azonban a drapp macska hirtelen felágaskodott és úgy fúj, mint egy őrült. Ábris követte a tekintetét, és attól, amit látott, megállt a szívverése. Egy másik macska a madáretető tűzpiros tetején egyensúlyozott és a mellső, körmös lábával benyúlt a házikóba, hogy kiszedje onnan Azúrt.

Ábris felsikoltott.

– Azúúúr!

És akkor valami vérfagyasztó hang hasított a levegőbe. Ábris rémületében hirtelen felült, és ezzel a lendülettel ki is zuhant a függőágyból. Nagyon meg is ütötte

magát. A fűben heverve látta, hogy a csillagos égből egy bársonyfekete macska hullik alá, egyenesen az etető tetején álló szürkére és a földre sodorja. Ott aztán ordítva verekedni kezdtek és a kék szemű drapp is azonnal bekapcsolódott a bunyóba.

Ábris felugrott, amilyen gyorsan csak tudott, és futni kezdett a patkánylak felé. De addigra már Opálka és Agyar is odaértek és megálltak az összevissza hempergő macskakupac fölött. Erre az üvöltő szőrgombolyagból kivált az a kövér szürke macska, aki megpróbálta kivenni a madárházból Azúrt, és behúzott farkkal eliszkolt.

A drapp sziámi meg a kissé tépett, bársonyfekete kandúr villogó szemmel néztek utána.

Ábris a macskákkal mit sem törődve odarohant a madáretetőhöz és benézett. Azúr riadtan és véresen kuporgott az egyik sarokban. Ábris gondolkodás nélkül kikapta és megvizsgálta. Három sebet talált rajta, de nem voltak súlyosak a sérülések. Megkönnyebbülten megsimogatta Azúr fejét.

– Nincs baj – suttogta neki –, a gonosz macska már elment.

És óvatosan visszatette Azúrt a patkánylakba, mert a sziámi és tépett fekete társa nagyon is érdeklődve nézegették kettőjüket. Ilyen közletről még egyiküket se volt módjuk szemügyre venni.

Duci borostyánsárga pizsamában, mezítláb rohant ki a teraszra.

– Mi történt? – kérdezte riadtan, ahogy meglátta a madáretető körül tömörülő kis csoportot.

– Volt itt egy nagy, szürke macska – felelte még kissé reszkető hangon Ábris. Fogalma sem volt róla, hogyan is magyarázhatná el, pontosan mi is történt, amikor ő se értette.

– Az egy madárgyilkos – jelentette ki Duci. – Merszike és Tű ki nem állhatják. Na nézd, észre se vettem, hogy kilógtak! – és ezzel lehajolt megsimogatni a lábához törleszkedő drapp macska fejét. – Csak a tetőn át szökhettek ki.

Duci megsimogatta a bársonyfekete, Tű névre hallgató kandúrt is, aztán Ábrisra nézett, aki ott állt szorosan a madáretető mellett. Ducinak elváltozott az arca.

– Te vérzel! – kiáltott fel ijedten. – Megkarmolt?

– Nem az én vérem – nyugtatta meg gyorsan Ábris.

– Hanem?

– Azúré.

– És ki az az Azúr? – kérdezte csodálkozva Duci.

– Egy kék patkány – bökte ki Ábris.

– Egy kék patkány?! – ismételte meg hápogva Böbe, aki ekkor lépett ki a teraszra.

•

Megismerkedtem a macskákkal. Erről nem volt az őseimtől örökölt emlékem. Gyanítom, azért, mert eddig senki sem élte túl a megismerkedést.

Kényelmesen bevertem patkánylakom tűzpiros tetején és az égben lakó állatokkal szemeztem. Próbáltam a tekintük alapján kitalálni, ki miféle lehet. Szerettem volna találni égben lakó patkányt.

És akkor hirtelen hangot hallottam letről, a magas fűből. Lepillantottam. Egy vastag bundájú, drapp macska nézett fel rám. Olyan kék volt a szeme, mint én. De azért féltem tőle. Pedig a hangja nem volt támadó. Úgy értettem, olyasmit mond, hogy „vigyázz!”. Valami veszélyre figyelmeztet. Gondoltam, abból nem lehet baj, ha óvatos vagyok. Behúzódtam a lakomba. Füleltem a gyanús neszekre. Többször megroppant a közelben valami. Kilestem. A patkánylak fölött egy vékony, leveles ágon szürke macska lapult, aztán lendült és ráugrott a tetőre.

Kösz! – mondtam magamban a drapp macskának.

De korai volt az öröm. A szürke benyújtotta az egyik résen a karmos mancsát, hogy elkapjon. Szorosan odalapultam az okkersárga falhoz, így csak súrolt az éles, hófehér körmével, de azért kiserkent a vérem. Az nem volt kék. Hanem nagyon is piros.

A szürke rém újra próbálkozott. Ezúttal nem talált el. Csak a semmit karmolászta. De csak idő kérdése volt, hogy halálra sebezzen. Nagyon megrémültem. Leander, segíts! – kiabáltam, ahogy csak a torkomon kifért. Talán felébred. Most is ott aludt a mozgó fészekben.

Leander, Leander!!!

Ekkor belém mélyedt egy karom. Sikítottam. Most végem.

De a sikoltásomat is túlharsogta valami velőtrázó üvöltés. A patkánylak megremegett és a karom elengedett. Prüsszkölés, fújás és fülsiketítő vernyákolás hallatszott letről, a fűből. Leandert is hallottam és jöttek a kutyák is. Hát ami azt illeti, elég mélyen alszanak házörző létükre!

Leander egyszer csak ott volt, megfogott és reptetett. Megvizsgálta a sebeimet és cincogott valamit, amit nyilván megnyugtatósnak szánt. És megsimogatta a fejem. Nem gondoltam, hogy ilyen jó, ha a patkányt megsimogatják. Erről se tudtam. Biztos nem sokat simogatták kétlábúak az őseimet.

Aztán óvatosan visszatett a helyemre, mert a földről a macskák nagyon erősen néztek. Egy égkék és egy tengerzöld szempár szegeződött rám. Kicsit megborzongtam. Most nem bántam, hogy a patkánylakomban vagyok. Őszre kell szednem magam. Ellátnom a sebeimet. A ketrecen kívüli élet nagyon kalandos. És kicsit véres.

•

Duci készített Ábrisanak forró kakaót, magának meg Böbének kávéját. Ábris, miután alaposan kezét mosott, visszafeküdt a sárga-barna csíkos függőágyba és jól betakarózott, Böbe meg Duci pokrócba csavarkóztak, és a kelő nap megvilágította őket a nугátszínű kerti székekben. A kutyák a királykék kockás plédekre heveredtek, a két macska meg bemászott Duci ölébe és onnan nézelődtek.

Ábris mindent részletesen elmesélt attól a pillanattól kezdve, hogy apa munkahelyének a végében meglátott egy azúrkék foltot, egészen addig, hogy a megérkezése után elhelyezte Azúrt a madáretetőben. Hat szempár szegeződött Ábris arcára és követte feszült érdeklődéssel az elbeszélését.

– Most már értem, miért mondtad, hogy élet-halál kérdése – bólogatott Duci.

– Akkor befogadjátok Azúrt? – kérdezte Ábris reménykedve.

– Itt már egy egész állatkert van, de egy patkányt, ez azért mégis... – vonakodott Böbe.

– Gondoltam, hogy nem lesz egyszerű, de csak rátok számíthattam...

– Én mindig is egy kék patkányról álmodtam – jelentette ki Duci.

– Nagymamád mindig ilyen flúgos volt, de ezt szeretem benne. Rendben, hát ha patkánnyal kell élni, akkor patkánnyal kell élni és kész – sóhajtott Böbe.

– Állati jó, hogy az embernek vannak a nagyszülei! – lelkesedett Ábris, és csak egy pillanattal később jött rá, hogy már ő is állatos szavakat használ, mint a nagyszülei. Ducinak meg Böbének kutyája meg macskája van, neki meg patkánya. Nincs különbség, csak korábban valahogy nem gondolt erre.

Azúr sorsa tehát megoldódott. De ez azt is jelenti, hogy neki el kell válnia tőle. Ettől kicsit elszomorodott.

– Majd gyakran eljövök és meglátogatom – mondta gyorsan, hátha ettől könnyebb lesz a szíve.

– Természetesen – bólogatott Duci. – A te patkányod marad attól még, hogy velünk él. Egyébként szívesen megismerkednék az új lakótársal.

– Nekem nem sürgős – mondta Böbe és töltött magának még egy kis kávé a csorba, kobaltkék bögrébe.

Ábris és Duci odasétáltak a madáretetőhöz. A kutyák és a macskák követték őket.

Duci kíváncsian benézett a rózsaszín ablakon.

Azúr már nem volt véres, nyilván letisztogatta magát. Két kisebb sebtől eltekintve a kék bundája ragyogott.

– Nagyon szép – állapította meg Duci. – És kedves arca van.

– Ugye?! – lelkesedett Ábris. – Szóljál hozzá!

– Szia, Azúr! Én Duci vagyok, Ábris nagymamája. Velünk fogsz élni, mert nekünk nincs szőrallergiánk.

Azúr érdeklődve nézett. És cincogott valamit.

– Te is tetszel neki – tolmácsolt Ábris. – Jaj, de jó!

Opálka és Agyar kíváncsian szimatoltak felfelé. Merszi és Tű is ott toporogtak mellettük.

– A többi állattal is meg kell ismerkedjen – mondta Duci, ahogy az egyre közelebb nyomakodó kutyákat és macskákat elnézte.

– Az a szürke macska meg akarta ölni Azúrt – mondta aggódalmasan Ábris. – Viszont Tű meg Merszi elzavarták.

– A te patkányod az ő patkányuk is. Ide tartozik. Csajkovszkijt is megvédik és a kerti madarakat is.

– Nálatok nagyon rendes állatok vannak – mondta elismerően Ábris. Nem mintha sok más állatot ismert volna. De talán változtatni fog ezen.

– Az állatok rendesek – felelte komolyan Duci. – Persze van egy-két kivétel. Emberben is, állatban is van rossz. Ez ellen nem nagyon van mit tenni.

Ábris és Duci visszamentek Bőbéhez a teraszra és megbeszélték a teendőket. Elhatározták, hogy Azúrt délután bemutatják a többi állatnak, és lassan, fokozatosan szoktatják őket össze. Már Azúr miatt, mert a kutyáknak és a macskáknak feltehetőleg nem fog gondot okozni, hogy befogadjanak egy patkányt. Azúr azonban eleinte azért kicsit félhet, érthető módon, és erre tekintettel kell lenni.

– Ha Azúr megszokott, napközben szabadon szaladgálhat a kertben – mondta Duci. – Persze csak akkor, amikor kint vannak a kutyák vagy a macskák, akik alkalmasint megvédik. Viszont éjszakára nem lehet kint hagyni, meg persze télen se.

– És akkor összevissza fog rohángálni a lakásban? – kérdezte kissé idegesen Bőbe, aki szemmel láthatóan nem volt elragadtatva ettől a lehetőségtől. – Mi van, ha véletlenül ráülök vagy keresztülesem rajta?

Bőbe aggodalma nem volt teljesen alaptalan. Mint kiderült, egyszer véletlenül ráült a csokoládébarna fotelban alvó Tűre, akit, lévén koromfekete, nem vett

észre a tök sötétben. Szerencsére Tűnek nem esett baja, Bőbe nadrágja és feneke viszont közelebbi ismeretségbe került az éles macskakarmokkal. Másszor Merzikén esett keresztül, aki szintén megúsza az esetet, Bőbének viszont egy hatalmas, sötétlila púp nőtt a fején, mert összeütközött az ajtófélfával. Egész nap egy jókora konyhakéssel a kezében szaladgált a lakásban, hogy a hideg fémet az enyhülés reményében a púpjára szorítsa.

– Kellene Azúrnak bentre egy ház – vetette fel Ábris a patkány testi épségéért aggódva. Nehogy a végén még Bőbe kilapítsa. – Úgyis vetted azt a sok szép, mahagónibarna fát. Mi lenne, ha abból csinálnánk egy patkánylakot?

– Azt neked szántam – felelte kissé sértődötten Bőbe.

– Én annak örülnék a legjobban, ha Azúrnak lenne egy klassz háza, amiben jól érzi magát és biztonságban van – felelte Ábris.

Bőbe puhult.

– Tervezzük meg! Lerajzolom, milyenre gondoltam. Te tutira meg tudod csinálni – hízelt Ábris.

Ezzel előkapta a zsebéből a püspöklila filcet, s a tenyérynyi szabad helyre, amit még nem nőtt be teljesen a ragyogózöld borostyán, felskiccelte a ház falára a beltéri patkánylakot. Kétszintes, tágas, belül labirintus-szerű, hogy elég szórakoztató legyen.

Bőbe el volt ragadtatva.

– Ez aztán a nekem való feladat – kiáltotta és gyorsan lefényképezte a rajzot. Több képet is csinált. Aztán rohant a szerszámaiért.

Ábris mandulát és ribizlit vitt Azúrnak, és amíg a patkány jóízűen falatozott kis, szalmasárga teraszán, gyorsan felhívta apát.

– Ábris, de jó hallani a hangodat! – kiabálta boldogan apa. – Hogy vagy?

– Szuperül. Csak nagyon-nagyon hiányoztok. Meglátogatnátok?

Kis zavart csend támadt a vonal végén.

– Már hogy menjünk fel...? – kérdezte bizonytalanul apa.

– Igen, gyertek el szombaton ebédre! – felelte lelkesen Ábris. – Duci nagyon finomakat főz, de tényleg... neked is ízlene. Utána meg kirándulnánk. Megmutatnám nektek a smaragdzöld erdőt. Olyan csodálatos.

– Hát nem is tudom...

– Duci és Böbe nagyon kedvesek. Majd meglátod. Annyira jó lenne. Kérlek... kérlek szépen... – fogta könyörgőre Ábris.

Apa végül, ha kelleetlenül is, beadta a derekát.

– De anyával te beszéled meg!

– Még jó! – üvöltötte boldogan Ábris. – Imádlak, apa!

És azonnal hívta anyát.

– Meglátogatnátok szombaton? Annyira hiányoztok! – vágott bele a közepébe.

Anya hosszan hallgatott. Ez nem jelentett semmi jót.

– Meg kell beszélnem apáddal – mondta végül ki-térően.

– Apa már belement – vágta rá vidáman Ábris.

Anya csuklott egyet a vonal végén.

Ebédre húsleves volt aransárga grízgombóccal. Isteni finom. Böbe persze nem kért, mert utálta a leve-seket. A rántott csirke és a krumplipüré már jobb kedvre hangolta. Ezt a pillanatot használta ki Ábris.

– Szombaton délben jönnek anyáék – jelentette be tele szájjal.

– Hazamégy? – kérdezte Duci riadtan. Böbének is elfelhősödött az arca.

– Dehogy! Csak nagyon hiányoznak, és kértem, hogy látogassanak meg.

Duci megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ebédre hívtam őket. Nem baj, hogy meghívtam őket?

– Ábriskám, ez a te otthonod is, azt hívsz meg, akit csak akarsz – mosolygott Duci.

Ábris lyukat fúrt a krumplipüré hegyébe a villájával, úgy kérdezte, hogy senkire ne kelljen néznie.

– Ugye, nem utáljátok apát?

Zavart csend támadt. Mintha a fehér püré nyomasz-tóan rátelepedett volna mindenre, mint valami vastag, tömött felhő.

– Dehogy, nem utáljuk – mondta lassan Duci –, csak nem értünk mindenben egyet.

Ettől félt Ábris.

– De jók lesztek? – kérdezte bizonytalanul, mintha Duci és Böbe lennének a gyerekek. – Ugye, nem vesztek össze?

Böbe horkantott egyet, de Duci letorkolta és ünnepelesen megígérte Ábrisanak, hogy angyalian jók lesznek. Ez vicces volt. Nehéz, sőt lehetetlen volt elképzelni Bóbét mint angyalian jót, de még Ducit se lehetett a kis kaján mosolyával. Nem kell megcélozni a lehetlent.

– Nekem elég, ha nem fogtok rosszalkodni – szögezte le Ábris.

•

Patkánycsont beforr. Vagyis az én esetemben patkányseb, mert az a szürke vadállat csak a bőrömet sértette meg és kicsit a húsom. Már nem is fáj. Jól vagyok.

Kiderült, hogy a macskák se egyformák. Nem minden macska gyilkos. Egy macska meg akart nyúvasztani, két macska meg megmentett. Ez érdekes. Úgy látom, a világon semmi sem egyszerű. Hanem bonyolult. Már kívülről a ketrecen. Tetszik a világ.

Megismerkedtem egy újabb kétlábúval. Leander hozta oda hozzám. Kedvesen cincogott nekem. Sokkal nagyobb, mint Leander és sokkal öregebb, de teljesen egyformán cincognak. Pedig nekem nagyon éles a fülem. Talán ezért bízom ebben a narancssárga kétlábúban.

Rengeteg érdekes dolgot látok a patkánylakomból. Az egyik helyet feltűnően sokat látogatják a szárnyasok. Vanak kisebbek és nagyobbak és mind színesek. Gyönyörű kékkeket látok, azúrkék foltosakat is, meg barackrózsaszíneket, napsárgákat, vörööröseket, almazöldeket, cseresznyepirosakat, orgonalilákat és rozsdabarnákat, minden színt, ami csak létezhet. De ők valószínűleg nem attól lettek ilyen színesek, hogy megharapta őket egy kétlábú. Hanem csak úgy maguktól. Legalábbis azt hiszem. Azon a helyen, ahol gyakran összegyűlnek, vizet isznak és néhányan még fürdenek is benne. Ez gusztus dolga, én semmiképp se merülnék bele fülig abba az ivásra szolgáló nedves dologba. Félténem a jó kis bundám, hogy bekoszolja. Igaz, a szárnyasoknak tolluk van, és lehet, hogy a toll barát a vízzel. A szárnyasoknak nemcsak fura szokásai, de csoda szép hangjuk is van, majdnem olyan szép, mint egy patkányé. És hallatják is rendesen. Nem fogják be a csőrüket egy pillanatra sem. Általában egymással beszélgetnek, csicsevegnek, de van, hogy csak úgy örömiükben énekelgetnek. Éppenséggel én is énekelhetnék, mert elég boldog vagyok.

Ezek a nagyobb szárnyasok nem látogatnak meg a patkánylakomban, hiába szólok nekik és invitálom őket kedvesen. Csak elröpülnek a fejem felett. Hiába integetek. Mint ha ott se lennének. Nem értem, miért ilyen barátságatlanok velem. Talán mert nincs szárnyam? Szerintem szárnyasok és szárnyatlanok közt is lehet barátság.

Meg aztán nem is minden szárnyas egyforma. Vannak egészen aprók, alig nagyobbak, mint a mancsom. Ők már

jártak nálam. Volt, aki beröppent a lakomba, volt, aki csak leszállt a tűzpiros tetőmre. Ezek a pirinyók is színpompásak és gyönyörűek. A kedvencem a szárnyával lát, ami bíborszínű és négy kék szem van rajta.

Amikor az előbb kifeküdtem a tetőre, odaröppent hozzám egy citromsárga, és leszállt a mellső lábamra. Nem mertem megfogni, mert vékonyabb volt a szárnya, mint nekem egy szál bajszom, és olyan törékeny. De azt gondoltam, a kék mancsomban a sárga pillangó nagyon jól áll.

Remélem, Leander majd megint kiszabadít innen és futkározhatok a végtelen zöldben, ami magasabb, mint én és nagyon finom szaga van. De az is lehet, hogy nem annak a ragyogó zöldnek, hanem a szabadságnak van olyan jó illata.

•

Ebéd után sokáig tanakodtak, hogyan szervezzék meg az első találkozót Azúr és a kutyák meg a macskák között, nehogy a patkány túlságosan megijedjen.

– Már amúgy is elég trauma érte ezt a szegény patakot – jegyezte meg szánakozva Duci.

– Bámulatos, hogy te még egy patkánnyal is együtt tudsz érezni! – csóválta a fejét kissé hüledezve Böbe.

– Az állatok meg a növények is éreznek és van lelük – felelte komolyan Duci. – Csak emberben fordul elő olyan, akinek nincs – tette hozzá csúfondáros mosollyal.

– Nehogy már fájjon egy fának, ha kivágom! – méltatlankodott Böbe.

– Dehogynem fáj – vágta rá Duci. – Csak kényelmesebb, ha nem veszünk erről tudomást. Akkor gátlástalanul lehet pusztítani és az embernek még a jóérzése is megmarad.

Ábris pár nappal ezelőtt még meghökkent volna Duci szavaitól, de most már hajlamos volt egyetérteni vele. Azúr nagyon is érez és van neki lelke. Fát vagy virágot még nem ismer ilyen közlőről, de gyanította, hogy ha kapcsolatba kerülne eggyel, kiderülne, hogy Ducinak van igaza.

– És kitaláltatok már, hogy a lelkes patkányt hogy fogjuk bemutatni a szintén lelkes kutyáknak és macskáknak? – érdeklődött gunyorosan Böbe.

Ábris ötlete volt a teraszasztal. Azon Azúr elég magasan lenne, vagyis biztonságban.

Duci majd megfogja a macskákat. A kutyák meg állhatnak az asztal mellett. Oda sose ugranak fel, legfeljebb felszimatolnak.

A terv jó volt. Kérdés, hogy kerül Azúr a fahéjszínű teraszasztalra?

A szilvakék baseballsapka megint kiváló szolgáltatott tett. Azúr habozás nélkül beleugrott, és Ábrisnak ezúttal nem kellett a fejére tenni, egyszerűen csak a feje fölé emelte a sapkát és elsétált vele a teraszra, ahol Duci az egyik fonott székből ült ölben a két fickándozó macskával. Böbe nem tudott neki segíteni,

mert el volt foglalva a fényképezőgépevel. Ugyanis meg akarta örökíteni az első találkozást. Opálka és Agyar szimatolva, izgatottan követték Ábrist és megálltak a teraszasztalnál. Ábris óvatosan letette a sapkát a fahéjszínű asztal kellős közepére. Azúr ott trónolt benne. Kék szőre csillogott a napfényben. Gyönyörű szép volt. Mindenki ámulтан nézte. Még a kutyák és a macskák is eltátozták a szájukat. Senki se mozdult. Kivéve Azúrt. Ő habozás nélkül kiugrott a sapkából, fürgén leszaladt az asztal fonott lábán és egy szempillantás alatt eltűnt a kertben. Ők meg csak bámultak utána. Mind a heten. Döbbsenten.

Agyar tért először magához és már indult volna Azúr keresésére, amikor Ábris elkapta a narancsszínű nyakörvét. Ezen úgy meglepődött, hogy még elrántani is elfelejtette Ábrist, pedig Bőbét is könnyedén el tudta rántani, ha akarta. Opálka meg még egyre Azúr hűlt helyét bámulta nagy, aranybarna szemével. Szerencsére neki nem volt olyan gyors a felfogása.

Ábris maga is legszívesebben Azúr után rohant volna, de nem engedhette el Agyart. Duci a macskákkal csatázott.

– Bevigyem őket? – kérdezte kissé lihegve, bár cseppet sem látszott valószínűnek, hogy tényleg be tudja őket paterolni a házba, olyan hevesen kapálóztak.

– Még jó, hogy vidd be, különben átűzik Ábris patkányát a szomszéd kertbe és akkor bottal üthetjük

a nyomát! – bölcsekedett Bőbe, miközben a macskákkal hadakozó Ducit fotózta. Ahelyett, hogy segített volna.

– De mi van, ha jön az a szürke kandúr? – aggodalmaskodott Ábris még mindig Agyar nyakörvébe kapaszkodva.

Mielőtt döntésre juthattak volna, dudáltak a ház előtt. És ez eldöntött mindent.

Agyar könnyedén kirántotta magát Ábris kezéből és Opálkával a nyomában csaholva elnyargalt a kapu felé. Ábris elvesztette az egyensúlyát és fenékre ült. A macskák kiugrottak Duci karjából és Azúr után rohantak.

– A legjobbkor esz ide valakit a fene! – mordult fel Bőbe.

– Akárki is jött, most nem engedjük be – vágta rá Duci. – Nem érünk rá, mert patkánykeresőben vagyunk.

Ekkor újra felharsant a dudaszó.

Duci kissé áthajolt a rozsdavörös teraszkorláton, hogy kilásson az utcára.

– Anyadék jöttek – mondta Ábrinak.

– Ducikám, most az egyszer ne szórakozzál! – mérgeződött Bőbe. – Imádja húzni az embert – tette hozzá magyarázólag Ábrinak. – Azt hiszi, hogy ez vicces.

Duci megvonta a vállát.

Megint dudáltak.

Ekkor már Bőbe is méltóztatott a piros kerítés felé pillantani.

– Anyádék jöttek – mondta Ábrisnak.
– Böbikém, most az egyszer ne szórakozzá! – felelte nevetve Ábris.
De akkor negyedszer is dudáltak.
Akkor már Ábris is kinézett.
– Anyáék jöttek! – állapította meg elhűlve. Hát az hogy lehet, hogy az ember imádott szülei, akiket annyira, de annyira nagyon várt, a lehető legalkalmatlanabb pillanatban toppanjanak be?! – Most? De hogyhogy?
Tanácstalanul bámultak egymásra.
A kutyák a kapunál tomboltak.
– Be kell engednünk őket – köszörülte meg a torát Duci.
– Azúrról egy szót se! – mondta Ábris.
– Síri csend és néma kuss! – bólintott Duci.
– Szabad ilyen mondani? – hökkent meg Ábris.
– Nem szabad – felelte Duci. – De akkor is ez van. Aztán gyorsan Böbéhez fordult.
– Te maradj itt és járőrözz, nehogy bántsa Azúrt az a rémes szürke kandúr!
– Mégis hogyan? És ha jön, mi a fenét csináljak? – kérdezte ingerülten Böbe.
– Mit tudom én!?! Lődd le! – vágta rá türelmetlenül Duci.
– Mivel? – akadékoskodott Böbe.
– A hülye fényképezőgéppel! – kiabálta Duci, akit most először elhagyott a béketűrése.

Ábris bénultan állt, a szíve hevesen kalapált, és valaki azt mondogatta neki, hogy „ilyen nincs, ilyen nincs, ilyen nincs!”. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy ő maga az, aki ezt hangosan hajtogatja. Ilyen nincs!

Ekkor újra felharsant a ház előtt a duda, de most már nem is hallgatott el. Közben Ábris mentazöld mobilja is megszólalt a sárga-barna csíkos függőágyban.

– Lesz, ami lesz! – sóhajtott nagyot Duci és megindult a kapu felé. Ábris idegesen követte.

Anya és apa a kapuban álltak és veszekedtek. Anyának tűzpiros volt az arca.

– Hogy vagy képes csak itt állni?! – kiabálta anya.
– Nem fogok bemászni két vadidegen kutyához, akik rám acsarkodnak – felelte sápadtan apa.

– A gyerekedről van szó! – így könnyek közt anya.
– Épp azért. Ábrisnak egy élő apára van szüksége, nem egy halottra – harsogta apa.

Ekkor vették észre Ábrist, aki elrohant Duci mellett és elsőként ért a kapuhoz.

– Anya, apa! – kiabálta boldogan, mert ahogy meglátta a szüleit, hatalmas szeretet töltötte el. – De jó! Milyen gyorsan szombat lett!

– Itt valósággal repül az idő – jegyezte meg fanyarul Duci, aki ekkor ért Ábris mellé.

– Nagyon aggódtam – mondta anya és a szemét törölgette.

– Anyád nagyon aggódott – mentegetőzött apa. Miután anya egy gyilkos pillantást vetett rá, gyorsan hozzátette. – Persze én is nagyon aggódtam.

Opálka és Agyar olyan lendülettel rohamozták a kaput, hogy Ábris attól félt, megint kitörik. Apa is erre gondolhatott, mert óvatosan két lépést hátrált.

– Nem bántanak a kutyák – magyarázta Ábris derűsen apának. – Nyugodtan bejöhetsz. Csak így mutatják ki, hogy mennyire örülnek neked.

– Nem is ismernek – vetette ellene apa és nem jött közelebb.

– Dehogynem. Tudják, hogy az apukám vagy és azért szeretnek.

Apa csak bámult. Erre nem tudott mit válaszolni.

Duci kinyitotta a kaput és megragadta Opálka rzsaszín nyakörvét, hogy anyáék bemehessenek. Ábris meg egy pillanatnyi habozás után Agyar nyakörvét fogta meg. Agyar most már nem lepődött meg, csak figyelmesen ránézett Ábrisra, aztán elhallgatott és olyan békésen álldogált mellette, mint egy agyáros bárány.

Anya meg apa nem jöttek be, csak álltak és döbbenően meredtek Ábrisra.

– Gyertek már, mert Opálka mindjárt elránt! – szólt rájuk Duci. – Báméskodni bentről is lehet.

– Te megfogtad a kutyát? – kérdezte elképedve anya.

– Mindjárt kezet mosok – felelte gyorsan Ábris. – Ha nem lenne az allergia, folyton simogatnám. Nagyon szereti.

Anyáékon látszott, hogy nem nagyon értik az egészet, de Agyar meg nagyon is értette, mert teli pofával, elégedetten vigyorgott.

Végül, miután kicsodálkozták magukat, anya és apa csak bejöttek a kertbe. Anya nem lépett be a tengerkék bejárati ajtón, hanem elindult a ház melletti ösvényen a hátsó terasz felé. Apa engedelmesen követte.

A függőágy – gondolta ijedten Ábris –, arról megfeledkeztem!

De már késő volt. Anya a sárga-barna csíkos függőágyat bámulta, benne Ábris hálósákja meg a párnája.

– Te ebben alszol a kertben? – kérdezte elszörnyedve.

– Első este Böbi is kint aludt velem, ő a földön, de nem bírta a dereka – hadarta Ábris. – Most Opálka meg Agyar vigyáznak rám és a macskák is – mutatott az egyik fonott székre, ahol korábban Merszike és Tű Duci ölében ültek. A krémszínű szék üres volt.

Ábrisba hirtelen belehasított, hogy a macskák már az előbb lerohantak a kertbe Azúr után. Hogy is feledkezhetett meg erről csak egy pillanatra is.

– Merszike, Tűcske! – kezdett izgatottan kiabálni a cicák után. – Ciccic!

– Felesleges idehívni őket. Nekem nem hiányoznak – jegyezte meg kissé sápadtan apa.

– A macskáktól is félsz? – kérdezte részvétellel Ábris.

– Csak miattad – felelte zavartan apa. – Az allergiád miatt.

Ábris hevesen megölelte apát és vigasztalón meg is simogatta. Milyen rossz lehet szegénynek, ezt tökéletesen átérezte. Aztán végre anyát is megölelte, mert anya kissé megnyúlt arccal nézte, hogy Ábris először apát öleli.

•

Amikor Leander jön a szilvakék fészekkel, akkor utazunk. Akkor kaland lesz. Egyből bele is ugrottam. Láttam rajta, hogy örül. A kutyák is ott sündörögtek. Szerencsére nem értek fel hozzám, pedig nagyon igyekeztek.

Leander egy kicsit röptetett a fészekkel, aztán letett valami lapos, diószínű helyre. Magasabban voltam, mint a föld, de alacsonyabban, mint a patkánylakban. A vörös-barna kutya feltette a hatalmas fejét erre a diószínű lapra és jámboran nézett. A fehérnek csak az orra hegye ért fel, amiből forró levegő süvített, mintha egy kis sárkány lett volna. A hófehér fejű kétlábú elég közel állt valami csillogó, ismeretlen dologgal a mellső mancsában. A narancssárga fejű kétlábú meg a megmentőimet szorongatta, akik patkányszemmel láthatóan nagyon is ki akartak szabadulni a mellső mancsából. Közelebről is meg akartak szagolni, ha már megmentettek. Érthető.

Szépen kimásztam a fészekből. Mind engem bámultak. Na, gondoltam, itt az alkalom. Vár rám a szabadság. Illatosan és zölden. Hív engem. Nem is haboztam. Leszaladtam

*azon a patkányszürke valamin, ami a tartózkodási helyemet összekötötte a földdel, és rohantam bele a harsogó zöldbe. Csodálatos volt. Csak futottam és futottam és a szabadság nem ért véget. Valószínűleg a szabadságnak nincs vége. Csak a patkány erejének. Kifulladtam kicsit. Megálltam és körülnéztem. Hatalmas nagy fák álltak körülöttem, felértek egész a kékig a fejem felett és susogtak. Egymással beszélgettek. De a fákon kívül mások is voltak. Rengetegen. Kiseb-
bek, mint a fák, mégis faszzerűek, mert ők se tudták elhagyni a helyüket. De azért persze mozogtak mindenükkel. A sok barna mancsukkal meg a mindenféle formájú zöldekkel integettek. Voltak rőtörösek is, okkersárgák és itt-ott tulipiros, enciánkék és sötétlila. És sok volt rajtuk a szárnyas minden méretben. Micsoda suhogás! Csak bámultam. Boldog voltam. Ezek szerint a szabadság boldoggá tesz.*

*És akkor eszembe jutott Leander. Milyen jó lenne, ha ő is itt lenne. Együtt élveznék a szabadságot. Lehet, hogy ő nem is tudja, milyen a szabadság, és nekem kelle-
ne neki megmutatni. Nem rendes dolog csak úgy lelépni a szabadságba és otthagyni mindent. Leandert. És nem is jó, mert hiányzik. Szeretek vele lenni.*

Úgy döntöttem, visszamegyek. Attól még szabad vagyok, hisz én akarok visszamenni. Akkor megyek is. Az ám, de merre? Merre van a vissza? Annyira rohantam, hogy az útra nem is figyeltem. És annyi itt a szag, annyi itt a nyom. Hol vagyok? Nem tudom. Hogy talállok vissza? Lehet, hogy nem talállok vissza?

Csak ültem a fűben a sárga virágok közt... Már megint valami új dolog történt velem, ami eddig nem. Elveszttem!

•

Mire Ábris és anya kiölelték magukat, megjelent a teraszon Duci, akinek varázslatos módon sikerült bezárnia a kutyákat a házba.

– Kértek kávét? – kérdezte vidáman. – Van egy kis süti is. Szombatra ünnepi ebédet terveztem, de most is tudok csinálni rántott húst.

– Nem enni jöttünk – mondta kimérten anya, aki roppant elégedetlenül megint a sárga-barna csíkos függőágyat szemlélte.

– Nem szeretnék alkalmatlankodni – próbálta anya szavainak az élet tompítani apa.

– Dehogyan alkalmatlankodtok! Én itthon vagyok, és mivel a szüleim vagytok, akkor ti is itthon vagytok – magyarázta lelkesen Ábris.

– Te itthon vagy? – hüledezett anya.

– Persze! – vágta rá Ábris.

Mindeközben Böbe a szemére szorított fekete fényképezőgéppel körözött a kertben.

– Mit csinál? – kérdezte kissé bosszúsan anya és Böbe felé bökött a fejével.

– Járőrözik – felelte magától értetődően Ábris. – De felváltom, és akkor köszönhet nektek.

– Járőrözik?! – szaladt fel anya hangja és a szemöldöke.

Most erre mit feleljen? Talán az igazság a legegyszerűbb. Vagy legalábbis az igazság egy része.

– Van egy gonosz szomszéd macska. Figyeljük, ne hogy bejöjjön a kertbe.

– Miért, akkor mit csinál?

– Zargatja Csajkovszkijt – találta fel magát Ábris.

– A zeneszerzőt? – hökkent meg apa.

– Milyen zeneszerzőt? – csodálkozott Ábris.

– Hát Csajkovszkijt.

– Csajkovszkij egy vörös mókus és a diófán lakik – világosította fel apát Ábris.

– Micsoda állatkert! – sóhajtott fel anya.

Ábris leszaladt a kertbe Böbéhez.

– Átvesszem a járőrözést – mondta neki, aztán még suttogva hozzátette: – Menjél köszönni, különben sértődés lesz!

Böbe kelleetlenül felcammogott a teraszra, megölelte anyát és kezelt apával.

Ábris meg járkált a kertben és minden zugot alaposan átvizsgált. Benézett minden bokor, sőt minden virág alá. Az avart is feltúrta. De semmi. Hevesen kapálta a szíve. Rettenetesen aggódott Azúr miatt, meg azért is, hogy a látogatás rendben menjen. Pillanatonként a terasz felé sandítgatott.

Anya és apa egymás mellett ültek, kissé mereven. Böbe levetette magát egy velük szemben álló, krémszínű

karosszékbe. Duci hozta a gőzölgő kávét meg a töksárga tálcára tornyozott sütit. Opálka és Agyar nem mutatkozott.

Böbe belekortyolt a kávéba és persze rágyújtott. Élvezettel kifújta a füstöt. Látványos karikákat eregetett.

Ábris hegyezte a fülét, hogy vajon apa szól-e, mert utálta a cigit, de nem szólt.

– Böbe nem dohányzik sokat, csak ha ideges – mondta jó hangosan Ábris a terasz felé fordulva. – És soha nem fújja rám a füstöt.

– Böbe mindig ideges – szögezte le anyja.

– Ez tény – felelte Duci és felnevetett. Önfeledten nevetett. Ábris csodálta. Duci aztán nem ideges. Pedig elég feszült volt a hangulat a teraszon, ezt még a kertből is érezte.

Böbe elnyomta a cigit, felkapta a fekete fényképezőgépet és kattogtatni kezdett.

Anyának ez nem tetszett. Felállt és odasétált a rozsdavörös teraszkorláthoz. Nekitámaszkodott és a farmerkabátos hátát mutatta a fényképezőgépnek.

– Annyira jó, hogy Böbe mindent lefotózz. Ha nem lesztekk itt, akkor majd nézem a képeket és olyan lesz, mintha itt lennétek – lelkesedett harsányan Ábris, miközben körbejárta a hatalmas törpetuját, de Azúr ott sem volt.

Nem kapott választ. A felnőttek csendben kávéztak. Csak a kobaltnék csészék koccantak. Kínos volt a csend. Leért egészen a kertig. Ez így nagyon nem lesz jó.

Ábris felrohant a teraszra.

– Annyira jó lett volna, ha már korábban ismerem Ducit és Bőbét – mondta az izgalomtól elfulladva. – Sokkal korábban meg kellett volna keresnem őket, nem csak akkor... Annyira sajnálom.

– Nem, Ábris! – rázta meg a fejét határozottan Duci. – Mi sajnáljuk és mi szégyelljük magunkat. Igazán marhák vagyunk, hogy hagytuk elromlani a dolgokat, elengedtük egymást és emiatt nem kerestünk téged. Bocsáss meg!

– Én nem vagyok marha, ezt kikérem magamnak – dörmögte Böbe –, de másban mindenben Ducikámnak van igaza.

Anyának elfutotta a szemét a könny. Gyorsan elfordult, de Duci észrevette. Felállt és odalépett hozzá.

– Ez nemcsak Ábrisnak szólt, hanem neked is... nektek is – nézett most apára. – Bocs, hogy annak idején leegérgyilkosoztalak!

– Már megbocsátottam – felelte kissé rekedt hangon apa.

– Nem gondoltam teljesen komolyan – ismerte el egy engesztelő mosoly kíséretében Duci.

– Te semmit nem gondolsz komolyan! – vágott vissza élesen anyja.

Duci gyengéden megsimogatta az arcát. Az ő szeme is gyanúsán csillogott.

– Én egy komolytalan anya vagyok. De azt komolyan szeretném, ha megpróbálnánk, hogy megint egy

család legyünk. Tudom, nem könnyű és nem is megy gyorsan, de talán sikerül... Én mindenesetre nagyon fogok igyekezni...

– Na, akkor megnézhetjük magunkat! – bukott ki Bőbéből.

Anya halványan elmosolyodott és jó hangosan kifújta az orrát.

Bőbe lefényképezte, aztán anya grimaszát meglátva észbe kapott.

– Bocsánat! – motyogta.

– Mindegy – legyintett anya. – Tudom, hogy a fényképezőgép a te harmadik szemed és azzal látsz a legjobban.

– Háromszemű a nagyapám! – lelkesedett fel Ábris, és ezen mindannyian nevettek. Még apa is mosolygott.

Ábris visszaroht a kertbe, hogy tovább kutasson Azúr után. Ezek itt talán most már rendben lesznek. Csak Azúr miatt kellett aggódnia. Akit mintha a föld nyelt volna el. Átment volna a szomszédba?

•

Elveszni pocskék. Látszólag minden szép, minden változatlan, csak a patkány van elveszve. Én vagyok elveszve. Pedig megvagyok. Ott ülök a nagy fák közt, a magas kék alatt a zöld és illatos szabadságban. De nem találok vissza Leanderhez.

Futottam erre, futottam arra, futottam mindenfelé. Semmi se ismerős. Egyre jobban elkeveredtem. Nagyon el is fáradtam. Nem vagyok szokva ilyen sok rohángáláshoz. Pihennem kellene, de nem tudok, csak keresném megint az utat.

Egy kicsit lebeveredtem, hogy kifújjam magam és behunytam a szemem. Ekkor hozzám ért valami hideg és nedves. Visítva a fák fejéig ugrottam. Vagy majdnem addig. Az orrom tele irtóztató macskaszaggal. Nagy nyekkenéssel értem földet, nekiestem valami kőkeménynek, jól megütött, fájts is nagyon, de felpattantam és rohantam lélekszakadva. Zihált a tüdőm, a lábaim remegtek, a szívem kalapált, de csak loholtam. Minden erőm beleadtam. Mégis beéért. Rám tette a karmos mancsát. Kiszabadultam. Földig lógott a piros nyelvem, de csak futottam. Aztán megbotlottam és elterültem. És már ott volt megint. Éreztem a forró leheletét a nyakamon. Akkor ennyi volt. Szabadság. Élet. Kék patkány. Vége...

Nem lett vége. Csak libegett a nyakamba. Aztán nyávogott egyet. Ettől frászt kaptam, mert pont a fülembé nyávogott. Mire vár? Aztán már ketten libegtek a nyakamba. Újabb nyarvintás. Ez ismerősnek tűnt. Mintha már hallottam volna. De az nem lehet. Vagy mégis? Óvatosan elfordítottam a fejem és a libegőkre sandítottam. Leander két macskája voltak, a kék szemű drapp meg a nagyobb bársonyfekete. Megkönnyebbülten felültem. Elég hülyén éreztem magam. A macskák úgy tettek, mintha ezt nem látnák. Hogy mekkora zavarban vagyok. Hagyták, hogy

összeszedjem magam. Aztán elindultak. Mentek kicsit, majd megálltak és visszafordultak, hogy lássák, követem-e őket. Persze hogy követtem. Naná!

Elöl baktatott a két macska, én meg kullogtam utánuk. Szokatlan látványt nyújthattunk. Egy szalmasárga szárnyas annyira bámult minket, hogy bumm, fának repült. Nagyot koppant szegény, de szerencsére nem esett le.

Én tüstént eldöntöttem, hogy többé semmin se csodálkozom. Bármí megtörténhet, és ez jó.

•

Anyáék menni készültek, így Ábris felfüggesztette a járőrözést, hogy elbúcsúzzon tőlük. Abban maradtak, hogy szombaton jönnek ebédre.

– És majd gyertek gyakran, mert sokáig szeretnék maradni! – mondta lelkesen Ábris. – Ha suliidőben beteg leszek, eljövök Duciékhoz, és nektek nem kell majd szabadságot kivenni, hogy otthon maradhassatok velem.

– Télen is a függőágyban fogsz aludni? – kérdezte fanyar mosollyal anya.

– Kicsit átépítjük a házat – felelte derűsen Duci. – Leválasztunk egy kertből megközelíthető lakrészt Ábrisnak és ki is festjük, ahová nem mehetnek be az állatok.

– Átépítjük? – horkant fel Böbe. – Ezt most találatad ki?

– Dehogy. Aznap, hogy Ábris megérkezett. Már egy építészt is találtam.

– És erről mégis mikor akartál szólni nekem? – hápogott Böbe.

– Most szólok – mosolygott Duci.

– Hát ez annyira szuper! – kiabálta Ábris és megölelte Ducit. – És különben is, itt valahogy tök jó az allergiám. Vagyis hogy nincs is allergiám.

Anya és apa sokatmondóan összenéztek, de nem szóltak.

Ábris nagyon boldog volt, hogy minden ilyen jól alakul. Legszívesebben ugrándozott volna. És akkor meglátta, hogy Merszike üget szaporán a terasz felé, Tű lépked mellette, kicsit lemaradva meg kullog utánuk Azúr.

– Azúr! – kiáltott fel örömeiben Ábris.

– Azúr? – kérdezett vissza csodálkozva anya.

Püff neki! Na most erre mit válaszoljon?

– Azúrkékre fogjuk festeni Ábris szobáját – találta fel magát Duci. – Az a kedvenc színe.

– Tényleg? – lepődött meg apa.

Ábris buzgón bólogatott, aztán gyorsan Bőbéhez fordult.

– Bőbikém, megfognád a macskákat egy kicsit? Apa nem szeretne ma már több állattal megismerkedni.

– Miattam igazán nem... – mentegetőzött apa.

Bőbe tétovázott. Duci, aki anyáék mögött állt, hevesen grimaszolni kezdett neki, és akkor végre megértette.

Lecammogott a lépcsőn és az utolsó pillanatban állta el a macskák és a velük tartó patkány útját.

Most néz először farkasszemet egy patkánnyal – gondolta Ábris. Böbe farmerkéék háta eléggé beszédes volt.

– Tartsd fel őket kicsit, aztán gyere utánunk a kapuhoz! – szólt le Böbének Duci.

– Maradjanak csak a madáretetőnél! – tette hozzá Ábris, erősen hangsúlyozva a madáretetőt.

– A madarak el lesznek ragadtatva – jegyezte meg apa.

Böbe akkor érte utol őket, amikor Duci és anyáék már elbúcsúztak. Jelentőségteljesen ráhunyorított Ábrisra, jelezve, hogy vette a célzást és minden rendben van. Aztán még kattogtatott kicsit a fényképezőgéppel és a végtelenségig folytatta volna, ha Duci el nem rángatja.

Ábris az autóig kísérte anyát és apát. Megint nagyon rossz volt, hogy elmennek. Ott ólálkodott körülötte az a sötét úr, ami azzal fenyegette, hogy elnyeli. De azzal vigasztalta magát, hogy anyáék szombaton már újra itt lesznek és az nagyon közel van.

Szorosan megölelte apát, aztán még szorosabban anyát.

– Nagyon szeretlek! – suttogta anya fülébe. – És ígérem, hogy akkor is szeretni foglak, amikor olyan nagy leszek, mint te most. Ugye te is szeretni fogsz meg engem, amikor olyan öreg leszel, mint Duci?

Anya sírva fakadt, de nem árulta el apának, hogy miért sír.

Miután kifújta az orrát, nagyon ünnepélyesen azt mondta Ábrisanak:

– Megígérem.

És ez Ábrisanak elég volt.

Hosszan nézett a meggyzsinű autó után még akkor is, amikor már nem is látta, amikor már az a kis szürke porfelhő is elült, amit a kerekek felverték. Aztán csak álldogált és azon töprengett, miért ilyen furcsák a felnőttek. És hogy miért nem gondolkodott ő erről már korábban. Például arról, hogy miért nem találkozik ő a nagyszüleivel. Tüstént el is határozta, hogy ilyen hibát többé nem követ el. Nem fogadja el csak úgy a dolgokat, ahogy vannak, hanem megkeresi mindennek az okát és megpróbálja megérteni.

Sokáig elmaradhatott, mert Duci kijött érte.

– Szomorú vagy? – kérdezte vigasztalóan.

Ábris megrázta a fejét.

– Nem. Csak elgondolkodtam.

– Megkérdezhetem, hogy min?

– Amikor kicsi volt, nagyon szeretted téged anyá. És te is nagyon szeretted, ugye? – kérdezte halkán Ábris.

Ducinak egy pillanatra elfelhősödött a tekintete.

– Most is szeretjük egymást. Csak hülyék vagyunk – felelte és halványan elmosolyodott. – Remélem, csak hülyék voltunk.

– Hogyhogy? – kérdezte Ábris.

Duci megállt és nagyot sóhajtott.

– Az én hibám volt – mondta komolyan és Ábris szemébe nézett. – Én nem gondolom, hogy az embernek joga van szenvedést okozni az állatoknak, és ezért nem helyeslem az állatkísérleteket. Ebből egyszer egy csúnya vita kerekedett és én nagyon sértő dolgokat vágtam apád fejéhez. Anyád ezért megharagudott és nem keresett minket. Böbe mondta, hogy kérjek bocsánatot, mert nem volt igazam, de nem kértem. Eltávolodtunk egymástól. Úgy éreztem, anyádnak már nem vagyok fontos, már nem szeret és ez nagyon fájt. De nem szóltam. Biztos ő is ugyanezt érezte. De ő se szólt. Egyre ritkábban találkoztunk. Ha meg találkoztunk, csak még rosszabb lett. Nem voltunk őszinték és ezért csak halmozódtak a félreértések. Rémes dolgokat mondtunk, amiket nem is gondoltunk komolyan, de azért megharagudtunk és megsértődtünk. Gyötrelmes volt minden együttlét. Aztán valahogy elengedtük egymást... Nagyon bánom...

Mielőtt Ábris válaszolhatott volna, kirontottak a házból a kutyák és lerohantak hozzájuk a kapuhoz. Szabályosan körbetáncolták őket.

Ábris megfogta Duci kezét, úgy sétáltak hátra a kertbe.

Azúr a patkánylak tűzpiros tetején trónolva fogadta Ábrist.

– Még sose fogtam patkányt – mondta fintorogva Böbe –, de azért betettem a madáretetőbe, ahogy virágnyelven kérted, Ábriskám.

– Indiában, egy hindu templomban 25 ezer patkány él, ahol szentként tisztelik őket és mindenben gondoskodnak róluk – mondta nagy komolyan Duci. – Egyenesen a szerencse kegyeltjének tartják azt, akinek a meztelen lábán átszalad egy albínó patkány.

– Nem érzem magam a szerencse kegyeltjének! – jelentette ki rövid gondolkodás után Böbe.

Ábris és Duci vihogtak.

– Szerintem ne tanuljunk a hibáinkból, és próbáljuk meg Azúrt a teraszon összeismertetni az állatokkal! – javasolta Duci. – Ugyan már csak a kutyákkal kell, mert úgy néztem, a macskákkal már elég jól összehaverkodtak.

– Még nem is köszöntem meg nekik, hogy visszahozták Azúrt – kapott a fejéhez Ábris.

Merszike és Tű az egyik krémszínű karosszékből heverésztek. Ábris odaült a mellettük lévő székre, és először óvatosan megsimogatta Merszikét, aztán Tűt. Nagyon selymes tapintása volt a szőrüknek. A macskák fellelkesültek Ábris közeledésétől és beugrottak az ölébe. Ábris először kicsit megriadt, de Merszike andalítóan dorombolni kezdett, Tű meg a busa fejével Ábris arcához dörgölözött. Ebből persze a kutyák se akartak kimaradni, ők is ott tolongtak, hogy szert tegyenek

egy kis simire. Duci meg a fahéjszínű teraszasztal kellős közepére tette Azúrt, aki most nem szaladt el, hanem leült és a farkát lustán lóbálva, érdeklődve nézelődött.

Teljes siker!

Böbe lelkesen kattogtatott a fényképezőgéppel.

Ábris nagyon boldog volt.

– Ez életem legjobb napja! – kiabálta önfeledten. Először nem is vette észre, hogy könnyezik a szeme és kapar a torka. De aztán dőlni kezdett a könnye és rátört egy erős köhögőroham. Duci és Böbe megdermedtek.

Ábris nem tudott szólni, csak a borsózöld hátizsákja felé mutogatott, ami egy ágon lógott a sárga-barna csíkos függőágy mellett. Duci a hátizsákért rohant és kiabált Böbének, hogy hozzon egy pohár vizet.

Ábris egyre rosszabbul lett.

Duci a hátizsák tartalmát a teraszasztalra öntötte, és a lila meg bordó filcek, okkersárga ceruzák, jádezöld kavicsok és az azúrkék napló közül előhalászta a korallpiros gyógyszeres dobozt meg a hengeres spray-t.

Böbe loholt a vízzel, persze a felét kilötyögtette, aztán kikapta Ábrist az állatsereglet közepéből és a függőághoz vitte.

– Melyik? – mutatta fel Duci a gyógyszeres dobozt és a pisztáciazöld spray-t. Ábris a korallpiros doboz felé intett a fejével. Duci kapkodva kinyitotta.

– Hány szem? – kérdezte, és Ábris az ujjával mutatta, hogy kettő. Gyorsan lenyelte a rózsaszín pirulákat és minden köhögés után ivott egy-egy kortyot. De

nem lett jobban. Kétszer fújt a spray-vel is. Nem hatott. Többször nem lehetett. Pedig majd megfulladt és az erős köhögéstől szinte kiszakadt a tüdeje.

– Hívjak mentőt vagy vigyük be az ügyeletre? – kérdezte sápadtan Duci.

– Mentőt ne! – nyögte Ábris. Ha most őt elviszi a mentő, akkor anyáék soha többé nem engedik ide.

Böbe rohant, hogy vegye a cipőjét, Duci utánakiáltott, hogy hozza a táskáját, és amúgy palackzöld papucsban loholt karjában a fulladozva köhögő Ábrissal a kapu felé.

Ábris a patakzó könnyein át is látta, hogy az őt állat rémülten bámulja őket a teraszról.

– Sietünk vissza, nyugi! – vetette oda nekik Duci, ahogy elszaladt mellettük.

Böbe már állt ki az öreg, kobaltkék kocsival, Duci betette Ábrist a hátsó ülésre, aztán már nyitotta a kaput, s ahogy áthajtottak, épp csak behúzta és már ugrott is be az autóba.

– Nem zárod be? – kérdezte Böbe.

– Mindegy. A házat is nyitva hagytam. Csak nem megy be senki – vont a vállát Duci. – De ha bemegy, az se érdekel.

Ábris behunyta a szemét és rázta a köhögés. Duci bekötötte, aztán megölelte és a vállával támasztotta a fejét.

Az autó kilőtt és valósággal száguldott az erdei úton.

– Mennyivel mégy? – kérdezte Duci.

– Sokkal – felelte Böbe. – Lassítsak?

– Ne!

•

Egyedül nem találtam volna vissza. Nem is gondoltam, hogy ilyen messzire futottam. Hogy ilyen végenincs a rengetegzöld szabadság. Legközelebb nem fogok ész nélkül rohanni, hanem megjegyzem az utat. Rendesek a macskák, hogy megkerestek és szépen hazavezettek.

Leander nagyon boldog volt, amikor meglátott. Hangozan cincogott valamit. Szerintem a maga nyelvén így hív engem, mert már többször halottam tőle pont ezt a cincogást, amikor találkozunk vagy rám néz. De nem szaladt oda hozzám, és én se mentem oda, mert az ittenieken kívül két másik kétlábú is vele volt. Aztán hallottam őket cincogni és ebből rájöttem, hogy ismerem őket. Azok a kétlábúak voltak, akiknél a nagy ládán laktam.

Amikor a patkánylakhhoz értünk, a fehér fejű kétlábú lejött elénk és megállította a macskákat. Én is megálltam. Hiba volt. Mert a fehér fejű kétlábú megfogott és a lakomba röptetett. A mellső mancsának olyan szaga volt, mintha valami méregbe mártotta volna. Facsarta az orrom erősen. Fintorogtam. Tüsszögtem. Nem nagyon értettem. Ilyen ostobák a kétlábúak, hogy mérgezik magukat? Ez a gondolat annyira lefoglalt, hogy először nem is fogtam fel, hogy már megint fogságba estem. Elvették tőlem a szabadságot. Úgy látom, a kétlábúak szeretik elveszteni mások szabadságát. Érdekelne, hogy az ő szabadságukat is elveszi-e valaki. És hogy akkor mit éreznek.

Kimásztam a tűzpiros tetőre és ott szomorkodtam. Mi lesz, ha többé nem engednek ki innen? Én nem akarok fogságban élni. De aztán arra gondoltam, Leander jót akar nekem. Biztos meg fogja érteni, hogy nekem kell a szabadság.

Ahogy ott lógattam a kék orromat, a borzas rótvörös megint megdobott egy dióval. Talán hogy jobb kedvre derítsen. Sikerült neki.

Leander a két itteni kétlábúval jött vissza meg a macskákkal és a kutyákkal. Szólongattam, hogy jöjjön már ide hozzám, de vagy nem hallotta, vagy – ami valószínűbb – a kétlábúak nem értik a beszédet. Szerencsétlenek nem olyan fejlettek!

Aztán a narancssárga fejű kétlábú odajött, kireptetett a lakomból és kedves cincogások közepette arra a magas, diószínű helyre vitt, ahonnan korábban már meglógtam. És letett. Ugyanoda. A macskák az égbék és tengerzöld szemüket forgatták, a kutyák meg felszimatoltak hozzám. Gondoltam, kívárom, hogy mit akarnak tőlem. Biztos ők is emlékeznek rá, hogy innen egyszer már megléptem. Annyira nem ostobák. Akkor most mi van?

A fehér kutya a fülembé vonyított, biztos valami olyasmit, hogy szeretne megszagolni, mert hevesen mozgott az orra. Nem dühösen óbégatott, csak ő mindig ilyen hangos és izgatott. Én a magam részéről inkább nem éltem volna a lehetőséggel. A vörösesbarna is nyilván ugyanezt akarta, csak ő hízelkedve nyomakodott és kedvesen meresztgette

rám az aranybarna szemét. Ő lány, és szelídebb, bár szer-
telen nagyon.

Azért kicsit félttem attól, hogy ilyen szoros szőrös kap-
csolatba kerüljek kutyákkal. De arra gondoltam, hogy
a macskák se bántottak. Töprengtem, mit csináljak.

És akkor egyszer csak megéreztem, hogy baj van Lean-
derrel. Fura hangokat adott ki, és hallottam, hogy levegő
után kapkod. Nagyon nagy baj van. Végre a kétlábúak is
észrevették. Izgatottam rohanguk. Aztán Leander még
rosszabbul lett. A narancssárga kétlábú felkapta és eltűntek.

Mi ott maradtunk. A többiek is tudták, hogy baj van,
ahogy én is. Mindenki rettenetesen aggódott. A fehér kutya,
akinek hatalmas agyarak lógtak ki a szájából, ész nélkül,
összevissza rohanguk, aztán beugrott Leander üresen ma-
radt, ingó fészkebe, majd a másik oldalon ki is zubant.
Nagy nyekkenéssel ért földet és egy ideig nem mozdult.
A vörösesbarna kutya vékony hangon sírt. A kék szemű
drapp macska dorombolva vigasztalta. A bársonyfekete
kandúr valami sötét dolgot nyávoghatott, mert a drapp
dühösen sziszegve letorkolta. Talán olyasmit, hogy Lean-
der meg a másik kétlábú soha többé nem jönnek vissza.
Mert ez a gondolat az én fejemben is megfordult. Aztán
az időközben feltápáskodott fehér agyáros is beleugatott
a vitába. És a vörösesbarna kutya is kunkogott valamit.
A bársonyfekete kandúr nem hagyta magát. Erősen vernyo-
gott. Parázs veszekedés alakult ki. Úgy tűnt, hogy ők értik
egymást, bár nem értenek egyet. Kicsit irigyeltem őket. Jó
lenne idegen nyelveket beszélni. Mert hát nem mindenki

tud patkányul. Megfogadtam, hogy tanulni fogok. Amint
Leander visszajön. A kutyák meg a macskák lassan elcsen-
desedtek. Nem tudtam, végül mire jutottak. De reméltem,
hogy nem osztják a bársonyfekete kandúr sötét gondolatait.
És hogy a bársonyfeketének is világosabb lett a fejében.

Lemászhattam volna nyugodtan a diószín lapról és
sétálgathattam volna szabadon a ragyogózöld fűben. De
nem volt kedvem. Megvárom, amíg visszajönnek. Amíg
Leander visszajön. Itt várok. Akármeddig. Várok rá.

•

Az ügyeleten rengetegen voltak. Mállott a vakolat
a folyosó penészzöld faláról és a billegő vasszékről le-
pattogzott a kísértetfehér festék. Ábris Duci ölében ült,
mert csak egy szabad hely volt. Böbe járkált. Nyugtalan
volt. Otthon felejtette a fényképezőgépét. Pedig itt aztán
lett volna mit lencsevégre kapni.

Mikor Ábris két köhögőroham közt volt, Duci előva-
rázsolta a vízkék farmerja zsebéből a lila és a bordó filcet,
amiket a teraszasztalról kaphatott fel indulás előtt. Ábris
csak bámult. Aztán a megsárgult fűtőtest mellé odaraj-
zolta a falra lilával a szőrös allergiát és mellé lóbordóval
a köhögést. Nem kellett kapkodnia. Duci úgy fordítot-
ta a széket, hogy takarja.

Sokáig vártak. Ábris egyre kevesebbet köhögött és
már csak kicsit könnyezett a szeme. Hatott a gyógyszer.
És a remekül sikerült szekkó. Egyre jobban lett.

– Menjünk haza! – indítványozta és lecsúszott Duci öléből.

Duci és Böbe hüledezve néztek rá.

– Már hogy mehetnénk! – tiltakozott Böbe. – Meg kell vizsgálgjon az orvos.

Ábris legyintett.

– Szombaton is az ügyeleten voltunk, aztán amikor jobban lettem, hazamentünk. Nem szoktunk sorra kerülni. Mindig sokan vannak.

– Na szép! – háborgott Böbe.

Még vártak kicsit, de mivel nem lettek kevesebben és Ábrinak már a szeme se könnyezett, hazaindultak.

Visszafelé Ábris már nagyon élvezte az utat. Böbe tényleg remekül vezetett, de most azért lassabban hajtott.

– Menjünk el fagyizni? – kérdezte Duci. – Erre a nagy ijedségre.

Ábris imádta a fagyit és nagyon is evett volna, most mégis megrázta a fejét.

– Szeretnék már otthon lenni. Nagyon izgulok Azúr miatt. Csak úgy otthagytuk őket...

Opálka és Agyar a félig nyitott kapun belül vártak és a piros kerítés tetejéig ugráltak örömben. Agyar égnék szúrta az orrát és hosszan elnyújtva tutult. Elég vicces volt.

– Ezt miért csinálja? – kérdezte Ábris nevetve.

– Megőrül a boldogságtól. De nem szabad kinevetni, mert megsértődik – mondta komolyan Duci.

Böbe felemelte Ábris és bevitte a kertbe. A kutyák nem értették, csalódott képpel loholtak utánuk. A terasz üres volt. Azúr és a macskák eltűntek.

Böbe rövid hობozás után a sárga-barna csíkos függőágyba fektette Ábrist.

– Tök jól vagyok! – tiltakozott Ábris.

– Az előbb volt allergiás rohamod – mondta Duci, aki ekkor érte be őket. – Vigyázni kell. Most nem kutyázhatsz.

Agyar és Opálka leszegett fejjel, szomorúan csóválták a farkukat.

Ábrinak elszorult a szíve.

– Azt hiszik, már nem szeretem őket... Hogy megharagudtam, pedig ők semmi rosszat nem csináltak. Ez nem igazság.

– Nem – mondta Duci. – Az életben egy csomó dolog nem igazságos. Próbálkozunk, hogy több legyen az igazság, de nem sikerül minden.

– Na most jól megvigasztaltad! – mérgelődött Böbe és felvonult a teraszra.

Duci nem foglalkozott Bőbével, hanem odahúzott egy krémszínű széket a függőágyhoz és leült. Megfogta Ábris kezét.

– Itt nagyon tiszta a levegő és éjjel-nappal a szabadban vagy. Ezért javult az allergiád. És a nyílt térben jobban bírta a szervezeted a találkozást a szőrös állatokkal. De ez a mai roham megmutatta, hogy óvatosnak kell lennünk. Egy-egy simogatás néha belefér, de nem több.

Ábris tudta, hogy Ducinak igaza van, de képtelen volt elfogadni. Nem is akarta.

– Meg kell keresnem Azúrt! – mondta türelmetlenül.

– Maradj csak! Majd én megkeresem – állt fel Duci és fürgén indult, hogy felderítse a kertet.

Ábris a függőágyból kémlelt izgatottan, amikor a szeme sarkából észrevett valami azúrkéket. Mintha a teraszasztal lábának bajsza nőtt volna. Azúrkék bajsza. Csak ennyi lógott ki Azúrból.

– Azúr! Édes Azúr! – kiabálta boldogan Ábris.

A patkány óvatosan kilesett az asztalláb mögül, egy pillanatig tétovázott, aztán fürgén megindult Ábris felé. Odaszaladt a függőágyhoz és várakozóan felnézett. Ábris úgy látta, hogy Azúr örül. Vidáman csillogott a szeme. Ábris is nagyon örült.

– Annyira izgultam miattad. De reméltem, hogy nem lesz bajod.

Azúr kedvesen cincogott.

– Látod, milyen okos? – mondta Ábris büszkén a teraszra lépő Ducinak. – Megvárt minket. És első hívásra jött. Hoznál neki valami finomságot?

– Észlény vagy, Azúr! – mondta elismerően Duci, aztán eltűnt a házban. Kisvártatva visszatért és Azúrnak mandulát vitt egy nefelejcskék tálkán, Ábrisnak meg sárgabarackot.

Csendben ettek.

Aztán megjelent Böbe teljesen felpakolva. Hozta a fényes, mahagónibarna falemezeket meg egy nagy, mohazöld táskát, tele szerszámokkal.

– Nekiláthatnánk a patkányháznak – dörmögte, miután lepakolt és lőtt néhány fényképet a barackot majszoló Ábrisoról és az alatta mandulát rágcsáló Azúrról.

Böbe felcipelte Ábrist a teraszra. A kutyák is követték őket, de aztán Duci kérésére, csodák csodája, nem nyomultak rá Ábrisra, hanem a terasz szélén lefeküdtek és csak rajongó tekintetüket vetették rá. A macskák egy bordó párnával kibélelt karosszékben foglaltak helyet, amit Duci picit odébb húzott. Aztán felhozta Azúrt is a teraszra és az uborkazöld korlátra ültette, mert az asztalt elfoglalták a patkányház előkészületei.

Böbe kinyomtatta az Ábris püspöklila rajzáról dél előtt készített fényképeket és sorban kirakta az asztalra.

– Nagyon szép terv, remekül rajzolsz – mondta elismerően. – Csak az a baj, hogy ez nem zárt. A patkányod bármikor ki tud jönni.

– Az a lényeg! – vágta rá Ábris. – Nem szabad bezárni. Egyik ketrecet felcserélni egy nagyobbra. Azúr okos, nem fog meglépni.

Böbén látszott, hogy nincs meggyőzve, de nem vitatkozott. Duci kihozott egy nagy, kávébarna

csomagolópapírt, hogy arra rajzolják rá a patkánylakot, méghozzá méretarányosan.

– Nélküled is tudjuk, Ducikám, hogy mit kell csinálni – horkantott fel Böbe.

Duci nem szólt, csak mosolygott.

Nem sokat haladtak, mert bármilyen hosszúak is a nyári esték, már erősen sötétedett.

– Holnap folytatjuk – jelentette ki Böbe és összekapolt, hogy Duci vacsorához teríthessen.

Ábris úgy számolta, ebben a tempóban egy hét is kevés lesz arra, hogy elkészüljön Azúr háza, de szerencsére hosszú még a szünet. Ha anyáék gyakran meglátogatják és Duci meg Böbe is elviszik néhányszor Szegedre, akkor talán a szünidő végéig maradhat. Utána meg majd jön a hétvégéken látogatóba.

Melegszendvicset vacsoráztak, és azt tervezték, hogy utána rögtön lefekszenek. Böbe áthelyezte a patkánylakot közvetlenül a terasz mellé, hogy ne nyúljon fölé ág és a gaz, szomszéd szürke kandúr ne tudjon honnan ráugrani. Meg így a kutyák is a közelben lesznek.

Duci becserkészte Azúrt és betette a patkánylakba. Azúr feldúltan fintorgott.

– Bocsánat, csak éjszakára, nehogy bajod essen! – mentegetőzött Ábris.

Duci odaült Ábris mellé, hogy meséljen neki, de akkor a kertből aranszínű fénycsóva irányult a terasz felé, ahol csak most vették észre a kifeszített vetítívásznat.

Amíg Ábris fürdött, Böbe észrevétlenül előkészítette a vetítést a kertben.

Ábris ámulva nézte a képeket, a kisbabát, aki fehér kezeslábasban áll a hóban és egy szép, szőke fiatal nő fogja a kezét, anya és Duci. De inkább anya kétszer, mert Duci pontosan olyan a képen, mint anya most. Aztán egy kislány a felfújható, tengerkék medencében, a virágzó barackfán, a türkiz biciklijén, nevet és sír, a meggypiros ruháját rángatja, a marcipánszínű babakocsiban egy fekete-fehér cicát tologat, fiatalabb, mint Ábris, egy sárga, fekete képű kutyát ölelget, akiről kiderül, hogy ő a Hasszán névre hallgató bokszer, Duci olvas anyának, Duci nevet, Duci és az ötéves anya a Balaton-parton kekszet esznek, egy képen a fiatal Böbe a hegyekben, alig ismerni meg, anya és Moni a karácsonyfa előtt Keresztel, aki eloltotta a tüzet, aztán anya már épp Ábris-korú, képek valami Barátságkertből, a Bükkből, palackzöld lakókocsik, anya a barátnőjével, kilógnak egy mustársárga kocsik ablakán és integetnek, anya már nagyobb, mint Ábris, a haja rövid, mert magának nyírta le zsillett-pengével, de így is szép, anya ballag az általánosból, anya barnán bordó bikiniben a Balatonban, anya a tengerben, a hófehér ház, amit még nem nőtt be teljesen a borostyán, anya egyre nagyobb lesz és egyre inkább anyának néz már ki...

– Köszönöm, drága Böbikém! – suttogta Ábris és hatalmas szeretettel megölelte a nagypját. – Csodálatos,

hogy neked van egy harmadik szemed és azzal én a múltba látok.

Böbe átszellemülten mosolygott és fogta Ábris kezét, amíg elaludt.

Ábris azt álmodta, hogy van egy fényképezőgépe, amivel Böbéről készít fotókat. Arról a fiatal Böbéről, akiről azt az egyetlen képet látta. Ez a fiatal Böbe vidám volt, kedves, magabiztos és sokat nevetett.

Ábris korán ébredt. Eszébe jutott az álma, és elhatározta, hogy a születésnapjára fényképezőgépet kér és megtanul Böbétől fényképezni. És akkor Böbéről is csinál képeket. Hogy róla is legyen! Sok legyen!

A házban nem mozdult semmi. Nagy csend volt. Agyar és Opálka versenyt horkoltak a királykék kockás plédeken. Merszike és Tű összebújva szundikált egy rózsaszín párnán a fonott székben, a teraszon.

Hajnalodott. Smaragdzöld fényben tündökölt a kert, a madarak vadul csiviteltek és torkuk szakadtából énekeltek. A madáritatóban két fekete rigó fürdött és kipocsolták a vizet. Csajkovszkij váratlanul bedobott egy kirágott dióhéjat a sárga-barna csíkos függőágyba.

– Kösz, kedves vagy! – szólt fel neki Ábris.

Csajkovszkij érdeklődve nézett le rá, mint aki nem tudja eldönteni, hogy komolyan mondta-e Ábris, amit mondott.

Milyen klassz egy ilyen reggel! – gondolta Ábris. – Milyen jó, hogy még sok ilyen reggel lesz!

•

Leander visszajött. Nagyon örültem. És már nem volt beteg. Éreztem, hogy jól van. Akkor kicsit magára hagyhatom és felfedezhetem a szabadságot, aminek zöld a színe. Jól mutatunk együtt. Smaragdzöld szabadságban azúrkék patkány. Passzol.

A kétlábúak háza mellett találtam valami nagyon szépet. Zöld és kárminpiros, de nem közvetlenül a földből nő ki, mint a többi virág, hanem valami hatalmas rozsdabarnából, ami kemény és olyan kerek. Nagy nehezen felfutottam rajta, elsőre nem is sikerült, hogy közelebről is szemügyre vegyem. Megnéztem és megszimatoztam, és ismerős volt. Nagyon ismerős. Aztán rájöttem, hogy leanderek. Azok, akikről Leandert elneveztem. Akiket a felmenő patkányaim annyira szerettek. Nem is egy leander volt ott, hanem sok. Aztán jött a narancsszín kétlábú és vizet öntött rájuk. És kedvesen cincogott nekik. Engem nem látott, mert elrejtőztem.

Amikor megint fekete lett minden a fejünk felett, akkor nem csak az égi állatok szeme világított. Hanem a földieké is. Két izzó kék és két izzó zöld pont. A két macska. Vigyáznak rám. Szép, hogy fent és lent is vannak állatok.

Később a narancssárga kétlábú elkapott és beröptetett a lakomba. Méltatlankodtam, de persze nem értett meg és otthagyt. Mondjuk, ő is tanulhatna idegen nyelveket. Nagy bánattal kimásztam a tűzpiros tetőre és találgattam az égi állatokat. Aztán elaludtam.

Már a kék volt a fejem felett, amikor felébredtem. Még nem volt kedvem felkelni. Csak nézegettem azokat a gyapjas fehér lényeket, akik ott szaladtak a kéken. Kégették egymást. Vajon hová mennek?

Én nem megyek sehová. Mert megérkeztem.

Azon gondolkodtam, milyen érdekes, hogy Leander megmentett engem és én is megmentettem Leandert meg a többi kétlábút, csak ők nem tudnak róla. De ez így van jól.

•

Ábris felnézett a kék füzetből, amibe anya régi, csíkos töltőtollával szorgalmasan körmölt és a teraszkorlát szélén egyensúlyozó Azúrra pillantott.

– Ha megtanulnál írni, akkor nem nekem kéne diktálnod a naplódát – mondta enyhe szemrehányással a patkánynak, és odamutatta neki zöld tintafoltos kezét, mert a toll kicsit folyt.

Azúr csillogó fekete szemmel nézett vissza rá és olyan vidáman rezegtetta a kék bajszát, mintha csak vigyorogna.

Erre Ábris is elmosolyodott, becsukta az azúrkék füzetet, aminek a címkéjén az állt: *Azúr naplója*, és gondosan betette a borsózöld hátizsákjába.

ISMERD MEG A SZERZŐ TOVÁBBI KÖTETEIT IS!

Agáta folyton bajba keveredik, de határtalan képzelőerejének hála a legkülönösebb helyzetekben is feltalálja magát. Kutyusával, Mázlival együtt fedezik fel a közeli erdők, rétek varázslatos világát, így azt is észreveszik, hogy a szomszédba egy Agátával egyidős fiú költözött. Nyár Jakab meglehetősen furcsán viselkedik, Agáta azonban elhatározza, hogy összebarátkozik vele. Végül közösen megbirkóznak a gonosz boszorkánnyal, a tetovált varázslóval, és még a sötét lúdvércekkal is. És ami a legfontosabb: eközben megmentik a fákat is!

